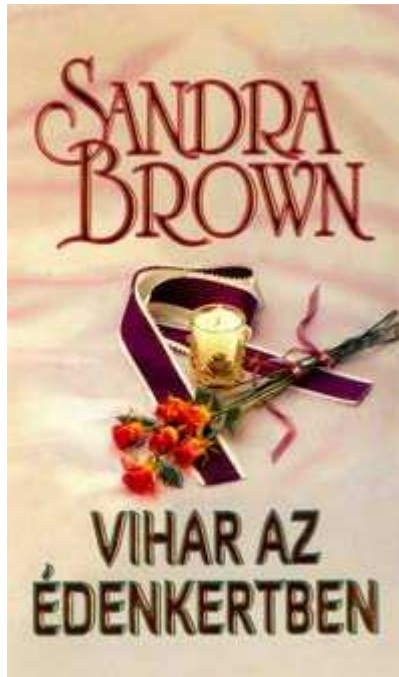

SANDRA BROWN

VIHAR AZ ÉDENKERTBEN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Sandra Brown: *Tempest in Eden* Warner Vision Books, a Time Warner
Gompany

Warner Books, Inc., New York, 2004 This translation is published by
arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Lex Copyright Iroda Translated
from the English *Tempest in Eden* Copyright © 1983 by Sandra Brown Cover design
by *Jacfcie Merri Meyer* Cover photo by *Hermán Estevez* Author's photo *Francesco
Scavullo*

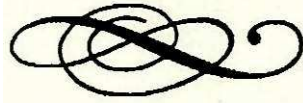
Fordította Sóvágó Katalin

Hungarian translation © by Sóvágó Katalin, 2011

Hungarian edition © by Maecenas Könyvkiadó, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

Kedves Olvasóm!

Jóval előbb írtam szerelmes regényeket különböző álnevek alatt, mint ahogy hivatásos író lettem. A Vihar az Édenkertben majdnem harminc éve, 1983-ban jelent meg Rachel Ryan, az első írói álnevem alatt.

Ebbe a történetbe az akkori aktuális irányzatokat és problémákat szőttem bele, ám a témája örök és időtlen. Főszereplői, mint minden romantikus regényben, a sorsüldözte szerelmesek. Van benne szenvedély, szenvedés, gyengédség, szóval minden, ami nélkülözhetetlen a szerelemhez.

Nagyon szerettem szerelmes regényeket írni, mert ezek eleve optimisták, és semmilyen más irodalmi műfajhoz nem mérhető varázsuk van. Ha Ön, kedves Olvasóm, most ismerkedik e műfajjal, akkor jó szórakozást kívánok hozzá!

Sandra Brown

ELSŐ FEJEZET

Shay Morrison megállította autóját az emeletes épület előtt, a lankás domb tetején. A házat rönkfából építették, de ezt leszámítva, nem volt benne semmi vidékies.

- Ez lenne egy erdei kunyhó? - dünnyögte.

Kiszállt az autóból, és elbűvölten szemlélte a környéket. Lélegzetelállító volt a táj, a június üde zöldjében pompázó erdők. Ebben legalább nem túlzott az anyja.

Elmosolyodott, mert eszébe jutott két nappal ezelőtti beszélgetésük:

- De Shay, el kell jönnöd! John már majd' meghal, úgy szeretne látni!

- Én meg majd' meghalok, úgy szeretném látni azt az embert, aki az oltárhoz vonszolt - válaszolta. Akkor értesült az esküvőről, amikor az már megtörtént, és nem állhatta meg, hogy ne ugrassa egy kicsit az anyját, amiért hét évig tartó özvegysége után ennyire sürgős lett számára a férjhez menés. - Mi ez a nagy sietség? Csak nem vagy állapotos?

Anyja szokásához híven felsóhajtott.

- Szégyelld magad, Shay! Mikor tanulsz már meg úgy beszélni, ahogy egy úrinőhöz illik?

- Majd ha nem lesz ilyen szórakoztató, hogy *nem* vagyok úrinő - kacarászott a lánya.

- Tudom, hogy szólnom kellett volna neked az esküvőről, de... olyan gyorsan történt minden! Az egyik percben még ott kávézhattunk John fiának házában, a következő percben pedig már az esküt mondtuk. - Boldogan sóhajtott az emléktől. - Elhatároztuk magunkat, és rögtön tettekre is váltottuk a szándékot! Olyan romantikus volt!

- Azt elhiszem, és én is örülök - mondta őszintén Shay.

- Akkor eljössz hozzánk a hétvégén? John úgy szeretne már találkozni veled!

Shay idegesen csavargatta a telefonzsinórt. Nem mintha kifogása lett volna ellene, hogy az anyja másodszor is férjhez ment. Celia Morrison túl sokáig élt egyedül. Nagy csapás volt számára, amikor a férje huszonhét évi boldog házasság után meghalt. Shay annyit tudott John Douglasról, hogy visszavonult üzletember, érdekes, szórakoztató, jóképű, és örülten szerelmes Celiába. Legalábbis ezt mondta az anyja.

- Hát nem tudom, anya. Épp csak túl vagytok a mézesheteken, és...

- Ne butáskodj! Igazán annyira szeretnénk, ha velünk töltenéd a hétvégét, különben meg sem hívtunk volna! Szépen kérlek, Shay! Nekem nagyon fontos, hogy együtt legyen az új családom!

Egy erdei kunyhóban eltöltött hétvége kissé unalmasnak tűnt Shay számára, ám úgy gondolta, ezt még elviselheti az egyetlen élő szülője kedvéért. Lehet, hogy nem lesz valami szórakoztató, de legalább pihen, ami bőven ráfér.

- Mikor és hol? - kérdezte.

- Jaj de csodálatos! - lelkesedett Celia, aztán elmagyarázta a lányának, hogyan jut el a kunyhóhoz a nyugat-connecticuti Kent Falls közelében. Shay ragaszkodott hozzá, hogy a saját autójával menjen, ne vonattal. Nem akarta kiszolgáltatni magát a

menetrendnek, mert hátha még vasárnap este előtt el kell menekülnie a hétvégi unalomból!

- A táj nagyon szép. Hát még a kunyhó! — áradozott Celia.

Shay az órájára nézett. Ha nem siet, elkészít a fotózásról.

- Pénteken este valamikor ott vagyok, már ha sikerül

kivennem a szombatot, ami zsúfolt nap a galériában.

- Ó, egészen biztosan elengednek, ha elmagyarázod a helyzetet Mr. Vandiveernek! Olyan jól fogunk szórakozni! Alig várom, hogy megismerd Iant!

- Iant? - *Jaj, ne*, nyöszörgött némán Shay. - Az új férjed fiát?

- Hát persze! Itt most két család egyesül, elfelejtetted?

Kolosszális! Egy egész hétvége egy erdei kunyhóban az isten háta mögött egy korosodó párral, akik úgy viselkednek, mint holmi idéltlen kamaszok az első szerelem lázában, és egy új mostohatestvérrel, aki nyilvánvalóan ugyanolyan kevésbé lelkesedik az új helyzetért, mint ő.

- Anyu, mennem kell. Délután egy fotózásom lesz.

- Művészi?

- Nem. Ezúttal színtiszta reklám. És csak láb. Női borotva.

- Ó.

Celia nem titkolta, hogy időnként feszélyezi a lánya foglalkozása. Ám Shay elébe vágott a további faggatásnak:

- Akkor viszlát pénteken. Szia, anyu!

És most péntek délután fölfelé ment a falépcsőn anyja új férje erdei víkendházának széles tornácára. Lábát, amelyet pár nappal ezelőtt *au naturel* fotóztak, most testhez tapadó, feszes farmer takarta, amely érvényre juttatta a szoborszerű lábikrát és a hosszú, formás combokat.

A ház ajtajára egy cédulát rajzszőgeztek: Fáradj be! Vásárolni mentünk Johnnal. Mindjárt jövünk!

Shay elfordította a kilincsgombot. Az ajtó nem volt bezárva. Meglepő. Ezek szerint Amerikában vidéken még mindig vannak helyek, ahol az emberek nyitva merik hagyni a házukat.

A helyiség, amelybe az ajtó vezetett, olyan széles volt, mint az egész ház. A barátságos, meghitt szobában pamlagok és fotelok csábítottak lustálkodásra, függőnytelen ablakaiból remek kilátás nyílt a vidékre, fényes deszkapadlóját szőnyegek fedték. Volt benne egy kő- kandalló, az asztalokon és a polcokon számos váza, tele frissen szedett virággal, a mennyezetig érő polcokon megszámlálhatatlan könyv és lemez. Lenyűgözőnek találta.

Futólag szemlét tartott a földszinten. Felfedezett egy barátságos konyhát, amely a legmodernebb technikát egyesítette a bájosan ódon stílussal, egy ebédlőt, amelyben karosszékek vették körül a hosszú juharfa asztalt, és egy tárolóhelyiséget, mosógéppel és szárítóval.

John nem aszketikus típus - állapította meg. Visszatért a nappaliba, aztán felkapaszkodott az emeletre vezető lépcsőn. A lépcsőpihenő széles ablakából elgyönyörködhetett a dimbesdombos vidékben. Kétoldalt sorakoztak a hálószobák ajtói. Az elsőre ugyancsak cédulát rajzszögeztek, majdnem ugyanolyan, mint amelyet a főbejáraton talált: *Shay szobája*.

Anyá mindenre gondol - állapította meg. Benyitott az ajtón, de épp csak egy futó pillantást vetett a fehér porcelángombokkal díszített rézágyra, a földig érő, madeirázott, fodros fehér ágytakaróra, az almazöld tűzött takaróra, a fehér fonott hintaszékre és a két ablak vidám csipkefüggönyeire, amikor meghallotta, hogy a szomszédos fürdőszobában hangosan énekel valaki.

A férfihang egy Beach Boys-szám felújított változatát zengte. Shay felkacagott. Az énekes előadta az összes szót a

basszustól a legmagasabb tenorig. Időnként bedobott egy-egy *badadadamot*, amellyel a dobot utánozta. Dalához a zuhany lüktető ritmusa szolgáltatta a kíséretet.

- Halló! - kiáltotta Shay, mert figyelmeztetni akarta a zuhanyozót, hogy nincs egyedül, és elfelejtette becsukni az ő hálósobájának az ajtaját. A vizet elzárták, de az ének folytatódott. Shay hallotta a zuhanyfülke szélesre tárt ajtajának kattanását. Ismét szóra nyitotta a száját, de egy hang sem jött ki a torkán. Néma áhítattal meredt a zuhanytálcából kilépő hosszú, izmos lábszárra. Egy boltozatos lábfej megkereste a fürdőszobai szőnyeget. A lábat egy szikár test követte. Kinyúlt egy inas kar, és a kéz, amely egyszerre sejtetett erőt és érzékenységet, lerántotta a fürdőszoba ajtajára szerelt rúdról a törülközőt.

Shay keresztülfutott a szobán, mert be akarta csukni az ajtót, mielőtt a zuhanyozó észrevenné. A férfi most a törülközőbe énekelt, amellyel erélyesen dörgölte a fejét, és ő jóformán akaratlanul megengedte magának, hogy egy pillanatig bámulja ezt a sugárzó szépséget.

A széles váll és mellkas karcsú derékban és keskeny csípőben folytatódott. A bőr még barnábbnak és bársonyosabbnak tetszett a pompás felsőtesten csörgedező víz kristályos patakjaitól. Vízgyöngyök ültek a sötét mellszőrzet csapzott gyűrűin, amelyek fekete atlaszpántlikára emlékeztető sávval osztották ketté a lapos hasat. Hátizmai lágyan kígyóztak a mozdulatoktól, combja, lábikrája acélosan duzzadt. Kemény fara megfeszült, ahogy előrehajolt, és megszemlélte magát a kézmosókagyló fölötti tükörben. Hanyagul a nyaka köré kanyarította a törülközőt, és beletúrta vékony ujjjaival dús, nedves fekete hajába.

Ekkor észrevette a nő képét a tükörben. Shay szája résnyire nyílt, barna szeme kitérült a bűvöletől.

- Mi...! - A férfi úgy pördült meg a sarkán, mintha kísértetet látott volna, és mindenáron meg akarna bizonyosodni róla, hogy a fantom nincs is itt igazából.

Rászögezte káprázatos kék tekintetét Shay- re, aki agyának valamilyen távoli tartományában azt találgatta: Azért látszik-e ilyen sűrűnek a fekete szempilla, mert még vizes, vagy egyébként is ilyen?

A markáns vonásokon egymással küzdött a hitetlenkedés, a restellkedés, a sokk és az elszörnyedés. Olyan volt az arca, mint a férfiszépség földi mása, amelyet megviccelt egy tehetséges szobrász. Először megalkotta a tökélyt, aztán tréfás kedvében átfaragta hüledezővé. Az eredmény komikus lett.

A nő ennek megfelelően reagált.

- Hahó! - mondta hetykén. - Shay Morrison vagyok! - Nyújtotta a kezét, de közben alig bírta megőrizni az önuralmát. Annyira nevetséges volt a helyzet, hogy attól félt, fetrengeni fog a hisztérikus nevetéstől.

A férfi olyan bután bámulta a kinyújtott kezét, mintha még sose látott volna hasonlót, aztán változatlanul hitetlenkedő kék szempárja

visszatért a nő arcához. Lerántotta nyakából a törülközőt. Shaynek határozottan az volt az érzése, hogy nem tudja, az arcát takargassa-e, mint egy büntudatos gyerek, vagy azt a részét, amely egyértelműen elárulja a nemi hovatartozását. Az utóbbira szavazott. Ügyetlenül a derekára csavarta a lefelé kívánckozó törülközőt, és csak ennyit mondott nyers hangon:

- Ian Douglas.

- John fia! Az én vadonatúj mostohatestvérem! - vihogott Shay, aki már nem bírta magába fojtani a nevetést. - Nagyon... örülök...! - tette hozzá pukkadozva.

A férfi bosszúsan összeszorította telt ajkát.

- Elnézést, Miss Shay! - A kilincserít kapott, csukni kezdte az ajtót.

- Akkor viszlát, Ian! - kiáltotta be Shay a szűkülő résen. - Persze kevesebb látnivalóval is beérem!

Az ajtót becsapták az orra előtt, amitől ő még harsányabban hahotázott. Még ilyet, hogy így ismerkedjen meg a mostohatestvérével!

Letrappolt a lépcsőn, hogy felhozza a poggyászát az autóból. Nem volt sok, kizárólag lezser cuccokat csomagolt. Az anyja hangsúlyozta, hogy nem mennek be a városba, a kunyhóban és a környékén töltik az egész hétvégét. Amikor visszafelé ment a lépcsőn, edénycsörgést hallott a konyhából.

Ezek szerint Ian Douglas felöltözött, és lejött a földszintre.

Shay letette a csomagjait az ágy mellé a padlóra. Úgy döntött, későbbre hagyja a csomagolást. Ellenőrizte magát a tükörben, és megállapította, hogy vállig érő búzaszőke hajának jót tenne a hajkefe. Most hálás volt a természetes göndörségért, amelyet ki nem állhatott gyerekkorában. Gyakran épp ezért kapott munkát, mert a művészek és a fotósok izgalmasnak találták vadságot sejtető haját, amely egy csipetnyi „őserővel” fűszerezte a megjelenését. Keserűcsokoládé-színű szeme még egzotikusabbá tette a látványt. Végighúzta száján az ajakfényt, megigazította rövid ujjú, piros pólóját, és lement a lépcsőn, hogy másodszor találkozzon a fekete hajú férfival, az anyja mostohafiával.

Ian Douglas mogorván bámulta a kávéfőzőt. Shay gyanúja szerint nem volt türelme a gépezet lassú csöpögéséhez. Amikor belépett a konyhába, a férfi hátrapillantott rá, de rögtön vissza is fordult a kávéfőzőhöz, mintha ő ott se lenne.

Shay ettől méregbe gurult. Valamilyen érthetetlen okból tűrhetetlennek találta ezt a közönyt. Tudta, hogy a férfiak többsége vonzónak találja, még ha nem is érdekelte igazán, hogy tetszik-e nekik, vagy sem. Lehet, hogy ez itt az ő vadonatúj mostohatestvére, de akkor is férfi, és neki váratlanul mindennél fontosabb lett, hogy Ian Douglas úgy tekintsen rá, mint egy nőre. Kihívóan fölszegte az állát a sértett hiúságtól.

- Semmi értelme duzzognod. Mellesleg köszöntem is! - indított védekező hangon.

- Csak nem elég hangosan.

Shay nem értette ezt a tartózkodást. Rá sohase volt jellemző, hogy szégyellje a testét, bár az ő szakmájában ez elég furcsa is lenne. Lehet, hogy ő túlságosan szabadelvű e tekintetben, de a férfi szemérmessége akkor is túlzás. Douglas úrfi rémesen gátlásos lehet.

Pedig felöltözve épp olyan vonzó volt, mint meztelenül. Hangjának dallama elandalított, mint a húros hangszer pengése a mester kezében. Shay magának sem akarta elismerni, mennyire bosszantja, hogy a férfit láthatólag hidegen hagyja az ő csábereje. Elhatározta, hogy csak azért is kicsikar belőle valamilyen reakciót.

- Meghallottál volna, ha nem kornyikálsz torkod szakadtából! - mondta vádló hangon.

- Csak énekeltem a zuhany alatt. Tudomásom szerint elég elterjedt szokás.

- Nem én nyitottam rád: nem volt becsukva az ajtó. Vagyis te voltál hanyag. Vagy nem tudtad, hogy mára várnak? Mire az ajtóhoz értem, te épp kiléptél a zuhany alól, a fejedet azzal a törülközővel. Mit kellett volna csinálnom?

A férfi most már megfordult. Shay csak bámult, hogy milyen szálas. Jó tizenöt centiméterrel magasodott fölé, holott a maga nyúlánk természetével ő sem számított alacsonynak a nők között. Ian farmernadrágot viselt kihajtott gallérú sportinggel. A könyékig felgyúrt ujjak megmutatták alkarjának szíjas izmait.

- Igen, Celia szólt, hogy jössz, de azt mondta, hogy csak késő este. Ami pedig azt illeti, hogy mivel kímélhettél volna meg minket a kölcsönös zavartól: nos, azonnal kimehettél volna a szobából ahelyett, hogy megállsz és bámulsz, mint a kukkoldában.

Shay élvezettel figyelte, ahogy összevonja sűrű, sötét szemöldökét. Tehát haragszik!

- Én nem jöttem zavarba - közölte egyszerűen.

- Pedig azt kellett volna.

- Miért? Te szégyelled a tested? Úgy véled, hogy az emberi test valami alantas, mocskos dolog?

- Nem - szúrte vakítóan fehér fogai között a férfi.

- Ha nem a meztelenség hozott zavarba, akkor nyilván én voltam az oka. Nem kedveled a nőket?

Vásott mosollyal behuppant egy karszékbe. Két kezét a combjai közé dugva várakozón előrehajolt. Tudta, milyen kihívó ebben a testtartásban, amely felpolcolja, egymáshoz préseli a két mellét, elmélyítve közöttük az árkot. A póló nem volt áttetsző, de annyira rátapadt az alakjára, hogy kevés helyet hagyott a képzeletnek. Lehet, hogy később restelni fogja magát érte, ám ebben a percben valami ördögi ötlet arra ösztökélte, hogy provokálja a férfi kirobbanással fenyegető haragját.

Ian tüntető érdektelenséggel visszafordult a konyhaszekrényhez, és kivett egy kávéscsészét.

- Bizonyos nőket kedvelek. - Megnyomta a *bizonyos* szót.

- Csak nem az őszintéket, a függetleneket, a szabad szelleműeket! - vágta oda Shay, aki maga is közel állt a robbanáshoz. - Nagyon is el tudom képzelni, miféle típust kedvelsz: azt, aki alázatos és engedelmes! - Felugrott a karszék-ből, és dühösen járkálni kezdett a konyhában. Dühös volt a férfitra a közönyéért, és dühös volt magára, amiért egyáltalán számít neki a dolog.

- Nézd, mondtam már, hogy elnézést! - folytatta türelmetlenül.
- Nem tudom, miért csinálsz ebből kabinetkérdést. Láttalak meztelenül. Na és? Ha alkalmad lenne, te is alaposan megnéznél engem, vagy minden más nőt. Ne is próbáld tagadni! És neked sokkal intimebb gondolataid támadtak volna, mint nekem!

- A feleségemet kivéve, senki sem támasztott bennem intim gondolatokat.

- Te nős vagy? - lepődött meg Shay. Csodálkozva körülnézett, azt várva, hogy mindjárt megjelenik valami finom, unalmas, régimódi jelenség. Fura. Meg sem fordult a fejében a lehetőség, hogy ennek az embernek felesége is lehet. Az anyja bizonyosan nem említette.

- Voltam.

- Elváltatok?

- Nem. A feleségem meghalt.

Shay provokatív kedve egy hördüléssel kiadta a lelkét. Incselkedő mosolya a lelkifurdalás és a halálos szégyenkezés fakó grimaszává hervadt. Lassan visszaereszkedett a karszékbe, és üres tekintettel bámulta a szúnyoghálós hátsó ajtót. Jellegtelen kombi parkolt a tornác előtt. A ház bejáratánál, ahol Shay leállította az autóját, nem lehetett látni.

- Elnézést - mondta halkán. Csend lett a konyhában, nem hallatszott más, csak a gőzölgő ital bugyborékolása a kávéfőzőben. - Anyu semmit sem mesélt rólad. Nem tudtam.

- Cukrot?

Shay felkapta a fejét, és belenézett a döbbenetes kék szempárba.

- Tessék?

- Cukorral iszod a kávé?

- Ó, nem... Nem! Viszont kérnék tejszínt vagy tejet - felelte, és elvette a csészét Ian kezéből. A férfi a hűtőszekrényhez ment, elővett egy doboz tejet meg tejszínt, és az asztalra helyezte, a nő keze ügyébe.

- Köszönöm.

- Szívesen - nyugtázta Ian Douglas udvariasan, majd magának is töltött kávé, és az asztalhoz ült. Hosszú percekig nem szólt, csak bámulta a tájat az ablak mögött, és óvatosan fűjkálta a kávéját, hogy lehűljön, mielőtt belekóstol. Végül halkán ennyit mondott: - Frontálisan ütköztünk egy részeg sofőrrel egy éjszakán. A feleségem azonnal szörnyethalt. Rajtam egy karcolás sem esett. Majdnem két éve történt. Okosabb rögtön közölni az emberekkel. Ez megkíméli őket a kérdezgetéstől, engem pedig megkímél a válaszolástól.

Nyomasztó csönd lett megint. Shay, aki imádott élni, felháborítónak találta, hogy emberek így elveszíthessék azt, aki drága nekik, és mérhetetlenül megsajnálta a férfit, akinek ezt az értelmetlen veszteséget el kellett szenvednie. Hirtelen közölni akarta vele, hogy tőle sem idegen a bánat.

- Nekem is volt férjem, de mi elváltunk - mondta tünődve. - Így lettünk statisztikai adat. Egy a milliók között.

- Akárcsak Mary.

- Igen. - Lassan itta a kávéját, és közben Iant leste a csésze pereme fölött. Profilból szigorúbbnak tetszett, mint szemből. Talán a szem ragyogása mérsékelte az áll vonalának keménységét. Csak nem ez a szempár bírta rá, hogy szóba hozza a rossz házasságát? Erről még sosem beszélt senkinek. A témát lezárta, és ha a fájdalmat nem is, de az emléket annyira kiirtotta magából, hogy visszavette a lánykori nevét. Ian Douglasnak mégis elárulta. Mitől bízik meg ennyire ebben az emberben, akit most lát először?

- Hol laksz? - kérdezte nagy sokára a férfi, mintha meg akarná törni a csendet.

- Woodville-ben, Greenwich mellett. Kisváros. Főleg New York-i ingázók lakják.

- Mivel foglalkozol?

Olyan hihetetlenül kék volt a szeme, hogy Shaynek nehezőre esett a beszélgetésre összpontosítani.

- Mivel? - ismételte szórakozottan. Hangjának réveteg bambasága visszazökkentette a jelenbe. - Hogy mivel foglalkozom? Egy galériában dolgozom. Olcsó műtárgyak, dekoráció. Ilyesmi.

- Manhattanben?

- Nem, Woodville-ben. Ha be kell mennem a városba, elhajtok Greenwichbe, és ott vonatra szállok. De az csak heti egy-két alkalom.

- Heti egy-két alkalom? Miért jársz be hetente egyszer-kétszer New Yorkba? - Hát...

Hangos dudálás szakította félbe. Egyszerre fordultak az ajtóhoz, és látták, amint egy Mercedes szedán éppen leparkol Ian kombija mellett. Ezüstös hajú férfi szállt ki a vezetőülésből, megkerülte az autót, és nyújtotta a kezét, hogy kiségitse az

utasülésről Celiát. Shay anyja boldogan mosolyogva megfogta a férje kezét. John Douglas gyengéd csókot lehelt a szájára, mielőtt odaterelte a hátsó ajtóhoz.

Ian ott várta őket, kitarva előttük a szűnyoghálós ajtót.

- Már azt hittem, megszökött a háziasszony és a háziúr! - Hátba vágta az apját. - Szervusz, apa! Szervusz, Celia - mondta sokkal szelídebben, és megcsókolta az asszony arcát.

- Elnézést a késésért, de Celiának mérföldes bevásárlólistája volt. Remélem, éhes vagy! - John Douglas végigjártatta a tekintetét a konyhán. Felragyogott a szeme, amikor meglátta a nőt. - Szervusz! Te csak Shay lehetsz!

- Drágám, de örülök, hogy eljöttél! - Celia kibújt John karjából, és rohant, hogy megölelje a lányát. — Hogy vagy?

- Jól - válaszolta Shay a gondosan fésült, selymes barna fürtökbe. Szeretettel átölelte az anyját, aki túláradó boldogsággal nézett fel rá. - Azt felesleges is kérdeznem, te hogy vagy - jegyezte meg szélesen mosolyogva. - A szó szoros értelmében sugárzol!

- Ez John érdeme — pihegte az anyja egy szerelmes kislány hangján. Megragadta a férje kezét, és maga felé húzta. — John, ő az én kislányom!

John Douglas minden ceremónia nélkül megragadta Shay két kezét, és alaposan megnézte magának zavarba ejtően ismerős, kék szemével.

- Shay, te ugyanolyan gyönyörű vagy, mint az anyád! - Megcsókolta a nő arcát. - Bocsásd meg egy öregember türelmetlenségét, de azt akartam, hogy Celia minél előbb az én nevemet viselje, ezért nem hagytam, hogy megszervezzon egy hagyományos esküvőt.

Shay szeretettel mosolygott rá.

- Nagyon boldoggá tetted anyát. Inkább ennél legyenek tanú, mint az esküvőn.

- Én pedig sosem reméltem, hogy lehet részem még egyszer abban a boldogságban, amit anyádnak köszönhetek. Isten hozott a házukban, amely a te otthonod is!

- Köszönöm.

John Douglas még egyszer megszorította a nő kezét, aztán elengedte, és Ian felé fordult.

- Látom, már találkoztál a fiammal.

- Igen - felelte Shay, akinek a szemében ismét felcsillant a kaján derű. - Máris úgy érzem, mintha nagyon jól ismerném!

- Úgy örülök! - áradozott Celia. - John és én annyira szerettük volna, ha ti összebarátkoztok!

- Meglepődnél, ha tudnád, hogy máris milyen közel érzem magam hozzá — felelte sokatmondóan Shay. Az anyja gyanakodva sandított rá, amitől ő azonnal elszégyellte magát. Celia persze rögtön tudta a lánya huncut vigyorából és csipkelődő hangjából, hogy valami rosszban sántikál. Pedig ő nem akarja az anyja kedvét rontani, miután a saját szemével láthatta, mennyire boldoggá teszi ez a házasság. Minden csintalankodást mellőzve, csak annyit mondott szerényen: - Éppen egy jóízű beszélgetés kellős közepén tartottunk, amikor megérkeztetek.

- Igen - helyeselt Ian. Jelentőségteljes szünetet tartott, majd azzal folytatta: - Arról beszélgettünk, hogy mindenkinek a lelkiismerete szavára *kellene* hallgatnia.

- Ó! — Shay félrenyelte a felháborodástól a kávé. Fölkapta a fejét, és gyilkos szemmel meredt a férfira. - Nincs az én lelkiismeretemnek semmi baja!

- Akkor talán az erkölceidet *kellene* megvizsgálnod.

- Ian... - kezdte John Douglas feszengve.

- Jaj nekem! - sopánkodott Celia. - És én még azt reméltem...

- Az én erkölcseim csúcsformában vannak! - vágott vissza Shay. Hátra kellett hajtania a fejét, hogy felnézhesse Ianre.

- Engem nem tudnál meggyőzni róla.

- Nekem semmiről sem kell meggyőzőnöm

téged! - fortyant fel Shay. Szinte nem is hallotta az anyja kérlelő, nyugalomra intő hangját. — Sosem érdekelt a hozzád hasonló önelégült álszentek korlátolt, szemforgató, nyárspolgári véleménye! - Melle hullámozott az indulattól, miközben felbámult arra a szoborszép arcra, amelynek minden vonását kiélezte a harag. - Most pedig elnézést! - mondta, és megcélozta az ajtót. — Lezuhanyozom és átöltözöm a vacsora előtt.

Felrohant a lépcsőn, és olyan hidegre állította a zuhanyt, amennyire csak bírta a bőre. Ám egyáltalán nem hűtötte le a hideg víz, sőt még dühösebb lett tőle.

- Micsoda egy bugris! - dünnyögte, miközben belebújt a bő, húzott szoknyába és a mintás muszlin parasztblúzba. Az áttetsző, puha kelme jólesően simogatta a bőrét, amikor fölemelte a karját, hogy rögtönzött kontyba tűzze a haját a feje búbján. Néhány göndör tincset kihagyott, hogy igéző hanyagsággal hulljanak az arcába és a nyakába.

Ian Douglas megtestesített mindent, amit Shay utált. Elfogult volt és unalmas, mereven ragaszkodott az illendőnek tartott viselkedéshez, és rideg helytelenítéssel tört pálcát a Shay- félek felszabadult életszemlélete fölött.

Shay, harmincas évei küszöbén, nem tudta volna megváltoztatni magát, de nem is akarta. Az apja volt az egyetlen, aki valaha is megértette. Egyedül neki tetszett lányának önfejlősége, elfogulatlan türelmetlensége, szabad szelleme, kaján

csúfondárossága. Amikor meghalt, lánya nemcsak a szerető szülőt, de a legjobb barátot és a leghűségesebb szövetségest is elveszítette.

Máig hiányzott neki az apja. Orvos volt, akit a betegek csodáltak, a felesége bálványozta és körülrajongta, a lánya pedig imádta. Nagyon ritka, nyílt és becsületes kapcsolat fűzte össze őket. Celia világéletében vonakodott megbeszélni bizonyos kérdéseket a gyerekeivel, a férje viszont részletesen és alaposan válaszolt a koraérett kislány minden kérdésére. Felüdítette és mulattatta Shay kíváncsisága, és arra bátorította, hogy életstílusuktól vagy világnézetüktől függetlenül fogadja el embertársait. Ha pedig egyesek kifogásolták Shay némileg rendhagyó viselkedését, az apja azzal védte meg, hogy az ő lánya becsületes, ám nem szenteskedő.

Shay mindennél jobban utálta a kicsinyességet és azokat az embereket, akik rá akarják kényszeríteni másokra a saját unalmas, beképzelt, pökhendi prűdségüket. Ian Douglas ehhez a fajtához tartozik. Hogy miért nincs nagyobb összhangban a kulcsín a belbecssel? Hegyes áll illene hozzá, vaksi szem, amely folyton az illetlenségek után fürkészköd, és olyan orr, amelyre ráfagyott az utálkozó fintor. Mert mennyivel nehezebb utálni egy olyan testet, amely maga a tökéletes férfiszépség, és egy olyan arcot, amelynek láttán Narcissus is elsárgulna az irigységtől!

Észbe kapott, hogy ő is előítéletesen és kíméletlenül viselkedik, ami nem jellemző rá. Elhamarkodott következtetéseket von le egy emberről, akit alig ismer. Türelmetlenül félresöpörte a kellemetlen gondolatot.

- Essen belé a fene! - mondta nyeglén, miközben megöntözte magát buja illatú parfümjével. - Nem kérdeztem a véleményét.

Nem érdekel, mit gondol rólam. Ha véget ér ez a hétvége, úgysem látom többé.

Ebben az ádáz hangulatban jött le a lépcsőn. John és Ian karosszékekben üldögélve iszogatták virágkehely alakú talpas poharakból a behűtött fehérbort.

- Shay! - kiáltotta John, és felállt. - Gyere, igyál meg velünk egy pohár bort!

A nő sugárzóan rámosolygott az apára, és nem vett tudomást a mogorva fiúról.

- Köszönöm szépen, John, de nem kérek. Anyu több hasznomat veszi a konyhában. - Kacéran riszálva csipőjét, eltűnt a lengőajtó mögött.

- Tudok segíteni? - kérdezte vidáman. Anyja, akinek az arca kipirult a tűzhely forróságától, éppen lehajolt, hogy kiemeljen a sütőből egy súlyos tűzálló tálat. Megfordult, és csüggedten felsóhajtott.

- Abban segíthetnél, hogy most rögtön mész, és fölveszel egy melltartót. - Csípőre tett kezével, fodros kötényében, kócos hajával Celia Douglas egyáltalán nem volt parancsoló jelenség.

- Miért? - érdeklődött a lánya derűsen. Fölcsípett az előételes tálcáról egy szem olajbogyót, és bekapta.

- Mert... - hebegte Celia - mert... látom a... harmatcseppjeidet.

Shay annyira kacagott, hogy kis híján letüdözte az olajbogyót.

- *A harmatcseppjeimet?* Anya - mondta jókedvűen ragyogó szemmel, mihelyt lélegzethez jutott —. annak mellbimbó a neve. Mellbimbó. Éva óta minden nőnek van. Hozzátartozik a nő anatómiájához. Isten teremtette. Nincs benne semmi szégyellnivaló.

- De nem is kell fitogtatni - közölte újabb fáradt sóhajjal Celia, aki most is meghátrálni kényszerült lányának elsőprő gyakorlatiassága előtt. - Mit gondol majd rólad John és Ian?

Shay ajkáról lehervadt a széles mosoly. Az ablakhoz ment, és kinézett a szürkületbe burkolódzó szép tájra. Az anyja akaratlanul eltalálta az Achilles-sarkát. Veszekedések, összecsapások jutottak az eszébe. Alkalmak, amikor nem tudta elnyerni mások tetszését. Egyáltalán volt valaki büszke rá valaha?

- Anya, te szégyellsz engem? - kérdezte végül halkán.

- Jaj, Shay! - Celiának tüstént lelkifurdalása lett. - Ugyan dehogy, drágám! - Hozzásietett, átfogta karjával lánya vékony derekát. - Én csak azt szerettem volna, hogy jól érezzük magunkat a hétvégén, és a lehető legkevesebb legyen a feszültség. Erre te máris összekaptál Iannel. Mellesleg mi történt?

- Semmi különös, csak első látásra ösztönösen, totálisan és kölcsönösen rühelljük egymást. - Nem látta értelmét, hogy részletesebben elmagyarázza a fürdőszobai epizódot.

- Te pedig természetesen nem rejtetted véka alá a viszolygásodat. - Celia sóhajtvá elengedte a lányát, majd folytatta az előkészületeket a tálaláshoz. - Mikor tanulsz már egy kis illemet, Shay? Megmondtam én apádnak, hogy csak baj lesz belőle, ha ennyire szabadjára enged, és hagyja, hogy olyan dolgokat láss és hallj, amelyekről egy jól nevelt úrilánynak tudnia sem lenne szabad. Túlságosan szabadelvű volt, s ez rád is átragadt.

- Hálát is adok érte Istennek! - vágott vissza Shay hevesen. De mikor látta anyja aggodalmas arcát, jóval szelídebben folytatta: - Istenien fest a vacsora, anyu. Ha a szimatom nem csal, ez a te híres paprikás csirkéd? - Fölvette az egyik tálcat, hogy bevigye a gyertyafényes ebédlőbe, és közben megígérte: - Majd igyekszem,

anyu, hogy ne hozzalak szégyenbe az új férjed és mostohafiad előtt.

Celia remekelt a vacsorával. Olyan érzéke volt az ilyesmihez, hogy nála még a cserép és a rozsdamentes acél is úgy hatott, mint a méregdrága porcelán és az ezüst. Egy metszett üvegtálban tavaszi virágokat helyezett az asztal közepére. Főzésben pedig felülmúlhatatlan volt. Özvegységének magányos éveit megfosztották a lehetőségtől, hogy csillogtassa háziasszonyi tehetségét. Most ismét elemében érezhette magát. Shay büszkén kacsintott rá.

Csak aztán kezdtek enni, hogy John megkérte a fiát, mondja el az asztali áldást. Ha Ian nem mérgette volna olyan rosszallóan a damasztabrosz túloldaláról, Shay mérhetetlenül élvezte volna a vacsorát. John úriember volt a szó minden értelmében, és ha nagy ritkán szünet állt be a társalgásban, azt is gyorsan áthidalta valamilyen új témával.

- Anyádtól hallom, Shay, hogy részidőben egy galériában dolgozol - mondta udvariasan.

- Igen. - A nő megtörölgette a száját egy szalvétával, majd eltolta maga elől az epertorta roncsait. - Olyan ügyfelekre specializálódtunk, akik kiváló ízléssel és kevés pénzzel rendelkeznek. Akinek jó szeme van, az válogathat nálunk a műtárgyakban.

- Akkor igencsak érthetsz a művészethez - mondta John, és meggyújtott egy illatos szivart az egyik gyertya lángjánál.

- Értenelem illene - kacagott Shay. - Lévén hogy igen sok időt töltök műtermekben művészekkel.

- Igen? Milyen minőségben?

- A legjobbakkal is dolgozott - szólt közbe aggódalmasan Celia. - Ő... Mint mondják, senki más... mert ő...

Lánya tekintete megkereste az asztal túloldalán Iant, aki a szék karfájára könyökölt, és az öklére hajtotta az állát. Örökké kócosnak tűnő fekete haja csillogott a gyertyafényben. Üresen bámult maga elé éjkék szemével, láthatólag untatta a társalgás.

Shay dacosan felvetette a fejét. Majd ő kizökkenti ezt a férfit a révedezésből!

- Anyám azt próbálja közölni a maga bátortalan módján, hogy modell vagyok. Méghozzá nagyon különleges. - Hatásszünetet tartott. - Aktmodell.

A jóképű fiatal férfihoz fordult, akiről úgy vélte, vasvillaszemmel néz rá, és önelégült diadallal készült viszonzni a zord helytelenítést. Ez most olyan lesz annak a begyepesedett lelkének, mint egy taglócsapás!

Ám Iannek a pillája sem rebbent a kihívó pillantástól. Alig mozgó szájjal, halkán felelte:

- Én viszont lelkipásztor vagyok.

MÁSODIK FEJEZET

Shay csak bámulni tudott döbbenet néhány másodpercig. Végül eltépte lantol a tekintetét, és az anyjához fordult megerősítésért.

- Én... úgy rémlik, említettem, hogy Ian esketett minket - rebegette Celia.

Shay arca lángba borult zavarában. Fülében tompán lüktetett a vér. Anyja hangja olyan természetellenesen felerősödött, mint mikor álmában beszél valaki.

- Nem - krákogta. - Nem említetted, hogy lelkész.

Miket mondott ennek az embernek? Miket művelt? A fenébe! Nem is úgy néz ki, mint egy pap. Nem visel papi gallért, se reverendát, se olyasfajta díszes cuccot, amit ő a papi hivatáshoz társított. Ez nem tisztességes, hogy egy normális ember álcájában somfordál ide-oda, és csak azt lesi, hogy mikor kaphat rajta valakit valamilyen kihágáson.

Zavara fortyogó haraggá tüzesedett, amiért ez az ember nem beszélt őszintén magáról. Bolondot csinált belőle, és ez sértette a hiúságát. De ha most neki támadna, csak az anyját szomorítaná vele. Inkább felöltötte a legbehízeltgőbb mosolyát, szembefordult Iannel, és azt mondta mézédeseen:

- Remélem, tisztelendőségedet nem sokkolja az én részidős foglalkozásom.

A férfi egykedvűen kortyolt a kávéjából.

- Te nem csinálhatsz olyat, ami engem sokkolna.

Shay hallotta a hangjában bujkáló megvetést. Vonalnyivá préselte össze az ajkát, de mielőtt riposztozhatott volna, az anyja közbevágott.

- Nem akarom, hogy téves elképzeléseitek legyenek a lányom foglalkozásáról. Nem férfimagazinoknak fotóztatja magát. Semmi ilyesmi - nevetgélt idegesen.

- Nincs szükségem rá, hogy te védj meg tőle! - kiáltott fel Shay, kizárólag Ianre zúdítva a dühét.

- Nem is azt teszem, drágám - mondta az anyja diplomatikusan. - Mindössze a munkádat próbálom megmagyarázni. - A férje felé fordult. - Shay a leghíresebb

művészek, fotósok, festők és szobrászok köreiben forog. Művészi alkotások ihletője.

Eddig még soha semmihez sem adta a nevét, amit közönségesnek minősíthetnének.

Shay utálta az anyja hangjában az esdeklő árnyalatot.

- Ó, a mindenségít! - Indulatosan felállt, hátralökte a karszékét, amely fülsértően csikorgott a padlón. - Megyek mosogatni, amíg ti hárman imádkoztok egyet bukott lelkemért. - Szó nélkül kisietett a konyhába.

Pár perccel később könyékig elmerült a mosogatószeres melegvízben. Az övébe egy edénytörölt gyűrt kötény gyanánt. Nem fordult meg, amikor mögötte nyílt az ajtó. Elszántan sikálta tovább az edényeket. Most nem akart beszélni az anyjával. Annál jobban megdöbben a senkiével össze nem téveszthető, csendes hangtól:

- Akarod, hogy felváltsalak?

- Nem! - felelte kurtán. Nem akart tudomást venni arról, hogy hirtelen meglódult a szívverése. - Hogyhogy nem szereltetett be az apád egy mosogatógépet ide, amikor megépítette a házat? - kérdezte zsémbesen, hogy ezzel álcázza váratlan idegességét. Nem volt értelme, hogy hazudjon magának. Akármilyen jól játszotta a hányavetít, valójában iszonyúan szégyellte, hogy miket csinált és mondott Ian Douglas előtt.

A férfi elnevette magát, és letette az ebédlőből hozott piszkos tányértornyot.

- Szerintem azért nem, mert anyámat és őt mérhetetlenül szórakoztatta a közös mosogatás. Kijöttek ide vacsora után, és órák hosszat takarították a konyhát. Közben beszélgettek, tervezgettek. Olyankor irigyeltem, hogy ennyire közel állnak egymáshoz.

- Egyedüli gyerek voltál? - érdeklődött Shay, akinek indulatait enyhítette, hogy Ian nem akarja játszani a sértettet.

- Az.

- Én is. Azt hiszem, a legtöbb egyke kirekesztettnek érzi magát az ilyen meghitt pillanatoktól. Mintha betolakodók lennének a szüleik mellett, és nem igazán tartoznának a családhoz.

- Tapasztalatból beszélsz?

A nő ránézett a mosatlan edények felett, és már a nyelve hegyén volt a dacos válasz, ám a férfi arcán csak a megértő szelídséget láthatta.

- Hát igen - vallotta be, és visszafordult a mosogatáshoz, Ian pedig elment az ebédlőbe egy újabb adag edényért. Miután visszajött, a nő feltette a kérdést, amely fúrta az oldalát, noha tulajdonképpen nem is akarta feltenni, csak úgy kiszaladt a száján:

- Miért nem szóltál, hogy pap vagy, mielőtt komplett idiótát csináltam magamból?

Ian megint nevetett.

- A körülmények éppen nem voltak alkalmasak erre - felelte, miközben egy régimódi cirokseprűvel söprögette a linóleumpadlót. - Szerinted mikorra kellett volna időzítenem a bejelentést? Amikor ott álltam ádámkosztümben, tátott szájjal? Vagy szerinted táblát kellene viselnem a nyakamban, amely figyelmezteti az embereket a hivatásomra?

Shaynek minden idegszála borzolódott a gúnyolódástól.

- Szóba hozhattad volna a foglalkozásodat akkor is, amikor délután beszélgettünk!

- Miért tettem volna? Fosztottalak volna meg a lehetőségtől, hogy megpróbálj begerjeszteni?

A nő visszadobott egy tányért a mosogatóba, amitől meleg, habos víz fröccsent a hasára. Megpördült a sarkán.

- Én nem próbáltalak begerjeszteni!

- Úgy, szóval csak viccből futkosol fehérnemű nélkül?

- Kényelmesebb azoknál a nevetséges, kényelmetlen göncöknél, amelyeket viktoriánus szenteskedők terveznek! - Lenyelte a haragját, és tikkasztóan érzéki arcot vágott. Kihívóan a pultnak dőlt, és felnézett a férfira sűrű szempillái alól. - Látom, pap létedre is észrevetted.

Ian pillantása végigsuhant a nő alakján: le, majd föl. Shayt mintha megégették volna. Aztán a férfi belenézett az ő parázsló szemébe, és közömbösen vállat vont.

- Vaknak kellett volna lennem, hogy ne vegyem észre. - Fogott egy lapátot, és térdre ereszkedett, hogy felsöpörje rá a szemetet. Shay dühösen visszafordult a mosogatóhoz.

- Te kritizálsz a mások viseletét? - kérdezte. - Még sohase láttam papot, aki így öltözködött volna, mint te! - Farmernadrágjában, hosszú ujjú ingében Ian elmehetett volna fáradt manhattani igazgatónak, aki feljött Connecticutba egy hétvégi lazításra. - Nem is úgy nézel ki, mint egy lelkipásztor!

Iant ez mintha mérhetetlenül mulattatta volna. Beleszórta a hulladékot a szemetesvödörbe.

- Hogy kell kinézniük a lelkipásztoroknak?

- Hát nem úgy, mint neked! - makacskodott Shay. Mondhatta volna, hogy idősebbnek, szelídebbnek kell lenniük. A lelkipásztoroknak kedves, papás arca van, és talán acélkeretű szemüvege. Határozottan *nem* illik hozzájuk ez a haj, amely olyan szénfekete és selymes fényű, hogy az ember lánya a legszívesebben belefúrná az ujjait. Nem illik hozzájuk ez az éjkék

szem, amely áthatol az önvédelem legkeményebb páncélján, és kifürkészi a titkos gondolatokat. És ehhez a szemhez nem való olyan erő, amely valósággal leperzseli a ruhát egy nőről. Továbbá egy lelkipásztorhoz nem való az ilyen magas, szikár, acélosan atletikus, napbarnított, sötétpihés test.

Ian fogott egy konyharuhát, és törölgetni kezdte az edényeket, amelyeket Shay elhelyezett a csepegtetőn. Percekig dolgoztak szótlantul. Csend volt a házban, csak az edények halk koccanását lehetett hallani.

- Hová lettek a szüleink? - kérdezte Shay.

Ha Ian nem játszotta éppen a szigorú erkölcsbírót, lélegzetelállító volt a mosolya.

- Sétálni mentek, színleg azért, hogy lejárják a vacsorát. Részemről azt gondolom, hogy tőlünk akartak szabadulni, mert szeretnének csókolózni egy jóízűt.

- Miért nem mentek föl egyszerűen a szobájukba?

- Az nem lenne illendő.

Shay elnevette magát.

- Nehéz elképzelni az anyámat ifiasszonynak!

- A gyerekek ritkán látják a szüleiket olyan lényeknek, akiknek nemiségük is van.

- Te nem bánod? - Shay kissé félrehajtott fejjel nézett föl a férfirra. Tudta, hogy ez a tartás érvényre juttatja az arcát körülörvénylő huncutkákat.

Ian sokáig nem szólt, csak nézte.

- Mit? - kérdezte rekedten.

- Hogy az apád feleségül vette az anyámat. Olyan nagy szeretettel beszéltél az anyádról és azokról az időkről, amikor még ti hárman lehettetek egy család.

A férfi a vállára vetette a törölőruhát, majd óvatosan elhelyezte a szárazra törölt edényeket a konyhaszekrényben.

- Apa nagyon szerette az anyámat. Celia ugyanezt mondta az apádhoz fűződő kapcsolatáról. Statisztikailag azok házasodnak hamarabb újra a társuk halála után, akik boldog házasságban éltek. Az, ami most van az anyád és az apám között, cseppet sem csökkenti a korábbi kapcsolataik értékét.

Shay elgondolkodott ezen.

- Én kedvelem Johnt, és nemcsak azért, mert rokonszenves, hanem azért is, mert boldoggá tette anyámat. Sohase hittem, hogy még egyszer láthatom ilyen elégedettnek és felszabadultnak.

- Nem haragszol apámra? Nem tekinted olyasvalakinek, aki bitorolni akarja a te apád helyét?

Shay mosolygott, aztán elfordult.

- Fölöttébb nagy éleslátásra utaló megjegyzés! Mint kitaláltad, imádtam az apámat. Először talán nehezteltem a férfit, aki átvette a szerepét anyu életében, de most már nem. Most már nem, miután megismertem Johnt, és láttam őket együtt. Önzés lenne orrolni, amiért ilyen boldogok. - Megkockáztatta, hogy ismét ránézzen a férfit. - Hát te? Boldog volt a házasságotok?

- Nagyon.

- Mégsem házasodtál gyorsan újra.

Ian állta a pillantását.

- Nem.

Oké, szóval nem akar beszélni róla. Akkor majd beszélnek valami másról. Shay egy kicsit úgy érezte magát, mintha nyersen elutasították volna.

- Mitől határozza el valaki, hogy lelkipásztor lesz?

- És mitől határozza el valaki, hogy aktmodell lesz?

- Az istenedet! - kiáltotta Shay. Megpördült a sarkán, és hasba bokszolta lant. - Teljes erőmből próbálok kedves lenni, mert ez a hétvége fontos anyámnak és Johnnak. Én igyekeztem udvarias társalgást folytatni, de te mindegyre belecsempészel valamilyen sunyi célzást!

A férfi villámgyorsan elkapta a csuklóját, és magához rántotta.

- Nehogy megüss még egyszer, és meg ne halljalak káromkodni! - szúrta a fogai között. - Ami pedig a sunyi célzásaimat illeti, azért kérdeztem, mert érdekel. Mi vesz rá egy szép fiatal nőt, hogy így árusítsa magát, mint te?

Ha nem tartotta volna vasmarokkal a nő csuklóját, Shay talán pofon csapja. Már ha lett volna bátorsága hozzá. Most láthatta, milyen Ian Douglas, amikor igazán dühös. Félelmetes volt, ijesztő, és ugyanolyan ellenállhatatlan erejű, mint a keze.

- Azért tettem, mert szép vagyok! - felelte gögösen. - Olyan testtel születtem, amelyet egyesek tökéletesen arányosnak tartanak. Nincs rajta semmiféle hiba, sebhely, anyajegy vagy szemölcs. A testem sokkal döbbenetesebb, mint az arcom. Némelyik művész ezért veszi igénybe még akkor is, ha más arcot tesz rá.

Szünetet tartott, hogy mély lélegzetet vegyen. Erezte, ahogy a melle ellapul Ian mellkasának tömör falán.

- Ez árucikk, amit én forgalmazok. Semmi köze ahhoz, hogy mi van bennem. Neked pedig tisztelned kéne az emberi testet, hiszen Isten teremtette. Az aktok ott vannak a világ leghíresebb műalkotásai között! A Vatikán tele van velük! Ezt tartsa észben tisztelendőséged! - Kitépte kezét a férfi markából, és hátrált egy lépést.

- Amit mondasz, az igaz - ismerte el Ian de hogy bírsz élni abban a tudatban, hogy valami... valami perverz rólad szövögeti

beteges álmait? Hogy bámulja a képeidet, és arra gondol, bár láthatna élőben, hogy megérinthesen, megszorongathasson...

- Értük nem felelhetek. Azok, akiről te beszélsz, ritkán műbarátok. Az én képeimet nem az utcasarkokon kínálja holmi esőkabátos handlé, aki odapisszeg a járókelőknek: „Nem kellenek igazi disznó fotók?” Mint anyám sietett elmagyarázni, rólam nem készülnek erotikus képek. - A józan ész nem ezt diktálta volna, de a nő ítélőképességét elhomályosította a harag: ösztönösen homorított, hogy a melle jobban kidomborodjon. - Különben is, ez nem az a felfújtt görögdinnye, amitől a kéjencek nyáladzanak, vagy igen?

Ahogy ez kiszaladt a száján, rögtön észbe kapott, és visszaállt normális tartásba. Mellének lágy halmai valóban nem nőttek túl nagyra, viszont elbűvölően formásak voltak, és sugárzott belőlük az érett asszonyiség. Ian csak nehezen bírta elszakítani tőlük a tekintetét, mielőtt hirtelen sarkon fordult.

- Rendben van - mondta rekedten. - Kifejtetted az álláspontodat.

- Még nem egészen! - Shayben forrt a harag. Kevés ember értette meg igazán az ő munkáját, és valamilyen érthetetlen okból gyakran megkérdőjelezték az erkölceit. Általában mulatott az ilyesfajta szűklátókörűségen. Ám Ian kemény ítélete nemcsak felszította a haragját, de mélységesen fájt is neki, amitől még fontosabb lett védekeznie.

Lehet, hogy Ian Douglas esze és lelke a magasabb szférákban lakozik, ám azaz alig leplezett elragadtatás, amellyel az ő mellén legeltette a szemét, azt bizonyítja, hogy húsból-vérből van ő is, mint mindenki.

- Mégis mit gondolsz, mit szoktam csinálni, amikor modellt állok? Felrohanok egy rozoga, dohszagú lépcsőházban a legfelső

emeletre, egy sötét lakásba, ahol csak hideg víz van, és hámlik a tapéta? Azt képzeled, fajtalankodom talán a *művésznel*, miután beálltam mindenféle buja...

- Elég, Shay! - ordította Ian, és megpördült a sarkán.

Keze meglendült, aztán elernyedte és lehullott. Farkasszemet néztek, közöttük szikrázott a levegő a feszültségtől. A nő nem is tudta, mitől döbrent meg jobban: ettől a félelmetes ha-

ragtól, vagy attól, hogy a férfi a keresztnévén szólította. Se szólani, se mozdulni nem tudott, még a lélegzetét is visszafojtotta.

Ha nem ezzel az emberrel áll szemben, esküdni mert volna, hogy Ian egy fojtott káromkodást morzsol el az orra alatt. A férfi dermedt mozdulatlansága megtört. Elfordult, beletúrt a hajába.

- Nem, nem ezt képzelem rólad, és nem így képzelem el a foglalkozásodat! - tiltakozott. - Nem tisztességes tőled, hogy ennyire álszentnek tartasz. - Ismét megpördült, hogy szemközt legyenek. - De hát mit kellett volna gondolnom? Nem tartod furcsának, hogy egy nő csak úgy berontson egy vadidegen férfihoz a fürdőszobába, és még csak zavarba se jöjjön tőle?

- Te zavarba jössz a nőktől? - gúnyolódott Shay.

Ian még dühösebb lett a szemtelen visszavágástól. Ökölbe szorította a kezét. Shay ráérősen megszemlélte.

- Egyedül a zenét furcsálltam, amelyet a zuhanyozáshoz választottál. Most, hogy tudom, ki vagy, szerintem jobban illene hozzád a „Rock of Ages”, mint a „Good Vibrations”.

Kihúzta övéből a konyharuhát, és hanyagul félresimított a tarkójáról néhány elködorgott tincset. Tudja csak meg Ian, milyen magasról fütyül a haragjára.

- Történetesen tetszik nekem a Beach Boys - közölte a férfi. - Továbbá tetszik a Beatles, a Bee Gees és Blondie. Most pedig hadd mondjam el, hogy mi az, ami nem tetszik.

- Nem...

- Nem tetszenek az asszonyok, akik annyira bizonytalanok az asszonyiségükben, hogy megpróbálnak belebújni a férfi bőrébe. Elismerem, szép a tested, ám igazad volt abban, hogy ennek semmi köze a bensődhez. Ugyanis kétlem, hogy bármi is lenne odabent, ott, ahol a nő lelke szokott lenni. Szerintem te csak egy tüneményes héj vagy, amely kong az ürességtől. Olyan buzgón játszol egy szerepet, hogy nem igazán tudod, ki vagy mi vagy valójában.

Shay felhördült haragjában.

- Menj a... - Eszébe jutott Ian figyelmeztetése, és lenyelte az utolsó szót. Aztán fölülkerekedett benne a dac. - Menj a pokolba! - kiáltotta kihívóan.

Akkora erővel taszította meg a lengőajtót, hogy az az ebédlő falának csapódott. John és Celia, akik a bejáratnál álltak összeölelkezve, büntudatos képpel szétváltak.

- Ó, az ég szerelmére - mérgelődött Shay a lépcsőn -, bűjlatok már ágyba, és ne viselkedjeteK úgy, mint a retardáltak!

Shay hideg zuhanyt vett, fogat mosott, fényesre kefélte a haját és ágyba bűjt. Azt hitte, most majd legyinthes Ianre, hogy milyen zöldségeket beszélt, és aztán jöhet az álomtalan álom.

Nem volt igaza. Rosszul tette, hogy felbűszítette, tudatosan provokálta a férfit. Azt is rosszul tette, hogy káromkodott. *Káromkodni egy lekipásztor előtt!* Egyáltalán mi ütött bele? Nem csoda, ha Iannek rossz a véleménye róla.

Akárhogy igyekezett kizárni a fejéből a kemény szavakat, azok egy vízesés makacsságával harsogtak az agyában. Még jobban fájt, hogy a férfi csaknem ráhibázott az igazságra.

Hirtelen meghallotta, hogy halkán csukódik a szomszéd szoba ajtaja. Már megint ő. Shay megesküdt, hogy egyáltalán nem érdekli ez az ember, ennek ellenére mohón fülelt az alváshoz készülődő férfi neszezésére. Mihelyt a ház visszasüppedt a csendbe, a párnáját püfölte, azt büntette azért, mert nem talál nyugalmat.

Milyen jogon pécézi ki az ő jellemhibáit egy falusi prédikátor? És miért érdekli őt, hogy mit gondol és mit mond Ian Douglas? Nem is az volt a bősztő, hogy kimondta, hanem az, hogy igazat mondott.

Mert ő valóban szerepet játszik, és évek óta érzi magában a megmagyarázhatatlan, betölt- hetetlen és mérhetetlen úrt. A test, amelyet festők és fotósok őriztek meg az idő múlásától, értékes árucikk, de nem ő. A férjét, akiről azt hitte, hogy szereti őt, sokkal jobban érdekelte Shay külseje és viselkedése, mint az, hogy mit érez és gondol az asszony

Anson Porter nagyravágyó fiatalember volt, aki fáradhatatlanul kapaszkodott fölfelé egy könyvelőiroda számárlétráján. Azt tekintette életcélnak, hogy teljes jogú üzlettárs legyen a cégnél. Shayt egy kiállításon ismerte meg. Nem azért jött oda, mert érdekelte a művészet, hanem mert a cég egyik vezetője szponzorálta azt a fiatal festőt, aki egy aktsorozatot készített.

Shayneket, akit a művész hívott meg, első látásra megtetszett Anson. A fiatalember elárasztotta kérdésekkel, hogy miként született meg a képsorozat gondolata, milyen hosszsan kellett modellt ülni hozzá és effélék. Boldogan igent mondott, amikor a férfi javasolta, hogy igyanak meg a kiállítás után egy kávét.

Az első randevút továbbiak követték. Szerették egymást, boldogok voltak. Amikor Anson megkérte a kezét, Shay összecsókolta az arcát.

Ám a szélvészgyors udvarlás és a sietős esküvő után kiderült, hogy a férje nemcsak teljes jogú üzlettárs akar lenni a könyvelőcégnél, de Shayt is át akarja gyúrni, hogy olyan asszony legyen, amilyenek egy teljes jogú üzlettárs feleségének lennie kell, mármint szerinte.

Mire Shay felocsúdott, ugyanolyan jellegtelen autót vezetett, ugyanolyan ósdi fantáziátlansággal öltözködött, akár a többi feleség, halálosan unalmas villásreggelikre és bridzsversenyekre járt egy csomó felszínes és buta asszonnyal.

- Hogy micsoda?! - ordította Anson azon az estén, amikor Shay beszámolt az újonnan szerzett munkájáról.

- Azt mondtam, hogy felkért modellnek egy szobrász, aki...

- Füttyülök rá, hogy kicsoda! - vágott közbe a férje gorombán.

- Pucéran akarsz modellt ülni, hé?

Shay az alsó ajkát harapdálta, s lassan elszámolt tízig.

- *Igen, meztelenül.*

- Na jó, felejtsd el! - közölte ellentmondást nem tűrő hangon a férje. - Mit szólnának hozzá az emberek?

Shay felugrott a székről, és közölte, hogy mit tesz a közvéleményre.

- Tudtad már a házasságunk előtt, hogy miből élek! Akkor nem zavart!

- A házasságunk *előtt*, de nem *utána*! Olyan nincs, hogy az én feleségem pucéran illegesse magát valami disznó vénember előtt, és nem érdekel, mennyire híres!

Az asszony kirobbant.

- Micsoda ostoba, provinciális, agyalágyult beszéd ez!

- A te „művészi” szempontodból talán igen, de nem egy olyan férj szempontjából, aki ad magára! Természetesen arra számítottam, hogy abbaahagyod ezt a modellkedést az esküvő után.

- Hát akkor rosszul számítottál - közölte Shay, és kirohant a szobából.

Nem vállalta el azt a munkát. Megháttrált a férje érvei előtt, ám a kapcsolatuk örökre megváltozott. Anson épp azt a lobogó élet-örömet próbálta kioltani benne, ami a legjobban vonzotta a házasságuk előtt. Vagy csak Shay teste vonzotta? Mindenesetre nem hagyta, hogy a felesége az legyen, aki, hanem megpróbálta átgyúrni valaki mássá.

Úgy látszik, vele mindenki ezt akarja tenni. Az anyja azt akarja, hogy úrinő legyen. A férje azt akarta, hogy társasági nyanya legyen. Hogy Ian Douglas mit akar tőle, azt egyelőre nem tudja, de az biztos, hogy nem szíveli őt.

Az a legbőszítőbb, hogy ő viszont vágyik az elismerésére. Nem a szépségét akarja elismertetni, hiszen az nem kerül fáradságába, hanem az egyéniségét! Ez örültség, esztelenség, de meg akarja kedveltetni magát Iannel! Nem szabadulhatott a gondolattól, hogy ez a férfi vonzza valamilyen okból - nem csak a teste, habár sose látott szebb férfit. Valami másra is éheznek, amit csak Ian adhat meg neki.

- Te bolond! - gúnyolta magát a sötétben. - Ez a mesterségéhez tartozik! Az a dolga, hogy bizalmat ébresszen maga iránt. - Zavaros érzéseit, melyeket Ian keltett föl benne, elintézte azzal, hogy ezek csak az ügyes manipuláció következményei, de még elalvás közben is kételkedett abban, hogy csak ennyiről lenne szó.

Reggel megállt a konyhába nyíló lengőajtó előtt, és fülelt. A konyhában edények csörögtek, és jóízű diskurálás hallatszott.

Pillanatnyi dühös sértődöttséget érzett. Egyáltalán minek jött ő ide? Ezek hárman primán elvannak nélküle is. Rémes volt az éjszakája: hol vadakat álmodott, hol álmatlanul forgolódott hosszasan. Ebben is Ian Douglas a hibás!

Huncut fény csillant barna szemében, és elmosolyodott. Vigye el őt az ördög, ha engedi, hogy Ian Douglas elrontsa a hétvégét! Ha tegnap este úgy viselkedett, mint egy rebellis pokolfajzat, akkor ma olyan lesz, mint egy szelíd, alázatos mostohatestvér. Ian Douglas rá sem fog ismerni! Erre varrjon gombot!

- Jó reggelt mindenkinek! - köszönt vidáman, míg belibegett a konyhába, és megpuszilta az anyja arcát.

- Jó reggelt, drágám! Jól aludtál?

- Mint a mormota - hazudta Shay. Johnhoz hajolt, és homlokon csókolta. - Jó reggelt, John!

- De csinos vagy ma reggel, Shay!

- Köszönöm. - Mostanáig rá sem nézett Ianre. Most megtette. Sokkal férfiasabb, szemrevalóbb és szexibb, mint ami az ő hivatásában elvárható. Shay visszaparancsolta a féltékenységét, közelebb húzódott Ianhez, vakmerően rátette a kezét a vállára, lehajolt, és végighúzta ajkát a férfi száján. - Jó reggelt, bátyó!

A delejnek, amely kiszárította a száját, és ott sistergett az ereiben, semmi köze sem volt a testvéri szeretethez. Minden sejtje külön érzekelte a férfi látványát, szagát, tapintását, férfiaságának megannyi tanújelét. Vágyott rá, éhezte, és attól félt, hogy Iant egy pillanatra sem bolondítja el az ő gyerekes játéka. Már-már azt képzelte, hogy a magáéhoz fogható izgalommal találkozott, amikor az ajkuk összeért.

Ám amikor visszahúzódott és fölegyenesedett, a férfi egykedvűen kinyújtotta hosszú lábát, és ennyit mondott félvállról:

- Jó reggelt, hugicám.

Shayben most egészen más ok miatt forrt fel a vér, és minden dicséretes elhatározása kámforrá lett.

- Hogyhogy nem imádkozol? - kérdezte. - Nem azt kell a papoknak? - Szandálos lábával kacéran kopogva odament a tűzhelyhez. Hallotta, hogy az anyja felsóhajt.

- Már elmondtam az imát - felelte Ian közömbösen.

- Remélem, hogy értem is imádkoztál egy kicsit. - Mesterkéltén mosolygott a férfitra, miközben kávé töltött magának.

- Az a helyzet, hogy elmélkedésemben te foglaltad el a legnagyobb helyet.

Shay lecsapta az üveg kávéskannát a tűzhelyre.

- Nem kértem, hogy...

- John és én kitaláltunk valami csodálatosat! - vágott közbe hangosan Celia, még mielőtt a lánya válaszolhatott volna valami epészet Iannek. - Teniszezünk egyet négyesben, még mielőtt túlságosan felmelegszik az idő!

- Teniszezünk?! - Az elképedés egy pillanatra háttérbe szorította Shay ellenszenvét Ian iránt. Sose hitte az anyjáról, hogy részt venne bármiben is, ami annyi energiát követel, mint a tenisz. - Te mikor tanultál meg teniszezni?

- John most tanít - felelte Celia, és imádattal nézett a férjére. - Persze még nem vagyok elég jó, de...

- Napról napra javul! - fejezte be büszkén John. - Mit szóltok hozzá, gyerekek? Benne vagytok egy párosban?

- Elhoztad a teniszruhádat és az ütődöt, Shay? - kérdezte Celia.

- Igen, bár nem értettem, miért javaslod.

- Csodálatos! - örvendezett az anyja, és összecsapta a kezét.

- Hát nem is tudom... - kertelt Shay.

- Shay talán nem bízik eléggé a tudásában - vélte Ian mézédeseen. - Ha nem akar párosban játszani,, akkor talán ti ketten...

- Kiválóan teniszezem! - fortyant föl Shay. Tekintetük összevillant. A nő tudta, hogy a szeme szikrázik a haragtól. Ian ártatlanul nézett vissza rá, de az ártatlanság mögött diadal és kacagás lappangott. Ő pedig bedőlt a világ legócskább trükkjének.

- Akkor a férfiak menjenek átöltözni, amíg mi leszedjük az asztalt - rendelkezett Celia, és felállt. - Shay, tudom, hogy általában nem reggelizel, de ez az áfonyás muffin nagyon finom.

- Köszönöm, anyu, de nem. A kávé elég.

- Így is olyan borzasztó vékony vagy!

- De Celia, hagyd békén a lányod! Most a vékony nő a menő - mondta John, és végig- gusztálta Shay nyúlánk alakját.

- Akkor talán én is jobban tetszenék neked, ha leadnék pár kilót - duzzogott Celia.

John magához ölelte, és játékosan odadörgölte az orrát a felesége nyakához.

- Nekem pontosan így tetszel, amilyen vagy!

Shay mosolygott a látványos turbékoláson.

Nem akarta mutatni, mennyire felzaklatta, amikor Ian kivonult a konyhából. Mindenki másnak tetszett az alakja, Ian pedig még csak rá sem nézett!

John nem hízelgett a feleségének. Celia elragadó volt teniszruhában. A lába nem vetekedhetett hosszúságban, karcsúságban és barnaságban a lányáéval, de korabeli asszonyhoz képest feltűnően formás és izmos volt.

A vidéki teniszpályák nem olyan sima talajúak, mint a country-kluboké, de a célnak megfelelnek.

Bemelegítés után elkezdték a játékot. Shay és Ian hallgatólagos megegyezéssel párba álltak. A férfi jól, de túl iskolázottan játszott. Visszaadásai, szervái nem voltak látványosak. John türelmesen tanítgatta Celiát. Láthatólag nem érdekelt, ki győz, csak az volt a fontos, hogy a felesége jól mulasson, és ne fáraszsa ki magát túlságosan. Shay megnyugodott, mert látta, hogy itt ő a legjobb játékos. Még csak nem is kellett megerőltetnie magát. Elcsodálkozott, amikor Ian gratulált neki egy szabványos visszasaadáshoz és egy korántsem briliáns átemeléshez.

- Jó ütés volt - állapította meg tömören.

- Kösz - felelte a nő hasonló modorban.

Csak akkor néztek egymásra, ha muszáj volt. A férfi természetesen ügyet sem vetett rá, ő pedig előbb sülyed el, semhogy úgy viselkedjék, mint egy idétlen kamasz, aki megkukult Ian látványától. Istenien állt neki a fehér.

Shay főleg azért bosszankodott, mert tudta magáról, milyen mutatós teniszruhában. A fehér nyakpántos felső szabadon hagyta a hátát, és kiemelte a barnaságát. A fehér rakott szoknya alól, amely épp hogy takarta a combhajlatát, kacéran villant elő a piros bugyi.

És ez a prúd alak, ez a jegelt hal még csak észre sem veszi, gondolta megvetően.

Még le sem játszották a mérkőzést, Celia máris a homlokát törülgette, és azt mondta, hogy neki elég volt.

- Nem megyünk el a piacra, hogy megvegyük neked a sütni való marhahúst? A gyerekek meg hadd játsszanak tovább.

- Príma ötlet! - vágta rá John.

Mivel Shay eddig nem nagyon fárasztotta magát, örült, hogy az övé lesz az egész pálya. Lelkesen bólogatott.

- Fél óra múlva itt vagyunk! - kiáltotta John, miközben az autó felé terelte Celiát.

- Akarsz pihenni egy percet, mielőtt elkezdjük? - kérdezte Ian, amikor az autó eltűnt a szemük elől.

- Nincs szükségem pihenésre, de ha neked van, szívesen várok.

- Én készen állok - mondta a férfi komoran, és anélkül, hogy pénzfeldobással kiválasztotta volna a térfelet, már át is ment arra a részre, amely hátulról kapta a napot. - Tied lehet az első szerva.

- Nagyon köszönöm! - felelte Shay sósavas gúnyjal. Felszedett egy csomó labdát, és az adogatóvonalhoz ment. Miután kellően bemelegítette a szülőkkel folytatott játék, egy látványos szervával indított. Mielőtt észbe kapott volna, a labda egyenes vonalban repült vissza a háló felett, és az alapvonaltól ujjnyira ért földet. Shay mondott egy cifrát az orra alatt.

- Kint volt vagy bent? - kiáltotta Ian derűsen. Csak nem olyan arcátlan feltételezni róla, hogy majd azt mondja, kint volt?

- Bent! — kiáltotta vissza.

- Gondoltam.

A nő keményen összeszorította a száját, és minden erejét beleadta a következő szervába. A labda pördült egyet a sarokban, és az ellentétes irányba pattant. Shaynek nem volt ideje kárörvendezni. A visszatérő labda úgy süvített át a háló felett, mint egy vadászgép. A nő vadul csapott egyet, de egy méterrel elhibázta.

Ian tüntető hanyagsággal forgatta az ütőjét, és füttyörészett az orra alatt. Shay tehát ismét megszívta. Létezik olyasmi, hogy teniszcápa? Hát most már úgysem tehet semmit; jó képet kell

vágna, fel kell kötnie a fehéreneműjét, és olyan jól kell játszania, ahogy csak teheti egy nyilvánvalóan fölényes tudású ellenféllel szemben.

Noha jól szervált, mindössze egyetlen pontot szerzett, ráadásul úgy érezte, hogy ezt is csak azért, mert Ian engedte. És nem kegyelemből. Csúfondárosan felvont szemöldökén látszott, hogy pontosan tudja, mit miért csinált. Csak azért hagyta pontot szerezni Shayt, hogy az még jobban felbőszüljön.

- Én szerválok! - jelentette be, miután megnyerte a játszmát.

- Ismerem a szabályokat!

Ian szélesen, lefegyverzően, elbűvölően vigyorgott. A nő boldogan letörölte volna a szájáról a mosolyt.

- Nem tudsz veszíteni? - ugratta a férfi.

- Szerválj már, az istenit!

Ian vállat vont, nem tette szóvá a káromkodást. - Oké.

Shay nem is látta a labdát. Csak azt, ahogy a férfi karja a magasba emelkedik, ahogy lábujjhegyre áll, ahogy megfeszül a felsőteste, majd lecsap a karja. Aztán arra ocsúdott fel, amikor a pörgő labda valami képtelen szögben elhúzott mellette.

- Tizenöt - mondta Ian fapofával. A nő jobban örült volna, ha kurjongat a kárörömtől.

A következő szerva ugyanilyen kemény volt, ugyanilyen gyors, ugyanilyen kivédhetetlen.

- Túl erősen szerválsz! - kiáltotta Shay.

- Nem figyeled a labdát. A labdán legyen a szemed!

- Teljesen összerosódik - motyogta a nő, míg visszaállt a helyére.

- Mit mondtál? - érdeklődött Ian udvariasan, elhalasztva a szervát.

- Semmit! Csak szerválj már!

A következő labda veszélyesen közel járt Shay fejéhez.

- Az istenit, túl erősen szerválsz! Meg is ölhettél volna! - süvöltötte.

- Csak azért dühöngsz, mert jobb vagyok nálad. Akarod abbahagyni?

- Nem, de én nem vagyok céltábla! Ne szerválj ilyen keményen!

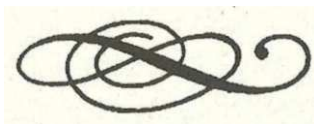
Már a férfi mozdulatából megállapíthatta, hogy a következő szerva az eddigieknél is rosszabb lesz. Dühösen eldobta az ütőjét, és sarkon fordult.

- Nem játszom egy potenciális gyilkossal!

Iannek már nem volt módja visszavenni a lendületből. A labda túlrepült a célon, és anélkül, hogy pattant volna a földön, egyenesen belecsapódott Shay fenekének domborulatába.

A nő felsikoltott. Könnyek szöktek a szemébe. Olyan éles fájdalom hasított bele, hogy émelyegni kezdett. Szeme előtt elhomályosult a világ. A fájdalom, az éhség és a túl erős napfény megtette a magáét. Szégyenszemre elájult, és a földre rogyott.

HARMADIK FEJEZET

Mint a hűvös esőcseppek, úgy hullottak Shay fülére a szavak, és visszaédesgették az öntudatba.

- Ne haragudj! Ne haragudj! Jaj, Shay, bocsáss meg! Nem akartalak bántani! - unszolta egy zsongítóan suttogó, mély hang.

Még ne! Most még nem akarja kinyitni a szemét. Babusgassák még egy kicsit! Hadd tapadjon rá még egy ideig ennek a fenséges mellkasnak a tömör izmaira! Milyen jó érzés, ahogy Ian álla mozog az ő feje fölött! Orra és arca odasimult a férfi meleg, nyirkos nyakához, beszívta a verejték és a fanyar kölni illat kevert aromáját. Ez a szag, a férfiből áradó hőség, a haját simogató kéz és a duruzsoló hang arra csábította, hogy még ne ocsúdjon fel. Sokkal kellemesebb a gyámoltalanság, mert olyankor dédelgetik az embert.

- Ne haragudj, ne haragudj!

Shay érezte csupasz lábával, hogy a gyepen vannak. Nyilván Ian hozta le a pályáról, és akkor sem engedte el a karjából, amikor leült a kora nyári, selymes zöld fűbe. De csodálatos biztonságot adnak ezek az erős karok! Ha rajta múlik, talán sosem mozdul el innen, és élvezzi, ahogy Ian mély hangja szívből jövő szavakkal borzongatja meg a testét, és a keze...

Csak most döbbsent rá, hogy hol jár a férfi keze. Nem az, amelyik vigasztalóan simogatta a haját. A másik. Az az ütés helyét dörgölte elővigyázattal a rövid szoknya alatt, ahol csak a piros bugyi választotta el őket. Masszírozta Shay fenekét. Óvatosan megszorította, aztán a tenyerével nyomkodta, lassú, körkörös mozdulatokkal, és mindeközben mormolva kért bocsánatot, amiért fájdalmat okozott neki gyilkos szervjével.

Shay felcsúsztotta a kezét a férfi bordáin, és belekapaszkodott a sporting mellzsebébe. A kidolgozott izmok megfeszültek és megkeményedtek a tenyere alatt. Aztán felemelte sötét pilláit, és belenézett Ian szemébe. Az arcuk alig néhány ujjnyira volt egymástól.

A férfi megkönnyebbülten sóhajtott, egy pillanatra behunyta a szemét, majd azt kérdezte halkán: - Jól vagy?

Shay bólintott. Megigézte a közelség és az arcát legyező, jó szagú lehelet.

- Igen.

- Kérlek, Shay, bocsáss meg nekem! Ne haragudj! Nem akartalak bántani.

- Tudom. - Miért ilyen sietős neki a feloldozás? Tombolnia kellene haragjában! Ehelyett itt hever, mint a kéjes tunyaság áldozata, és egy szent nagylelkűségével megbocsát. Ha szidni akarná Iant a brutális játékáért, amellyel fájdalmat okozott neki, akkor el kellene húzódnia tőle. Akkor a férfi nem nézne rá ilyen kimondhatatlan gyengédséggel, és az ujjai nem cirógnának imádatlalt az arcát. És a másik keze nem becézgetné - mert nincs ennél jobb szó az ütemes simogatásra - telt, gömbölyű fenekét, amely még most is lüktet a teniszlabda becsapódásától.

Ian nem tudott megbocsátani magának ilyen könnyen.

- Már elkezdtem a szervát, csak a labdát figyeltem. Akkor láttam csak meg, hogy elfordulsz, amikor más késő volt. - Megérintette Shay arcát. - Ne haragudj! Semmiért a világon nem okoztam volna fájdalmat neked!

- Csak a tudásodat fitogtattad - mondta a nő halkán, évődő mosollyal.

- Igen - ismerte el a férfi büntudatosan.

Szélesen elmosolyodott, amitől Shaynek akkorát dobbant a szíve, hogy a melle bizseregni kezdett. Testében váratlanul életre keltek a rég halottnak hitt érzések, amelyeket eltemetett kudarcba fulladt házassága után. Csakugyan megízlelhette még egyszer ezt az isteni izgalmat? A baleset okozná, vagy valami sokkal fontosabb?

Ian tüneményes volt, már ha ez a jelző alkalmazható egyáltalán egy férfira. Haja hollófeketén ragyogott a kék nyári ég hátterén, amelytől még kékebbnek látszott a szeme. Sötét szemöldökét aggódalmasan összeráncolta. Gyönyörűen formált, hosszúkás, keskeny orra, amely csupán az orrcimpáknál szélesedett ki valamennyire, tökéletes hidat

alkotott az igéző szempár és az érzéki száj között. Shay szerette volna tudni, nem nehéz-e a gyülekezet nőnemű tagjainak a prédikációk szellemi üzenetére összpontosítani, amikor ez a mozgékony száj formálja a szavakat.

Mivel a csípője Ian ölében pihent, érezte meztelen combja alatt a férfiét. Kemény és meleg volt, ruganyos szőrszálakkal csiklandozta a bőrét. Aztán felhúzta az egyik térdét, hogy megtámassza Shay hátát. A nő ismét szédülni kezdett, amikor rájött, hogy csupasz háta a férfi combján nyugszik.

Tekintete mohón tapogatta Ian arcát. Minél jobban ki akarta használni ezt a pillanatot.

- Nagyon jól teniszezel - mondta. Alig ismerte meg a saját hangját. Úgy szökött ki a száján, mint egy csábító kísértet.

A férfi sokáig nem válaszolt. O is mohón legeltette szemét a nőn. Számba vette minden vonását: a szemöldökét, a szemét, az orrát.

A tekintete megpihent a száján. És ott is maradt. Még akkor is ott volt, amikor rekedten megszólalt:

- A főiskolán benne voltam a teniszválogatottban.

Hosszú, súlyos pillanatokig nem szóltak, csak nézték egymást, de úgy, mintha kiéheztek volna a másik látására. Csak Ian keze mozgott, amely továbbra is ráérősen masszírozta az ütés helyét. A feje alig észrevehetően lejjebb hajolt. Shay ajka szétnyílt. Iané szintén. A nő szíve vadul vert - vagy a férfiét érezte most, hogy szorosabban odasimult hozzá?

Keze felkúszott az ing gallérjáig, és becsúszt az alá.

- Ian...

- Shay...

A férfi arca még lejjebb hajolt. És még lejjebb. A nő mereven nézte a száját. Máris érezte, ahogy nedvesen, puhán rátapad az övére.

Ebben a pillanatban a férfi izmai megfeszültek. Hangosan beszívta a levegőt. Ösztönösen megránduló ujjai szorosabban megmarkolták a nő fenekét, majd elengedték. Úgy rántotta vissza a kezét, mintha egy gonosz bábjátékos irányította volna. Fölkapta a fejét, és felugrott. Shay legurult az öléből a gyepre.

Ian hosszú léptekkel odasietett egy közeli fához, és az érdes kéregre hajtotta a homlokát. Egész testében reszketett, válla hullámzott a zi- hálástól. Öklével rácsapott a combjára. Egész alakja megtestesítette azt az embert, aki kétségbeesetten kapkod önuralmának foszladozó maradványai után.

Shay fölállt. Mérhetetlenül meg volt sértve. Kis híján elesett, mert a lába alig tartotta meg. A fájdalom tompa lüktetéssé enyhült. Vigye el az ördög ezt az embert!

- Mi a baj, tiszteletes úr? - kérdezte metsző hangon. - Csak nem attól fél, hogy kiesett a kegyelemből a parázna néember miatt? Nehogy megcsókoljon már egy magamfajta züllött személyt!

Ian sarkon fordult. Lázás izgalma még dühösebbé tette, kék szeme villámokat szórt. Shay látta rajta, hogy nehezebbre esik egykedvű nyugalommal beszélni.

- Okosabb lenne, ha leülnél és pihennél, amíg a szüleink visszajönnek. Épp csak magadhoz tértél az ájulásból.

- És az kinek is a hibája? Neked mindenki másnál jobban kell tudnod, hogy a szelídek öröklik a földet. Te meg egy brutális alak vagy. Legalább egy hónapig viselhetem ezt a kék foltot!

- Senki se fogja látni, ha nem... - Majdnem kibökött valami malacságot, de még idejében megfékezte magát. - Ha nem azt csinálod, amit szoktál.

- Hogy te milyen okos vagy! Talán még azt is felfogod, hogy neked köszönhetően talán hetekig nem dolgozhatok.

- És a munka a galériában?

- Az a bevételnek körülbelül a fele. Kizárólag megbízások alapon dolgozom. A modellség segít át az ínséges hónapokon.

- Lehetnél manöken *divatbemutatókon!* - ordított rá a férfi. - De az már konvencionális lenne, mi?

- Ruhában korántsem festek olyan jól, mint ruha nélkül.

Ez a gondolat mintha idegesítette volna Iant. Tekintete végigsiklott a nőn, majd sietve elfordult. Beletörölte a tenyerét fehér sortjába.

- Okosabban teszed, ha leülsz - ismételte reszketeg hangon. - Sokkot kaptál.

- Maga is, tiszteletes úr. Most fedezte fel, hogy ugyanolyan ember, mint mi.

- Sosem állítottam az ellenkezőjét!

- Ó, Szent Ian, csakugyan nem?

- Nem! - felelte a férfi élesen. - Mi hozott ki ennyire a sodrodból, Shay? Az, hogy nem csókoltalak meg? Hidd el, a hivatásom ellenére is férfi vagyok a szó minden értelmében. Elkötelezett híve vagyok a csókolózásnak. Éppen csak az a helyzet, hogy nem vonzanak a rámenős, szexuálisan felszabadult nők.

Shay fülig elvörösödött dühében.

- Nem én csábítottalak oda a fűre! Arra tértem magamhoz, hogy a seggemet tapizod!

- Én... - Ian hangja elcsuklott. Nagyot nyelt. - Nem tudtam, mit teszek. Megsérültél, és én csak... azt próbáltam meghatározni, mennyire súlyos a baj.

- Haha! - A nő felkacagott, hátravetette a fejét. - Még képmutató is vagy. Élvezted!

Mielőtt Ian visszavághatott volna, kerekek csikorogtak a kavicsos úton. Odanéztek, és látták, ahogy John éppen lefékez a kocsival.

- Befejeztétek? Ki győzött? - kiáltott ki az ablakon.

- Én - felelte Ian lovagiatlanul, míg megtették a rövid utat az autóhoz.

- Shay, te sántítasz? - kérdezte Celia, mikor a lánya kinyitotta a hátsó ajtót, és bemászott az ülésre. Ian nem ment odáig az udvariasságban, hogy segítsen neki.

Shay sziszegve leült.

- Igen, sántítok. Ian eltalált egy labdával.

John, aki a műút felé kormányozta az autót, beletaposott a fékbe. A szülők egyszerre fordultak hátra.

- Ian, te eltaláltad Shayt egy teniszlabdával? - kérdezte John.

- Véletlenül - védekezett a fia. - Hátat fordított, miközben szerváltam, ami számárság volt.

- Az életemet próbáltam menteni! - ordította a nő.

John pillantása átvándorolt a fiáról Shayre, és megszelídült a nézése.

- Jól vagy? Hol talált el a labda?

- Egyenesen a seggén.

Ian válasza úgy visszhangzott az autó szűk belterében, mint ahogy a rulettgolyó pattog a kerékben, mielőtt megállapodna. John néma megdöbbenéssel bámulta a fiát. Celia hitetlenkedve pislogott. Shay elszörnyedve meredt Ianre. Nem is tudta, mi döbentette meg jobban: ez a kertelés nélküli, leplezetlen beismerés, vagy a szóhasználat?

A férfi feléje fordult. Pillantásuk összefonódott, aztán, szüleik még nagyobb megdöbbenésére, mindkettőjükből kiobbant a nevetés.

Nevetésük talán eloszlatta a kezdeti ellenségeskedést, ám nem enyhítette a mindent átítató feszültséget. Ian hangsúlyozott tiszteletet tanúsított, és ez a túlzott udvariasság legalább annyira idegesítette Shayt, mint a korábbi leereszkedés, ha ugyan nem jobban.

A nap hátralevő részében Ian igyekezett elkerülni, hogy ugyanabban a helyiségben tartózkodjanak. Ha mégis megtörtént, és Shay rajtakapta, hogy őt nézi, Ian azonnal elfordította a tekintetét. Olyan széles ívben kerülte a nőt, mintha egyenesen a pokolból küldték volna, hogy döntse kárhozatba Ian Douglas lelkét. Shay úgy érezte magát, mint egy Haw-thorne-regény szereplője.

Ebéd után Ian visszavonult a szobájába, hogy felkészüljön a vasárnapi prédikációra.

- Reggel korán kell indulnom, hogy időben odaérjek az istentiszteletre - magyarázta.

Shayt megdöbbenette, milyen gyorsan telik itt az idő. Hogy viszolygott ettől a hétvégétől; most meg már majdnem vége! Természetesen csak vasárnap este kellett távoznia, de hirtelen lehangolónak tűnt, hogy az egész napot Ian nélkül töltse itt. Megriasztotta, hogy ilyen sokat jelent neki a férfi távolléte.

Délután választhatott: vagy egyedül gubbaszt a házban, ahol Ian bezárkózott a szobájába, vagy elkíséri az anyját és Johnt, aki horgászni akart a telkét átszelő patakban. A horgászásra szavazott.

A vidék a kora nyár üde zöldjében ragyogott, ám Shay csípőjébe minden lépésnél, amelyet megtett a patak partján, belenyilallt a fájdalom, és ez eszébe juttatta a délelőtti teniszpartit, és minél jobban előrehaladt a délután, ő annál dühösebb lett.

Valamilyen okból nem tudta, miért is bőszíti ennyire, hogy Ian semmibe veszi. Amióta meglátta víztől ázó, meztelen testét, azóta csak rá bírt gondolni. Nem akarta, hogy így legyen, de így volt. Semmi értelme tettetnie az ellenkezőjét. Vonzza őt mint férfi. Kész. Kérdés lezárva.

Ebben eddig talán még nincs is semmi különleges. Csakhogy a házassága felbomlása óta Ian az első, aki felizgatja. Járt együtt férfiakkal, akikkel általában barátnök hozták össze, de annyira nem

érdekelték, hogy a lehetséges udvarlók hamarosan leléptek, és más, ígéretesebb partner után néztek.

- Na jól van, Shay! - mondta magának, miközben üldögélt, és nézte az iramló patakat. -

Klassz teste van, és olyan szép, mint egy arkangyal. Viszont szöges ellentéted úgy természetben, mint világnézetben.

Még az a tény sem zökkenthette ki a révede- zésből, hogy Celia, férjének tapintatos bátorításával, sikeresen kiemelt egy halat.

Egy pillanatra megpróbálta elfelejteni Ian külsejét - már amennyire ez lehetséges volt és az egyéniségére próbált összpontosítani. Megtettesít mindent, amit ő korábban lefitymált - akkor miért vonzza ennyire? Miért gondolta ma reggel, hogy bele is halhat, ha nem csókolja meg a férfi? Miért vágyik még most is arra, hogy megcsókolja, és végigcirógassa a testét, nemcsak úgy, véletlenül, hanem a szerelem céltudatosságával?

Ekkor belehasított a felismerés. Úgy jött, mint derült égből a villámcsapás. Rádöbrent, hogy részint azért izgatja a férfi, mert nem vesz tudomást róla. Erről lenne szó?

- Hát persze! — mondta ki hangosan, aztán bosszús képet vágott, mert Celia és John érdeklődve nézett felé.

Így kell lennie. Shay Morrison túlságosan okos, vagány és önálló, hogy elhiggye, csak mert látott egy meztelen férfit, legyen az bármilyen szép, úgy belezúgott, akár egy éretlen bakfis. Nincs szerelem első látásra. Különbösen is, amit ő érez Ian Douglas iránt, az alig több az utálatnál. Azért keltette fel a kíváncsiságát, mert ez a férfi láthatólag egyáltalán *nem* kíváncsi rá.

Ám Shay női ösztöne azt súgta, hogy Ian korántsem olyan érzéketlen vele szemben, mint ahogy megjátssza. Eszébe jutott valami, és kuncogni kezdett. Talán nem találkoznak soha többé, de vigye el őt

az ördög, ha engedi, hogy Ian Douglas tiszteletes csak úgy kisöpörhesse a gondolataiból!

- Ha nem haragszotok, én visszamennék — mondta, és felugrott a patakpart fűvéről. - Pihenek egy kicsit vacsora előtt.

- Rövidesen megyünk mi is - felelte az anyja. - Okvetlenül fogni akarok még egy halat!

Az izgó-mozgó, kipirult arcú Johnnak mintha más tervei lettek volna arra az időre, amikor kettesben maradnak az erdőben. Shay még akkor is mosolygott, amikor már a háznál járt. Felkapaszkodott a lépcsőn, és elment a folyosó végén a félig nyitva hagyott ajtóhoz.

Halkan kopogtatott.

- Ian?

Szünet. Aztán:

- Gyere be!

Shay kitárta az ajtót, és beállt a keretbe. Épp mögötte volt a lépcsőpihenő széles ablaka. Tudta, hogy nimbuszként veszi körül az arany napfény, felragyogtatja göndör fürtű haját, tökéletes bőrét.

- Remélem, nem zavarlak - mondta, bár épp az ellenkezőjében reménykedett.

- Nem, még tanulnom kell egy kicsit, de már majdnem végeztem.

Ian egy papírokkal teleszórt asztalnál ült, amelyen egy nyitott Biblia és több szakkönyv hevert. A táskaírógépből kilógott egy papírlap, amelyre több sort gépeltek.

- Anyu és John is jönnek mindjárt. - Miért nyomorgatja azt a gemkapcsot ahelyett, hogy ránézne? Shay esküdni mert volna, hogy ideges.

- Hogy ment a horgászás? - kérdezte a férfi, és végre felnézett. Kék szeme rávillant Shay sortba bújtatott lábára, valamivel hosszabban időzött a csupasz derékon a napozófelső alatt, aztán visszatért a nyomorult gemkapocshoz.

- John már hármát fogott, amikor eljöttem. Anyu a másodikért iparkodik.

- Helyes, helyes - mondta Ian olyan hangon, amely elárulta, hogy őt épp annyira érdekli a horgászás eredménye, mint a nőt.

- Szükséged van a fürdőszobára? — kérdezte Shay, és lustán nyújtózkodott.

- Öhm... nem - felelte a férfi. - Nincs.

- Megáztatom magam egy finom habfürdőben vacsora előtt.

Leengedte a karját, és úgy borzongott, mint aki alig várja a fürdő érzéki élvezetét. Melle a mozdulattól igézően rezgett a napozófelső alatt. Ian figyelmét, ha hinni lehetett megdöbbsent arcának, nem kerülte el a jelenség.

- Jól van, nem fogok... nem akarok... tied a fürdőszoba.

- Oké — felelte Shay foghegyről. Aztán sarkon fordult, és elment.

Pár perccel később ismét felhangzott a billentyűk kopogása az ajtó másik oldalán. A meleg, habos vízben heverő Shayt bosszantotta, hogy ez pasas még ilyenkor is képes dolgozni. De aztán huncutul elmosolyodott, mert eszébe jutott, milyen kényszeredett képet vágott Ian, valahányszor feléje tévedezett a pillantása. Nagyon is látja ő benne a nőt! Még ha az esze azt parancsolja is, hogy ne így legyen, a teste dacol vele.

Shay persze nem akarta átlépni az enyhe flört határát. Ő csak meg akart fizetni Iannek minden percért, amikor az olyan türelmes derűvel nézte, ahogy egy akaratos gyereket szokás. Úgy kell neki, miért alázza meg!

Amikor végzett a fürdéssel, amelyet a lehető leghangosabb csobogással kísért, miközben a „Summer of '42"-t dudorászta, kilötykölte a kézmosókagylóban a fehérneműjét, és fölteregte az áttetsző, csipkés darabokat a zuhanyfüggöny rúdjára.

Noha általában meztelenül aludt, hozott magával hálóinget, nehogy az anyja lamentáljon. A hálóing az Ian szobájába vezető ajtóra erősített kampón lógott. Ahányszor Ian a kilincsgombért nyúl, meg fogja érinteni a pókhálóvékony ekrücsipkével szegélyezett sárga selymet. Ha máshova teszi, még többet lesz a kezében. Shay, mielőtt kijött a párás fürdőszobából, alaposan megöntözte a hálóinget a parfümjével.

De előbb még kopogtatott a fürdőszoba ajtaján. A gépelés hirtelen félbeszakadt.

- Mi az, Shay?

- Készen vagyok! A fürdőszoba a tied, ha kell.

Ian mindössze annyit felelt:

- Kösz -, de azért elég sok idő eltelt, míg ismét kopogni kezdett az írógépen.

Shay akkor tudta meg, hogy a terve kudarcot vallott, amikor Ian lejött a vacsorához. John és Celia úgy érkezett vissza, hogy bőven volt idő pihenni és tisztálkodni vacsora előtt. John, ahogy megígérte, zamatos marhahúst és burgonyát sütött a kerti grillen. Shay és Celia hatalmas adag vegyes salátát és sokféle körítést készített hozzá.

Shay éppen tejfölt kanalazott a dobozból egy tálba, amikor Ian kijött a lengőajtón. Szappantól és jellegzetes kölnijétől illatozott.

- Éhen halok! Hol az a vacsora? - Olyan hanyagul mozgott és beszélt, hogy Shay gyanakodni kezdett. Nem lenne szabad ilyen fölényesnek lennie.

Celia kedvesen elnevette magát.

- Mintha az apádat hallanám! Odakint süti a marhahúst. Kéri, hogy menj ki hozzá. Van egy söröd a hűtőben.

- Köszönöm.

Leguggolt a hűtőszekrény elé. Shay hátranézett rá meztelen válla fölött. Most olyan ruhát viselt, amelynek a háta egymást keresztező

vékony pántokból állt. A bő szoknya a lábikrája közepéig ért. Bőrsarujának szíját a bokája köré csavarta. A ruha nyomott mintája kiemelte bőrének mézbarna árnyalatát, hajának szőke csíkjait, és a sötét szemfestékekkel együtt még egzotikusabbá tette a megjelenését.

- Befejezted a tanulást? - kérdezte füllelten érzéki hangon.

Ian felnézett, és a nő azonnal meglátta a kék szempárban a gúnyt. A férfi kiegyenesedett. Olyan magas volt, hogy Shaynek hátra kellett szegnie a fejét, hogy láthassa az arcát. Egy cseppet sem tetszett neki, amit látott. Ian épp csak hogy nem kacagta ki!

- A bugyid, amit kimostál, még nem száradt meg teljesen, amikor szükségem volt a zuhanyra, úgyhogy áttettem egy székre a szobádban. Remélem, nem haragszol.

És már ki is sietett. A szúnyoghálós ajtó becsapódott mögötte. A csattanás olyan nyomatékot adott a mondanivalójának, mint a bohózatban a dobpergés.

- Bugyi? - kérdezte Celia vékony hangon. - Azt mondta...

- Igen, bugyi, *bugyii* - Shay majdnem ordított. Folytatta a munkát, és egész testében reszketett a haragtól.

A vacsoránál végig el kellett viselnie Ian kajánságát. Nem mintha bármit is mondott volna, de csúfondáros pillantása elárulta, hogy belelátott a nő kártyáiba, tudja, mit forgatott a fejében, és nem csábító démonnak tartja, hanem inkább nevetséges idiótának.

Shay alig nyúlt az ételhez, viszont derekasan nekilátott a palack vörösbornak, amelyet John bontott fel a marhasült mellé. Amikor felállt, hogy segítsen az anyjának a mosogatásnál, a feje kellemesen zúgott. Mire előkerültek a konyhából, John és Ian elmélyülten sakkozott. Celia leült a tévé elé, hogy megnézzen egy romantikus filmet. A lánya némán dühöngött.

Unalmában ide-oda ténfergett a szobákban. Meglátta a teniszütőjét, amelyet a korlátnak támasztott, és úgy döntött, visszaviszi az autójába. A hűvös esti levegő majd segít kitisztítani a fejét.

Úgy tervezte, hogy itthagya ezt a kellemetlen élményt. Holnap már korán reggel távozik, lehetőleg még mielőtt Ian fölkel, és meg sem áll hazáig. Amit tud, becsomagol ma este. Ittlétének úgyszólván első percétől kezdve hülyét csinált magából. Alig várta, hogy visszatérhesen a saját világába. Ott még van néhány ember, aki tiszteli a véleményét, csinosnak tartja, és vele nevet, nem rajta.

A csomagtartó fedele felpattant. Shay éppen be akarta dobni az ütőt, amikor meglátta a portfólióját. Ezt úgy vitte magával mindenhova, mintha hozzánőtt volna. A nagy, négyzetes mappa az aktmodelliségének állomásait tartalmazta. Festmények, szobrok reprodukcióiból, fényképek másolataiból állt a referenciaanyaga, amelyet bemutatott minden művésznek, akinél munkára jelentkezett.

Majdhogynem kukorékolt örömeiben, miközben kiemelte a csomagtartóból a vastag albumot. A hóna alá csapta, és visszament a házba.

Aggasztó látvány fogadta: anyja vigasztalhatatlanul zokogott John karjában. Shay a bejárat melletti asztalra ejtette az albumot:

- Mi baj van, anyu?

- A film - magyarázta John. Shay válla megroskadt a megkönnyebbüléstől.

- Szomorúan végződött. Gyere, édes, menjünk fel! - Megcsókolta Celia homlokát, és magához ölelte. Amíg felmentek a lépcsőn, egyfolytában a felesége hátát paskolta, és azt hajtogatta: - Ez csak egy film volt, drágám!

Shay a szemét forgatta. Idegesítette, hogy az anyja ilyen érzelgős. Egy ostoba szerelmi történet miatt! Szerelem! Nem tudja az anyja, hogy az ilyen szerelmeket írók és zeneszerzők gyártják? A valóságban

nem létezik ilyen. Ám a látvány, ahogyan John és Celia egymásba kapaszkodva, egymást támogatva megy föl a lépcsőn, rácáfolt cinikus véleményére. Felzaklató gondolat volt, hogy létezhet igazi szerelem.

Ian a nő mellett állt, és ugyancsak a szülőket figyelte. Amikor John és Celia eltűntek, Shayre pillantott. Olyan mérhetetlenül szeretetteljes volt az arca, mintha egy újszülött babát nézett volna.

- Az anyád tökéletes megtestesítője mindennek, ami nőies - mondta. Shay tudta, hogyan hangzott volna az elhallgatott folytatás: a lánya viszont annál kevésbé az. A férfi visszatért a díványhoz, és fölvette a sportújságot, amelyet eddig olvasott. Kényelmesen elhevert a párnák között, keresztbe vetette farmernadrágos lábát, és már bele is feledkezett a nyomtatott betűkbe.

Shay nagyon megsértődött, hogy így semmibe veszik. Az asztalhoz sietett, felkapta a portfólióját, és elszántan lehuppant annak a díványnak a túlsó végébe, amelyen Ian olvasott.

A bőrrel bevont borító koppant a díványon, amikor kinyitotta a nagy albumot. A lapok zizegtek, miközben a képeket rakosgatva próbálta felkelteni Ian figyelmét. Közben megjegyzéseket tett minden képre, halkán motyogva, de azért úgy, hogy a mellette ülő is hallja.

Végül a férfi sóhajtott egy keserveset, és feléje fordult.

- Gondolom, illendő megkérdezni, hogy mit nézegetsz.

Shay nem tudta, miért nem csukta be az albumot abban a pillanatban, és miért nem ment föl az emeleti szobájába. Valószínűleg azért, mert egy belső hang figyelmeztette, hogy mézzel több lehet lehet fogni, mint ecettel. Mindenesetre győzedelmesen mosolygott.

- Ez az én portfólióm. Talán szeretné végignézni?

Ian vállat vont, hallatlanul bosszantó módon.

Talán úgy érzi, hogy ő tesz szívességet neki azzal, hogy megnézi az atkképeit? Ó nyilván így gondolja - bosszankodott a nő.

- Persze - válaszolta Ian olyan hangon, ami azt sejtette, hogy úgyszincs jobb dolga.

Mivel a férfi meg sem mozdult, Shaynek kellett közelebb manővereznie magát a nehéz mappával. Ian az ölébe tette az albumot, kinyitotta, és megnézte az első sorozatokat.

- Még főiskolás voltam, amikor ezek készültek. Akkor kezdtem modellt állni. Apu meghalt, szűkében voltunk a pénznek. Képzőművészetet tanultam, és az egyik napon a tanár megkérdezte, nem akarok-e modellt állni a felsőbb osztályokban, ahol már akttal foglalkoznak.

- Feltételezem, férfi volt a tanár.

Shay szívesen letörölte volna a szájáról a mindentudó vigyort.

- Nem, nő volt - felelte higgadtan, nem mutatva kiobbanni készülő dühét.

Leste Ian kifejezéstelen arcát, ahogy lapozgatja az albumot, és a tekintete ide-oda jár a képek között. Mélységes komolysággal tanulmányozta őket, ám körülbelül annyira reagált rájuk, mintha egy téglafalat nézne.

Shay a legszívesebben azt mondta volna: Csak várd ki a javát! Ezek az első fotók észrevehetően amatőr munkák voltak: egy barátja készítette őket, hogy legyen mivel elkezdni a bemutatkozását.

- Ő egy híres művész - mondta. Ian egy festmény reprodukciójánál tartott, amelyen csak Shay háta látszott. Fölfésült hajából kacér tincsek hullottak a nyakába. Az egyenletes ecsetvonások tökéletesen visszaadták a bőr textúráját. Az árnyékolás kiemelte a gerincoszlop törékeny vonalát és a két csintalan gödröcskét a keresztcsontnál.

- Igen, ismerem a nevét - mondta Ian társalgási hangon. - Nem ő festette a „Hajnali hajadon”-t?

Shay meglepődött.

- De igen. Nem gondoltam, hogy ismered.

- Nem *őt* ismerem, csak a munkásságát.

Továbblapozott, időnként megjegyezte, hogy

ismeri ezt a fotóst vagy művészt is, máskor megjegyzést tett a felhasznált anyagra, de soha, egyetlen szóval sem említette Shayt, a testét, vagy a pózt.

- Itt melyik vagy te? - kérdezte egy szoborcsoporról. Egy középnyugati nagyváros művészeti szövetsége rendelte egy szökőkúthoz az új hangversenytermük elé. A szobrok a Múzsákat ábrázolták.

- A lantos. - A peplosz csak a fél mellét takarta.

- Szép ez a lant - mondta Ian, és bólogatott nagy komolyan. A nő boldogan betörte volna a fejét.

Szívverése felgyorsult, amikor a férfi elérkezett a tengerparti festmény reprodukciójához. A kép az éjszakai partot ábrázolta. A tenger sima volt, a hold olyannak tűnt az égen, mint egy porcelántányér. A nőt profilban festették meg. Hátradőlt, a karjára támaszkodott. A fejét hátravetette és homorított. A haja a hátát verte. A térdét felhúzta. Olyan volt, mintha odakínálná a mellét a holdnak, amely szivárványló fényvel csókolgatta.

- Ez hihetetlen! Csodaszép! - mondta Ian olyan fojtott, fátyolos, tiszteletteljes hangon, hogy Shay lábba jött tőle. A férfi megérintette a képet. A nő szíve majdnem megállt, amikor az ujjai végigsiklottak az ő gyönyörűen megfestett mellén. - Elbűvölő! - suttopta.

- Tetszik? - kérdezte izgatottan Shay. Torka összeszorult a felindulástól.

- Igen, igen! - felelte Ian. - Igazi művész az, aki így meg tudja ragadni a vízről visszaverődő fényt!

A nő magába fojtotta a felháborodott kiáltást. Ian a festést, a technikát csodálja! A szemében ragyogó elismerés a festőnek szól,

nem a modellnek. Sebzetten, értetlenül bámult a férfira, de az észre sem vette, csak lapozgatott flegmán.

- Ez is egy érdekes tanulmány - jegyezte meg.

Shay tekintete lesiklott a férfi arcáról a fekete-fehér fényképre, amelyen hanyatt hevert. A térdét felhúzta, az egyik karját lustán kinyújtotta, a másik kézfejét a homlokán nyugtatta. A fotós hátulról világította meg, hogy az akt fekete körvonala hatásos ellentétet alkosson az erős fényvel.

Shay arcéle és álla élesen kirajzolódott, mielőtt beleolvadt a nyak sziluettjébe. A fotó meghökkentő részletességgel adta vissza mellének formáját és a hetykén ágaskodó mellbimbót. A has kecses völgye alatt a vénuszdomb puhán olvadt át a combtöbe.

Gyönyörű fotó volt a sziluettben ábrázolt női anatómiáról. A névtelenség még szebbé tette. Minden nő büszke lehetett volna rá.

- Ez a fotós gyakran alkalmaz ellenfényt, ugye? - kérdezte Ian.

Kit érdekel? Shay azt akarta, hogy a fényképen levő nőt vegye észre, ne a rohadt világítást!

- Igen.

- Gondoltam. Láttam már néhány munkáját. Ezt is ő készítette?

Az utolsó fénykép volt a legújabb és a legsejtelmesebb: parfümreklám az európai piacra.

Amerikai plakátnak és elit magazinokba túl merész lett volna. Ez is fekete-fehér volt, de ezúttal a modellt tetőtől talpig megvilágította a fölötte lévő kamera.

Haja legezőként terült szét a fekete bársonyon. Arca elfordult a kamerától, álla majdnem érte a vállát. A fotót úgy vágták meg, hogy csak az egyik mell látsszék az áttetsző fehér fátyol alatt, amely izgatóvá, ugyanakkor sajátosan sebezhetővé tette a mellbimbót.

Ám a nézőt elsősorban a modell arca ragadta meg. Csodálatos volt. A szemét behunyta, a szemöldökét kissé összevonta, nedvesen fénylő

szája alig észrevehető mosolyra húzódott. Az üzenetet nem lehetett félreérteni: ez a nő a kielégüléstől mosolyog.

Amikor a kép készült, a fotós azt mondta: „Shay, ha ezzel megvagyunk, meghívlak egy nagy adag fagylaltra, forró öntettel. Erre gondolj! Ragacsos csokoládé, tejszínhab, mandulaforgács, vaníliafagylalt!”

Beszéd közben egyfolytában kattogtatta a gépét. Shay behunyta a szemét, és megnyalta a száját, mert aznap még semmit sem evett. Mikor hallotta, hogy a fotós azt suttozza: „Úristen!”, már tudta, hogy megvan az az arckifejezés, amelyért egész délután fáradoztak.

Ian sokáig tanulmányozta a képet. Shay szíve alig vert. Vad látomásban bontotta ki magát előtte a kép, amelyben Ian félredobja a fotót, az albumot és a lelkiismeretét, megragadja őt, és marcangoló csókokkal csap le a szájára. Látta a saját ujjait, amint megragadják, szorosan tartják a sűrű, fekete fürtöket, látta magát, ahogy hátrahanyatlik a díványon, látta Iant, amint ráfekszik, és türelmetlenül, ugyanakkor gyengéden kihámozza őt a ruhájából. Ereiben feldübörgött a vér, mert a fantáziája meglódult, és most azt látta, ahogyan Ian keze felfedezőútra indul az ő testén, és forró csókokkal árasztja el csupasz bőrét. Megnyalta a száját.

Ian megmozdult. A nő visszafojtotta a lélegzetét. Azt akarta kiáltani: Ölelj magadhoz, csókolj meg!

Ám a férfi akkurátusan összeszedegte a fényképeket, aztán becsukta a mappát.

- Nagyon jók. Egészen biztos, hogy fényes pályafutás vár rád... Feltéve, ha nem hízol el, vagy ilyesmi.

Shay visítani, sírni akart, de csak ült bambán. Ian feltápászkodott, nyújtózkodott, hatalmasat ásított.

- Nahát, de elfáradtam! Ha megbocsátasz, lefeküdnék. El ne felejtss lekapcsolni a világítást, mielőtt feljössz! Jó éjszakát!

NEGYEDIK FEJEZET

Shay ott maradt az üres hallban, és még sosem érezte magát ilyen magányosnak. Hát olyan nagy kérés, hogy engedjenek meg már maguknak egy kis ártalmatlan csókolózást? Annyira sértené Ian szigorú elveit?

Bosszúsan felkapta az albumot, és ledobta a bejárat mellé az asztalra, hogy reggel semmiképpen se felejtse itt.

- Ezért aztán érdemes volt - motyogta.

Mivel nem akadt jobb dolga, és egyébként sem akart még lefeküdni, kibaktatott a konyhába, hogy igyon egy pohár tejet. Észrevette a pulton a vörösbort. Sokkal étvágygerjesztőbbnek tűnt, mint egy pohár tej. Töltött magának egy jókora adagot, és néhány nagy korttyal leküldte.

- Rohadjon meg, rohadjon meg, rohadjon meg! - Ha nem káromkodhat a férfi jelenlétében, akkor majd megteszi egyedül. Nem mintha afféle repedsarkú lenne. Ó nem ágybetét, még ha Ian ezt látszik is gondolni. Ó, ha tudná, mennyire aszketikus életet él igazából! Egy férfi se nyúlt még hozzá a válása óta!

Kidörgölte szeméből a dühös könnyeket, és öntött magának még egy pohár bort.

- Én csak egy kis szeretetet akartam tőled, Ian! - mondta két korty között. A pohár kiürült. Néhány ártatlan csókot és simogatást. Ez annyira sértette volna a férfi puritán elveit?

Ennyire viszolyog a szextől? Vagy csak *tőle* viszolyog? Félig csuklásra, félig hüppögésre emlékeztető hang szakadt fel belőle, miközben kitöltötte magának a maradék bort. Hát egy cseppet sem tartja vonzónak? Egy cseppet sem kívánja?

Nem gondolkozott el rajta, hogy miért kell neki Ian, amikor más férfiak hiába próbáltak meg közel férkőzni hozzá. Valahol mélyen tudta, hogy veszélyes lenne megtalálni a választ erre a kérdésre. Most nem bírna szembenézni magával.

Ma este többet ivott, mint egész életében együttvéve. Odatántorgott az ebédlő ajtajához. Az ajtó csáléra állt. Reggel majd szólania kell Johnnak. És igazán csinálhatna valamit ezzel a hullámos padlóval is, gondolta ködösen, míg fölfelé tapogatózott a lépcsőn, és lekapcsolta a villanyégőket, ösztönösen szót fogadva Iannek.

Fogalma sem volt, mennyi időbe telt, amíg felkapaszkodott a lépcsőn. Váratlanul már csak azt tudta, hogy bambán bámulja a szobája ajtaját. Egy vásott agyhullám hatására, amelyet nem tompított el a bor, elfordította a tekintetét, és a következő ajtót nézte az övé mellett, azt, amely Ian szobájába vezetett.

Halkan, spiccesen vihogva megtette a néhány lépést a szomszéd ajtóig. Halkan benyitott. Sötét volt a szobában, ám az ablakon beszűrődő holdfényben láthatta az alvó férfi alakját a franciaágyon, a könnyű takaró alatt.

A hirtelen ötlet a fény sugar erejével hasította át az agyára telepedett ködöt. Be kellett fognia a száját, nehogy felkacagjon. Úgy kell neki! - gondolta bosszúsomjasan. Ez majd felrázza, kizökkenti ebből az átkozott flegmaságából, ad egyet annak a szemforgató leereszkedésének!

Forgott körülötte a szoba, míg elindult az ágyhoz. A ruha nem jelentett problémát, simán lecsúsztathatta magáról a

fehéreneműjével együtt. A saruja szíját elég nehéz volt kibogoznia zsidadt ujjaival, de hamarosan azok is csatlakoztak a padlóra dobott ruhák halmához. Úgy kuncogott, akár egy gyerek, aki most készül a leggaládabb csínytevésre. Felhajtotta a takarót, és meztelenül bebújt az ágyba.

Ian teste meleg volt. Ez volt Shay első gondolata, míg elhelyezte a fejét a párnán a férfié mellett. Iannek csak a hátát látta, de hallatszott egyenletes lélegzése. Shay a férfi vállára hajtotta az állát, és felemelte a kezét, hogy átölelje. Borzasztóan szerette volna megérinteni mellkasán a sötét szőrt, belefúrni az ujjait, kipróbálni, milyen a tapintása.

De a karja mintha egy tonnát nyomott volna, így a keze ott maradt Ian csípőjén. Úgy ömlött el rajta a kéjes, meleg letargia, mintha olvadt vajba süllyedt volna. Fejében altatódallá csendesedett a zúgás. Álmosan azon tűnődött, mit gondolna vajon a gyülekezet, ha tudnák, hogy szent életű pásztoruk meztelenül alszik.

Aztán minden gondolata szertefoszlott a szeszgőzös álomban.

Álom volt, vagy igazán megtörtént? Shay nem nyitotta ki a szemét, mert hátha csak egy csodálatos álom az egész. Bizonyos, hogy ő valóságnak érezte, ugyanakkor félt: Hátha csak képzelődik?

Iannel összefonódva hevert az ágyon. A férfi egyik karja az ő tarkója alatt volt, a feje Ian könyökhajlatán, aki a másik karjával magához szorította őt. A keze lustán sétálgatott Shay gerincén. Az egyik lábát átvette rajta, a combja kéjes lassúsággal mozgott ide-oda a nőén. Shay a férfi két combja közé fúrta az egyik lábát, és a térdét odanyomta az ágyékához.

A forró férfiszáj csókot nyomott a nő haja tövére, aztán lefelé indult az arcán. Megcsókolta Shay halántékát ott, ahol a legérzékenyebb. Puha csókokkal árasztotta el arcának széles járomcsontját. Nyelve felfedezőútra indult a fülében. Aztán a szétnyíló ajkak gyors csókokkal becézgették a nyakát. Borostás álla kellemesen horzsolta a nő bőrét.

Shay ösztönösen átkarolta Ian nyakát. Nem kellett kinyitnia a szemét, vakon is megtalálta a férfi vállát, és ujjai végre részesülhettek abban az örömben, hogy belemarkolhattak a fényes, fekete fürtökbe.

Mivel fölemelte a karját, Ian hozzáférhetett a testéhez, és ki is használta az alkalmat. Tenyere fölvész a vékony bordákon, és ráborult Shay mellére. Sóhajtott, lélegzete párásán legyezte a nő nyakát.

Óvatosan, imádattal cirógatta. Kutató ujjai könnyedén súrolták egyik mellbimbóját, majd addig húzogatták óvatosan, amíg ki nem hegyesedett a vágtyól.

Ian elégedett torokhangon felmordult. Szája megkereste a nőét, ajkuk összetapadt. Egy hosszú percig nem mozdultak. Ajkaik zártan simultak egymásra. Ez is elég volt. De nem sokáig.

Egyszerre rohanta meg őket a mohó éhség. Szájuk kielégülést keresve, falánkan kinyílt. Ian belefúrta nyelvét a nő szájába, hogy felfedezze a puha mélységet. Nyelve eljátszott Shay nyelvének hegyével. Amikor megunt a játékot, vakmerően alávetette magát megint a nyirkos, selymes szájüregbe.

Keze most már erőszakosabban és rámenősebben cirógatta a mell kerek dombját. Shay mellbimbója megkeményedett a szenvedélytől a gyengéden szorító ujjak között.

Elégedetten dorombolva, szorosabban átölelte Ian nyakát, és magasabbra nyomta a térdét. A mozdulat mindkettejükben

tudatosította a férfi vágyának erejét. Shay kéjesen felnyögött, és homorított, hogy közelebb legyen a merev péniszhez.

Ian pillái felpattantak. Megdermedt.

Iszonyodva és hitetlenkedve bámult a nőre, aki álmosan kinyitotta a szemét, és elmosolyodott. A férfi végtelenségnek tűnő ideig csak nézte mereven, tágra nyílt szemmel, mozdulatlanul.

Aztán egyetlen gyors mozdulattal ellökte magát Shaytól, és legurult az ágyról. A takaró rátekeredett a lábára. Dühösen belerúgott, amivel lerántotta a takarót a nőről. Elködösülő szeme így tetőtől talpig láthatta a meztelen Shayt. A nő mezzavarodott a hirtelen mozdulattól. Nem egészen értette, mi történt.

- Mi...?! - A férfi vadul körülnézett, mint aki azt próbálja megállapítani, hol van.

Shay élvezettel legeltette szemét a gyönyörű testen és a borzas fekete hajon, de nem bánta volna, ha Ian nem ordít. A feje hasogatott, a gyomrát marta a sav. Kábán felült, és a fejéhez emelte a kezét, mintha ezzel megszüntethetné az irgalmatlan fájdalmat.

- Mit keresel te itt? - tudakolta üvöltve a férfi. Shay koponyájában mintha cintányérok csattogtak volna.

Felnézett Ianre véreres szemével, amely nem volt hajlandó fókuszálni.

- Aludtam, amíg el nem kezdte csókolgatni. - Könnyörögve kinyújtotta a kezét. - És kérlek, ne ordíts!

- Nem ordítottam! Mit képzelsz, mindenkit fel akarok verni? És nem csókolgattalak!

- De igenis, hogy csókolgattál - bizonygatta a nő, és felmosolygott rá. Ő legalábbis azt képzelte, hogy mosolyog, de mintha nem parancsolhatott volna az arcizmainak. Úristen, de fáj a feje! És miért van itt ilyen világos? - Kérlek, nem húznád össze a fűg...

- Nem csókolgattalak! - ismételte meg Ian, a fogai között szűrve a szavakat. - Illetve nem tudtam, hogy azt teszem. Álmodtam, és te... te... - Szavai elgyötört nyögésbe fúltak. Elfordult, a tenyerébe temette az arcát. Lelki konfliktusnak az is elég lehetett neki, hogy nem bírta levenni a tekintetét a hanyatt heverő Shayről. - Ezt nem bírom elhinni!

A nő ismét behunyta a szemét, mert minden szó szálkaként fúródott az agyába. Rá akart üvölteni Ianre, de csak rekedt káromgás jött ki a torkán.

- Nem történt semmi! Már megint ok nélkül dühöngsz!

Ian megpördült a sarkán.

- Dühöngök? - acsarkodott. - Meg tudnálak gyilkolni! - Lerántotta a lepedőt az ágyról, a derekára tekerte, ügyetlenül megcsomózta.

Shay, akit életre keltett a férfi felháborodása, kiugrott az ágyból, nem törődve saját meztelenségével.

- Miért?

- Miért? *Miért?! - ordította Ian. - Beszennyeztél mindent, ami számomra fontos, azért! Csak egy olcsó ribanc bújik be így egy férfi ágyába, főleg ha az a férfi semmivel se bátorította!*

Shay gondolkodás nélkül meglendítette a karját, és csattanós pofont mért Ian arcára. Abban a pillanatban kinyílt mögöttük az ajtó.

- Valami baj...? - Celia ajkán elhalt az aggodalmas kérdés. Tekintete ide-oda ugrált meztelen lányán, aki úgy kuporgott az ágyon, mint aki mindjárt hányni fog, és a felbőszült lelkipásztoron, aki ugyancsak meztelen volt, nem számítva a derekára csavart lepedőt, és egy tenyéryom piroslott az arcán. Celia levegőért kapkodott, és elfehéredő ajkához szorította a kezét.

Ian odaugrott Shayhez, fölkapta az ágyról a takarót, és ráborította a nőre.

Ám a két erős kar túl nagy kísértést jelentett Shay elgyöngült testének és összevissza kavargó agyának.

Az alaptalan, sértő megjegyzés ellenére is ráborult Ianre, és a férfi derekára csavart lepedőbe kapaszkodott, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

Abban a pillanatban megjelent az ajtóban John, aki éppen a köntösét vette föl a pizsamájára. Tágra nyílt szemmel, néma megdöbbenéssel nézte a jelenetet.

- Apa... - kezdte Ian.

- Fiam, hogy tehetted?!

- Kérlek, ne ordítsatok! - nyöszörögte Shay boldogtalanul.

- Én nem csináltam semmit! - csattant föl Ian. - Az egész az ő műve! - Ellökte magától Shayt, és amikor az részegen megtántorodott, erővel lenyomta az ágy szélére. A nő gerincén végigrohant a fájdalom a zökkenéstől, és akkorát robbant a fejében, hogy azt hitte, leviszi a koponyája tetejét. Felnyögött kínjában. - Arra ébredtem, hogy itt fekszik mellettem az ágyban!

Celia hüppögött, és a tenyerébe temette arcát.

- Celia - mondta Ian komolyan -, megesküszöm neked, hogy nem műveltem semmiféle tisztességtelen dolgot a lányoddal.

Engesztelő szavai áttörtek Shay kábulatán. Fölkapta a fejét.

- De nem azért, tiszikém, mert nem akartad. - Tántorogva felállt. - Összevissza csókoktál, akár bevallod, akár nem! - Abbahagyta a próbálkozást, hogy nyeljen egyet, és megrázkódott a hányingertől. A szoba forgott körülötte. Ian kék szeme vádló keménységgel meredt rá.

- Összevissza fogdostál, és megcsókoktad... - Egyértelműen közölni akarta a férfival, mit gondol róla, de abban a pillanatban felfordult a gyomra.

Örökkévalóságnak tűnő időbe került, hogy Shay bemenekülhessen a fürdőszobába, és magára ránthassa az ajtót.

Sápadtan és gyöngén vánszorgott le a földszintre. A térde majdnem összecsukszott. Noha a fájdalom nyilai még mindig döfködtek a halántékát, a feje kitisztult. Fogalma sem volt, mire számíton a konyhában. Miután ő bemenekült a fürdőszobába, Ian szobájában még percekig állt a bál. Amikor elhallgattak, Celia kopogtatott.

- Shay, nincs szükséged segítségre? - kérdezte.

- Nincs!

Anyja elhitte, és elment. Shay megmosta az arcát hideg vízzel, fogat mosott, hátrafogta homlokából a haját egy hajpánttal, majd átment a szobájába felöltözni. Hallotta, ahogy a szomszéd szobából mindhárman leszállingóznak a lépcsőn a földszintre.

A nappali világosságban, amikor az agyából elpárolgott a szeszgőz, be kellett ismernie, hogy roppant gyerekesen és illetlenül viselkedett. Egyáltalán nem hibáztatta Iant, amiért dühbe gurult. Végül is lelkipásztor, és bár semmi sem történt - legalábbis nem túl sok neki feddhetetlen életet kell élnie. A legparányibb folt sem hullhat a becsületére. Minden szavából és tettéből, egész viselkedéséből kitetszett, hogy komolyan veszi a hivatását. Miféle jupon tolakodott Shay az életébe?

Ráadásul gyanította, hogy Ian büszkesége ugyanúgy sebet kapott, mint a lelkiismerete. A körülmények áldozata volt, nem lehetett hibáztatni. Ám olyan ember is, aki Shay sejtése szerint parancsolni akar minden helyzetben, főleg ha abban nők is szerepelnek. És ő megfosztotta ettől az előnytől, amivel valószínűleg még külön is felbőszítette.

Soha életében semmi sem volt még olyan nehéz, mint benyitni a konyhába. De lenyelte büszkeségének roncsait, és bement. A halk beszélgetés hirtelen elhalt. A levegő szikrázott a feszültségtől. Shay leginkább azt bánta, hogy tönkretette az anyja és a mostohaapja hétvégéjét.

Súlyos csendben ment oda a tűzhelyen lévő kávéskannához. A kezének nem volt teljesen az ura, de azért sikerült félig megtöltenie egy csészét. Óvatosan belekortyolt. Ivott még egy kortyot, aztán szembefordult a szülőkkel.

- Bocsánatot kérek! Nagy zrít csaptam, amit őszintén sajnálok. - Most Johnhoz intézte a szót, akinek nem nagyon akaródzott az ő szemébe nézni. - Elnézést kérek, amiért tönkretettem ezt az egyébként prima hétvégét. - Azt nem kell tudniuk, milyen nyomorultul érezte magát. - Anyu, ne haragudj, amiért ilyen kínos helyzetbe hoztalak az új családot előtt. - Célba vett egy pontot valahol Ian jobb válla fölött, és azt nézte, míg folytatta: - Nem anyu hibája, hogy ilyen pocsekül viselkedtem. Egész életében igyekezett finom hölgyet nevelni belőlem. Ez nem az ő csődje, hanem az enyém.

- Shay, drágám! - Anyja felugrott, átölelte. - Én pontosan ilyennek szeretlek. Nehogy már bocsánatot kérj azért, aki vagy! Csak az van, hogy időnként meggondolatlanul és felelőtlenül viselkedsz.

- Igen, úgy.

Megveregette az anyja kezét, és biztatta, hogy üljön vissza az asztalhoz.

- Douglas tiszteletes úr, Ian, túl sok bort ittam, miután lefeküdtél. Ami fantasztikusan jó viccnek tűnt az este...

Hangja elhalt. Először mert ránézni a férfira. Megdöbbenésére annak arcán nem látott sem haragot, sem ítélezést, tulajdonképpen semmit, csak valami halvány fényt az éjkék szemekben, de hogy az mit jelenthet, nem tudta.

- Túlreagáltam a dolgot, és goromba voltam - mondta érdesen a férfi. - Ami az este történt, abban te voltál a hibás. Ami ma reggel, abban én - tette hozzá szelídebben. - Álmomban csókoltalak meg. Elnézést, amiért kihasználtam a helyzetet.

Shay forró könnyben úszó szemmel, értetlenül bámult. A férfi magára vállalta a szeretkezésük - mert erre nincs jobb szó - bűnét. De miért ilyen nagylelkű, amikor az egész hétvégén gúnyt űzött belőle?

Mélyen belenézett a férfi szemébe. Valóban megértést látott benne, vagy csak arról volt szó, hogy rettenetesen vágyott a megértésre?

Ian eltolta a székét az asztaltól.

- Indulnom kell, ha az első zsoltár előtt oda akarok érní a templomba. - Szélesen mosolygott Johnra és Celiára, akik láthatólag mérhetetlenül megkönnyebbültek, miután ilyen szépen rendeződött, ami a gyerekek között történt.

Shay csak ekkor vette észre, hogy Ian szürke mellényes öltönyt visel fehér inggel és ízléses, pöttyös nyakkendővel. A bőröndje a hátsó ajtó mellett állt.

- Apa, remek volt a hétvége. Sajnálom, hogy nem kóstolhatom meg a halat, amit Celiával fogtatok.

- Majd legközelebb! - mondta John. Fesztelenül átölelte a fiát, és büszkén hátba vágta.

- Celia! - Ian átnyalábolta, magához szorította az asszonyt. - Túl jó vagy te az öregnek - mondta évődve. - Ne hagyd, hogy elszemtelegjen! - Csókot cuppantott az arcára.

- Shay - Csak attól, ahogy kiejtette a nevét, a nő szíve megállt, aztán a torkába ugrott. - Örülök, hogy megismerhettelek. - Nyújtotta a kezét. Shay gépiesen megfogta, megrázta, aztán elengedte.

Ian elfordult, az ajtóhoz ment, és lehajolt a bőröndjéért. Shayt megrohanta a vágy, hogy hozzá fusson, és a nyakába boruljon. Persze

nem tett ilyet. A víkendnek vége. Ezentúl ritkán találkoznak, már ha egyáltalán.

- Óvatosan vezess! - kiáltotta John. Integtetek egymásnak.

Ahogy Ian eltűnt, Celia és John visszatért a konyhába. Az asszony arcáról lehervadt a mosoly, amikor meglátta a pultnak támaszkodó lányát.

- Drágám, még mindig rosszul vagy?

Shay szórakozottan rázta a fejét, és mozgásra kényszerítette a lábát, amelyet mintha a padlóhoz cementeztek volna.

- Nem, csak egy kicsit reszketeg. Felmegyek, ledőlök egy kicsit. Aztán nekem is indulnom kell.

Shay déltájban távozott, miután az anyja belediktálta az egy tojásból készített rántottát, egy szelet pirítóst, és megitatott vele két csésze mézes teát.

Hazafelé menet megpróbált magyarázatot találni a rossz közérzetére, de nem sokra jutott. Több volt ez a másnaposágnál. Hirtelen semmi sem érdekelté többé. Az élet is túlságos nyugnek tűnt. Annyi energia kell hozzá! Azonkívül olyan sok fájdalommal jár. Valahol a tudata szélén ott verdesett a lehetőség, hogy Ian Douglasnak köze lehet rossz közérzetéhez, de nem volt hajlandó hosszasan foglalkozni ezzel a gondolattal.

Folytatta a munkáját, meggyőzve magát arról, hogy a vidéki hétvége nagyon jól tett neki. Jelenleg nem kapott felkérést egyetlen művésztől sem, így lelkesen belevetette magát a munkába a galériában.

Ez tetszett Hans Vandiveernek, a finomkodó kis embernek, aki hegyes kecskeszakállt viselt.

- Jól vigyázzon, mert átirányítom magához az összes nehezen kezelhető ügyfelet! - figyelmeztette tréfásan a nőt, és fenyegetően billegette az ujját.

Shay három éve dolgozott a galériában, de keveset tudott Vandiveerről azon kívül, hogy egyedül él négy macskájával, akiket úgy emlegetett, mint mások a gyerekeiket. Sosem említette, hogy lett volna komoly kapcsolata akár nővel, akár férfival. Shay úgy tartotta biztonságosabbnak, ha nem kíváncsiskodik, és örült is, hogy nem tudja. A főnöke egészen kellemes munkatárs volt addig, amíg Shay el- bírta viselni azt a fanatizmust, amellyel tisztán tartotta a boltot és a raktárt.

Most is a férfi tisztaságmániája miatt ágaskodott a létra tetején, és porolta a polcot, amelyen Stuben- és Lalique-üvegszobrok olcsó másolatait tartották. Augusztus közepén jártak, hat hét telt el a vidéken töltött hétvége óta. A kirakatokban megjelentek az iskolába való ruhák és a tanszerek. Noha még mindig enyhe volt az időjárás, az utóbbi időben egyre szaporodtak a hűvös reggelek, amelyek a közeledő ősze figyelmeztettek.

A június végi hétvége óta Shay hetente legalább egyszer beszélt az anyjával. Celia már a következő héten telefonált, és közölte, hogy visszatértek Johnnal Trentonba.

- Töltöttünk még pár napot a kunyhóban.

- Nem csodálom. Nagyon szép.

- Ianról is van hírünk. Időben beért a templomba, de a légkondicionáló kompresszora elromlott. Ian azt mondta, kár, hogy nem a pokolról szólt az aznapi prédikációja.

Shay nevetett, mert az anyja ezt várta tőle, de nem értette, hogy Ian nevének pusztá említése miért kelt benne örömet és ugyanakkor neheztelést.

Még egyszer végighúzta az üvegelefánton a tollseprőt. Éppen lejjebb lépett volna egy fokkal, amikor megcsendült az ajtó fölötti csengő, jelezve, hogy vevő érkezett.

- Egy pillanat! - kiáltotta.

- Nem kell sietni.

Ettől a hangtól Shay szíve dübörögni kezdett, és két kézzel kellett markolnia a létrát. Nem bírt lejjebb ereszkedni. Mély lélegzetet vett, és az ajtó felé nézett.

Ian pár lépésnyire állt az ajtótól. Szürke pantallót viselt fekete mokaszinnal, hozzá kihajtott gallérú, krémszínű inget és sötétkék blézert. A haja fiúsan kócos volt. Shaynek valamilyen érthetetlen okból sírni támadt kedve.

Ian tekintete láthatatlan hálót vetett rá, amelyből nem lehetett szabadulni. A nő csak állt mozdulatlanul a létrán.

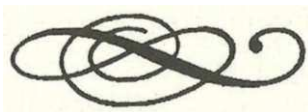
- Szervusz, Shay - üdvözölte a férfit.

- Mit keresel te itt? - Nem ugyanezt kérdezte Ian is, amikor kiugrott mellőle az ágyból?

A tiszteletes vállat vont, és fanyar képpel mosolygott.

- Gondoltam, meghívlak egy csésze kávéra.

ÖTÖDIK FEJEZET

Shay szíve táncra perdült az ujjongástól. Pedig minden oka megvolt utálni ezt az embert, aki bolondot csinált belőle. Beképzelt, előítéletes álszent! Ha agyonütik, se tudta volna megmondani, mitől száradt ki a szája, miért kezdett reszketni váratlanul a keze és a térdje, miért nem képes levenni a tekintetét a férfiről, és miért élvezi az örömét, ahelyett, hogy elhessegetné.

Shay, nehogy bolondot csinálj magadból megint!, gondolta, megbabolázva repeső szívét. Mostohatestvérhez illő mosollyal leereszkedett a létra utolsó fokáról, és félretette a tollseprűt.

- Egészen idáig jöttél...

- Brookside-ből.

- Igen, Brookside-ből, hogy fizess nekem egy csésze kávé?

Ian ismét elmosolyodott, még szélesebben, még elbűvölőbben.

- Szomjas voltam. Mikor végzel?

- Mr. Vandiveer ma korábban elment. Én zárok. - A falon levő rézórára nézett. - Körülbelül harminc perc múlva.

- Nincs kifogásod ellene, ha itt várlak meg?

Shay a fejét rázta. Még mindig szédelgett Ian váratlan felbukkanásától. Ez hihetetlen, hogy a férfi idáig eljött egyetlen kávé kedvéért, csak azért, hogy őt lássa. Talán... Á, dehogy.

- Ian, csak nincs valami baj? Anyámmal? Vagy Johnnal? - Annyira ideges lett, hogy néhány lépést tett a férfi felé, és megragadta a kabátja ujját. Most már meg volt győződve róla, hogy rossz hírt hozott, csak enyhíteni próbálja az ütést.

Ian nagy keze ráborult a karját szorító uj- jakra.

- Hidd el, nincs semmi baj! Pár napja beszéltem velük utoljára, és akkor nagyon jól voltak. Bevallom, azért jöttem, mert téged akartalak látni.

- Ó... az jó... - felelte Shay gépiesen, oda sem figyelve arra, amit mond. Csak arra tudott gondolni, milyen nagyszerű, hogy

nézheti Ian arcát. Az a csodálatos szeme! Még sosem látott senkit, akinek ilyen ragyogó kék szeme lett volna. Hollófekete haja rakoncátlan fürtökben keretezte az arcát. Ha megjelennek benne az ezüstös szálak, még vonzóbb lesz tőlük. A szája határozott, ugyanakkor érzékeny, ami ritkaság egy ennyire férfias arcban.

Ez a száj képes a gyengédségre. Shay tudta. Amikor megcsókolta őt...

Ne gondolj rá, ne gondolj rá!

Sokáig nézték egymást. Shay keze még mindig megbújt Ian tenyere alatt. Hátrált egy lépést, bátortalanul lesütötte a szemét, elhúzta a kezét. A további kínos feszengéstől megmentette őket egy vásárló, aki bejött a galériába.

Miközben Shay megmutatta a nőnek a porcelán hamutartók választékát, Ian azzal múlatta az időt, hogy a falra akasztott műtárgyakat nézte. Shay őt leste a szeme sarkából, miközben megjátszotta, hogy odafigyel a nőre, aki a nappali szobája színvilágáról fecsegett.

Iannek büszke, egyenes tartása volt. Tiszteletet parancsoló fizikai erő áradt belőle. A lelkészeknek nem inkább átszellemültséget kellene árasztaniuk a bujaság helyett? Shay szégyenkezve ismerte be, hogy ahányszor Ianre nézett, a gondolatai mindannyiszor a testiség körül kódorogtak.

- Köszönöm a vásárlást, jöjjön máskor is! - mondta Shay. A pénztárgép csilingelve jelezte a sikeres üzletkötést. A hölgy távozott, újra kettesben maradtak.

- Itt egészen másnak tűnsz, mint a kunyhóban - szögezte le Ian, miközben alaposan megnézte magának a nőt.

Shay karamellszínű, bő szoknyát viselt, és színben hozzáillő zsorzssett blúzt, a nyakán szűzies masnival. Világos harisnya, alacsony sarkú cipő tette teljessé a szemérmes és illedelmes megjelenését.

- Remélem is! - Nevetéssel akarta álcázni, hogy felzaklatta Ian fürkésző tekintete, de a hang szaggatottan, kurtán jött ki a torkán.

- Mr. Vandiveer nagyon szigorúan veszi a jó benyomást. A legtöbb vásárlónknak konzervatív ízlése van.

- Nekem tetszel így.

- Igen?

- De úgy is tetszettél.

- Igen?

- Igen. - Egy zavarba ejtő percen át nézte Shayt, majd hozzátette fojtott, szenvedélyes hangon:

- Nagyon tetszettél.

A nő értetlenül bámult rá.

- Igen? Igen? - kérdezte, mint egy felhúzható játék baba.

Uramisten! Úgy viselkedik, mint egy hülye! Az agya pempővé puhult. A teste forró lett a ruha alatt. A falak mintha közelebb jöttek volna, hogy egymáshoz nyomják őket. Elviselhetetlen csend volt, csak az üzletben elhelyezett órák összevissza ketyegése hallatszott.

A levegő sűrű lett... *valamitől*, ami közöttük történt. Shay nem tudta, mi az. Még egyetlen férfi sem ébresztett benne ilyen érzéseket. Semmi sem készítette föl erre. Pihegett, és mintha nem jutott volna elég levegő a tüdejébe.

Ismét megmenekült attól, hogy szégyent hozzon magára. Berontott egy vevő, elhadarta, hogy az imént szállt le a manhattani vonatról, s csak most jutott eszébe, hogy ma van a felesége születésnapja, és még nem vásárolt ajándékot neki!

- Bizonyosan találunk valamit, ami tetszeni fog a nejeének! - nyugtatta meg Shay. Megkockáztatott egy pillantást Ianre, aki úgy mosolygott, mintha közös titkuk lenne.

Idegroncs volt, mire sikerült becsomagolnia a kiválasztott ajándékot. Kikísérte a vásárlót, aztán kifelé fordította a ZÁRVA táblát az ajtón.

- Ma nem akarok több vásárlót! - mondta, és fáradtan dőlt az ajtónak. - Áll még az ajánlatod a csésze kávéra?

- Áll.

Shay bekapcsolta a riasztót, hozta a blézerét és a retiküljét. Megálltak a járdán, szembefordultak egymással. Ian megkérdezte:

- Hova?

- Na, lássuk csak... - Eddig nem is gondolkozott rajta, hogy hova mehetnének. A kisvárosban nem volt sok étterem. Nem jutott eszébe megfelelő hely. - Hát...

- Van kávéskannád?

A nő meghökkenve nézett fel rá.

- Úgy érted, otthon? - Ian bólintott. Shay szíve kihagyott egy ütemet. - Van. Menjünk azonnal a lakásomra?

- Ez tűnik a legjobb megoldásnak. Hacsak nincs ellene kifogásod.

- Nem, nagyon jó lesz, épp csak...

- Micsoda? - puhatolózott a férfi.

Shay a fejét rázta.

- Semmi. - Az ajánlat váratlanul érte. Egy férfi, aki tiszteletes, csak úgy meghívhatja magát egy férjezetlen nő lakására? - Gyalog megyünk, nem baj?

- Nem.

Még mindig erősen sütött a nap, de már megnyúltak az árnyékok. Az utcában sorra zártak be a boltok. Özönlöttek haza

az ingázók. Shay, míg ment Ian mellett, olyan dolgokat látott meg, amelyekre még sohasem figyelt föl, eddig észre nem vett hangokat hallott, ismeretlen szagokat érzett. Mintha érzékszervei váratlanul felébredtek volna egy hosszú álom után.

Mélyen beszívta a levegőt. Évek óta nem érzett ehhez fogható teljességet, elégedettséget. Mi volt ez? Boldogság? Béke? Maga sem tudta, de nem érdekelte, minek hívják. Ő csak élvezni akarta, amíg lehet.

- Hallottam anyutól, hogy lerobbant a templomban a légkondicionáló - törte meg a csendet, míg a lakása felé siettek. - Sikerült megjavítani?

- A tulajdon két kezemmel és néhány keresetlen szóval. - Ian nevetett.

- Ugratsz?

- Mivel? A légkondicionáló megjavításával, vagy a keresetlen szavakkal?

- Mindkettővel.

Ian mesélni kezdte, hányszor gyűlt már meg a baja az undok légkondicionálóval. Mire megérkeztek a nő lakásához, már felszabadultan nevettek.

- Itt vagyunk.

Az impozáns öreg ház úgy trónolt a telken, a fák árnyékában, mint egy matriárka. Az utca közepén állt, csupa hozzá hasonló épület között. Az alagsort nem számítva, két emelete volt. Magas ablakok fogták közre a bejáratot, amelyen súlyos rézkopogtató pompázott. A széles tornác előtt sűrű sövény húzódott. A meredek nyeregtetőn manzárdablakok sorakoztak.

- Az egész ház a tied? - csodálkozott Ian.

Shay nevetett.

- Csak a saroklakást bérelem az első emeleten. Gyere be!

Bevezette a férfit a tornácon át a házba. Felkapaszkodtak az emeletre, lépteik neszt elnyelte az impozáns lépcsőre terített ódon perzsa futószőnyeg.

Shay odament a lépcsőfordulón az ajtóhoz, amelyre diszkrét kettes számot festettek. Kinyitotta, előrement. Sietve körülnézett, és megkönnyebbülten sóhajtott. Reggel tűrhető rendben hagyta maga mögött a lakást.

- Pazar! - mondta Ian csodálattal. A tágas szoba két zárt erkélyablaka a ház előtti pázsitra nyílt, és tele volt zsúfolva szobanövényekkel. Függyök sehol. Shaynek volt érzéke a színekhez, ami rögtön látszott a jó ízléssel kiválasztott díványon és székeken, a falon a bekeretezett nyomatokon, a négyszögletes szőnyegen, amely csak a szoba közepén takarta el a tölgyfa padlót, a különböző szövetek kiválasztásán és kombinálásán. - Ez tetszik! A kandalló működik?

- Amikor megengedhetem magamnak fára a pénzt - felelte. - Arra van a hálószoba - mutatott egy félig elrejtett ajtóra. - Annak is nagy az ablaka. A konyha meg itt van. Felteszem főni a kávé.

Az egyik székre dobta a blézerét meg a retiküljét, és kimenekült az apró konyhába. Váratlanul az jutott az eszébe, hogy Ian Douglas az első férfi, aki betehette a lábát a lakásába. Pedig hányan könyörögtek ezért a kegyért! De ő senkit sem engedett be.

- Mióta laksz itt? - kiáltotta utána Ian.

- Azóta... - Elharapta a szót, de eszébe jutott, hogy ostobaság igr húzódoznia. - Azóta, hogy elváltam. Nagyjából három éve.

Ian kijött utána a konyhába. Shay hátrapillantott, és látta, hogy a férfi levette a zakóját. Reszkető kézzel kanalazta bele a kávéőrleményt a főző papírtölcsérébe.

- Hogyhogy nem New Yorkban laksz? Nem ott éltél, amikor férjnél voltál? — Ian letelepedett a kerek asztalhoz, amely olyan kicsi volt, hogy csak két szék fért el mellette.

Shay meglepte, hogy ez az ember ennyire itthon érzi magát nála. Ő biztosra vette, hogy ez csak egy baráti látogatás, talán azért, hogy a szüleik kedvéért elsimítsák a nézeteltéréseiket. Ian úgy tekint rá, mint egy mostohatestvérre, akit meg kell tanulnia türelmesen elviselni.

Csakhogy ő nem így látja. Ian lényre annyira betöltötte a szívét és az elméjét, mint a teste a parányi konyhát. Shay kis birodalma és a szíve eddig zárva maradt a behatólók előtt. De most minden megváltozott.

Magába fojtotta idegességét.

- Szeretem New Yorkot. Nagyon szívesen járok be időnként. Izgalmas, felpozszt. De mindig örülök, amikor hazajöhetek. — Csészéket és csészealjkat vett elő a konyhaszekrényből, és igyekezett nem nézni a férfi hosszú lábára, ahogy kirajzolódik a linóleumpadló hátterén. Még erősebben igyekezett nem emlékezni arra, hogy milyen volt ez a láb a tenispályán, sortban.

- Különben is, ha New Yorkban lagnék, iszonyú pénzt kellene fizetnem egy ilyen lakásért, már ha egyáltalán sikerülne találnom egyet. Azonkívül jobban szeretem a fűvet és a fákat, mint a betont. Tejszínnel vagy cukorral iszod?

- Feketén.

A kávé nem volt hajlandó csöpögni. Shay dühösen nézte a főzöt. Miért nem működik? Miért kell neki itt állnia így, hogy azt sem tudja, hova tegye a kezét?

- Nem látom egyetlen képedet sem a falakon.

A nő sarkon fordult, hogy lássák egymást.

Olyan szűk volt a hely, hogy a szoknyája súrolta Ian nadrágjának szárát.

- Nem is láthatsz. - Megint gúnyolni fogja, mert nem tetszik neki, hogy ő modell? - Egyetlen festmény van a hálóban. Ansonnak adtam nászajándékba, de amikor elváltunk, visszakértem.

- Érthető. - Nem nézett Shay szemébe. A nő visszafordult a kávéfőzőhöz.

- Kész! - mondta. Remélhetőleg nem túl feltűnő, mennyire megkönnyebbült. Az asztalra tette a tálcat, megtöltött egy csészét, odanyújtotta Iannek. Ujjai hegye összeért. Egyszerre néztek egymásra.

- Ül le, Shay - kérte halkán a férfi.

A nőnek eszébe sem jutott vitatkozni. Valósággal elvarázsoolták a benne viharzó érzelmek. Lerogyott a másik székre. A tekintetük nem eresztette el egymást.

- Kérsz egy kis kávé? - kérdezte Ian.

A nő a fejét rázta.

- Azt hiszem, inkább nem iszom - lehelte.

Ian valamit bámult a csészéjében, bár Shay szerint semmit sem látott. Határozottan az volt a benyomása, hogy a férfi összeszedi a gondolatait, most próbálja megfogalmazni, amit mondani akar. Ian feje búbját bámulta, és arra emlékezett, hogy milyen csodálatos érzés volt belefúrni az ujjait ebbe a hajba. Kár, hogy olyan rövid ideig élvezhette a simogatását. De szeretne volna ismét érezni azoknak a fürtöknek a fekete selymét!

- Tudom, hogy meglepődtél, amikor eljöttem hozzád - kezdte a férfi.

- Meg.

- Nem éppen barátsággal váltunk el, ugye?

- Nem.

Ian felnézett rá. A szeme izzott.

- Félelmetes konfliktusba kerültem, Shay.

A nő megnyalta az ajkát.

- Nem értem. Mi köze ennek hozzám?

Ian zavartan vigyorgott.

- Te vagy a konfliktus. Ahogy rád gondolok, az ellentétben áll azzal, amit hiszek, aki vagyok. - Shay azt hitte, megfullad a felindulástól. - Érted, miről beszélek?

A nő vállat vont, olyan mozdulattal, amely ugyanúgy lehetett igenlés, mint tagadás, de bizonyosan nem volt benne büntudat. Fülében annyira zúgott a vér, hogy alig hallotta a halk szavakat. Görcsösen összefonta nyirkos ujjait az asztal lapján.

- Azon a délelőttön, amikor eltaláltalak a teniszlabdával, minden okod megvolt rá, hogy vádolj. Bár sietek hozzátenni: az véletlen találat volt. - Szélesen vigyorgott, majd ismét elkomolyodott. - Igazad volt, amikor azzal vádoltál, hogy élveztem az érintésedet. Elvezet volt megérinteni téged, átölelni téged, nagyon is. Ezért lettem dühös. Nem akartam bevallani

magamnak, még kevésbé neked, milyen hatással volt rám, amikor a karjaimban tarthattalak.

- Hagyd abba! - pihegte Shay, és felpattant a székről. - Kérlek, ne mondj többet! - A konyhapultra támaszkodott, és a faliszekrény ajtajához szorította a homlokát. Pár hete még roppant nevetségesnek találta volna ezt a jelenetet, és könnyörtelenül kigúnyolta volna a férfit, de most az volt minden vágya, hogy Ian hagyja abba, ne mondjon többet!

Shay már nem az a nő volt, aki rajtakapta Iant, amikor az meztelenül kilépett a zuhany alól. Valami történt vele, csak nem tudta, mi az, és mit tehetne ellene.

Ian felállt, és a nő vállára tette a kezét. Érintése lángra gyújtotta annak érzékeit. Halkan felnyögött.

- Nem érted, hogy el kell mondanom? Csak úgy menekülhetek meg, ha becsületesen bevallom, mit érzek. - Egy lépéssel közelebb jött. Testének acélos erejétől a nő még gyengébbnek érezte magát. - Shay, az az álom, akkor reggel, amikor... amikor együtt ébredtünk fel... nem akartam, hogy annak az álomnak vége legyen.

Finoman megszorította a nő vállát, és megfordította, hogy szemben legyenek. Mutatóujjával fölemelte Shay állát, hogy annak a szemébe kelljen néznie. Két tenyere közé fogta az arcát, hüvelykujja végigsiklott a nő ajkán.

- Nem akartam, hogy vége legyen - súgta.

Csodálatos szája rátapadt a nőére, aki úgy érezte magát, mint aki hónapokig tartó tévelygés után végre hazatért. Évek óta, nem, életében először érezte magát egésznek.

Ian szétnyitotta Shay ajkát a szájával. Nyelve egy pillanatig tétovázott a nagy felfedezés küszöbén, aztán besiklott a nő ajkai közé, hogy megízlelje annak édességét.

Felnyögtek a gyönyörűségtől. Shay átkarolta a férfi nyakát, aki közelebb húzódott. Shay csapdába esett Ian teste és a konyhapult között. Ian magához szorította kemény, erős karjával.

Csókjuk hosszú volt, forró és buja. A férfi nyelve befúrta magát a nő szájába, visszahúzódott, ismét alámerült.

- Shay, Shay! - lehelte a nő fülébe, ahová a légies csókok ösvényén érkezett el a szája. - Addig küzdöttem magammal, ameddig bírtam. Látnom kellett téged. Tudnom kellett, hogy

igaz-e, amit érzek, vagy csak az utóhatása annak a különös hétvégének, amelyet nem otthon töltöttem. Hónapokig ki sem teszem a lábam Brookside-ból. Te annyira különböztél azoktól a nőktől, akiket a jó szándékú barátaim megpróbáltak rám sózni! Te annyira különbözöl minden nőtől, akit ismertem valaha!

Ismét hátrahajtotta Shay fejét, két tenyerébe fogta az arcát, és olyan szenvedéllyel csókolta, amitől a nőnek elállt a lélegzete, és nem bírt gondolkodni.

- Attól a perctől kezdve, hogy levettem a fejemről a törülközőt, és te ott álltál azzal a kaján vigyorral a gyönyörű arcodon, egyfolytában azon vívódtam egész hétvégén, mihez lenne nagyobb kedvem: ahhoz, hogy eltángáljalak, vagy inkább összecsókoljalak!

Shay lefejtette arcáról a férfi kezét, hogy Ian ingéhez szoríthassa az arcát, és beszívhatta a szagát, amely senkiéhez nem volt fogható.

- Én is. Az egyik percben meg akartalak ölni, a másikban meg akartalak csókolni. Levegőnek néztél, és azt nem tűrhettem. Az idő fele részében úgy viselkedtél, mintha nem is lennék a szobában!

Ian mély hangon kuncogott.

- Ó, tudtam! Minden erőmet össze kellett szednem, hogy parancsolni tudjak a szememnek és a kezemnek!

Shay felemelte a fejét, és a szemébe nézett, hogy kiolvassa belőle az igazságot.

- És a portfólióm? Esztétikai elemzést adtál a képekről! Engem észre se vettél!

Mintha tűz égett volna Ian szeme mögött. Tekintete a nő mellére siklott.

- Észrevettem... mindent. Többet is, mint kellett volna.

Ismét megcsókolta. Gyengéden szívta Shay száját, mintha be akarná kebelezeni egész lényét. Simogató keze ide-oda bolyongott a nő hátán. Az egyik lecsúszott a dereka alá, és megmarkolta telt csípőjét.

- Maradt rajtad kék folt?

Shay belemosolygott Ian szájába.

- Körülbelül akkora, mint egy teniszlabda. Először királybíbor volt, aztán tompakékre fakult. Ezt követte a zöld, majd a beteges sárga.

- Sajnálom - mondta Ian, míg szelíden dörgölte a sérülés helyét.

- Én nem. Bebizonyította, hogy ember vagy.

- Túlságosan is - mordult fel a férfi, és éhesen marcangolni kezdte a nő száját. Nemcsak az ajka és a nyelve tanúsította, hogy ember, de vágyának kézzel fogható bizonyítéka is, amely acélként nyomta Shay ölét. A nő boldogan fogadta és viszonzta mindkettőt: megnyitotta száját a gyönyörűséges támadásnak, és mohón dörgölte magát Ian felajzott férfiasságához.

Ian kipirult arccal, zihálva elhúzódott tőle.

- Jobb lesz, ha inkább beszélgetünk.

Kézen fogta a nőt, húzni kezdte maga után a nappaliba. Shay lába nem akart mozdulni. Az utolsó csók valósággal elszívta az energiáját. Bénító bódultság öntötte el, ugyanakkor egész teste vibrált az élettől.

Leültek egymás mellé a díványra. Ian megfogta a nő kezét, és a térdére húzta.

- Anyádtól hallottam, hogy nem volt senkid. Azt akarom, hogy ezentúl rendszeresen találkozzunk, gyakran legyünk együtt. Arra gondoltam, hogy mi...

Shay elrántotta a kezét. A férfi szavai úgy hatottak áttüzesedett érzékeire, akár egy jeges fürdő.

- Egy pillanat! Mit mondtál? Te kikérdezted anyámat rólam? A szerelmi életemről? - Reszketett haragjában.

Ian egy pillanatra meghökkent a váratlan változástól, aztán egykedvűen felelte:

- Nem, nem közvetlenül. Szóba kerültél valamelyik nap, és anyád sajnálkozott, hogy nem vagy férjnél, nincs családod, egyedül élsz. Megkérdeztem, hogy... volt-e valakid a férjed után, és anyád azt felelte, hogy nem.

- Tulajdonképpen mit csináltál? - Shay felugrott, a zárt erkélyhez sietett, és dühösen lecsípett egy elszáradt levelet az egyik növényről. - Ellenőrizted, elég jó vagyok-e ahhoz, hogy veled mutatkozhassak, Brookside szent lelkipásztorával?

- Shay! - szólt rá a férfi szigorúan. Ő is felállt, és csípőre tette a kezét. - Ne kezdj el azonnal tombolni!

- Akkor tombolok, amikor nekem tetszik! Te is tombolnál, ha ólálkodnának körülöttem, beleütnék az orrukát a magánéletedbe!

- Én nem ólálkodtam! - tiltakozott a férfi. - Csak beszélgettem az anyáddal. Nem én hoztalak szóba, hanem ő. Mitől lettél ilyen ingerült? Nem volt semmiféle ügyed, amit kitergegethettek volna előttem.

- No és ha lettek volna ügyeim, akkor mi van? - csattant fel a nő. - És ha anyám azt mondta volna, hogy annyi szeretőm volt, mint a pelyva, amióta felbontották a házasságomat Ansonnal? Akkor is ide jössz, előadod a szép költői frázisaidat, és csókolgatsz?

Ian izgatottan beletúrt a hajába. Nehéz volt fékeznie fokozódó ingerültségét.

- Ugyanolyan vágyaim és ösztöneim vannak, mint minden férfinak! Vonzódom hozzád. *Akarlak*. Ezt bevallottam magamnak, neked, Istennek.

Odaállt a másik ablakhoz. Shay vakon bámult maga elé. Alkonyodott. Valahol kutya ugatott.

- Én tökéletesen őszinte próbálok lenni hozzád - folytatta Ian.
- Férfi vagyok. De lelkész is. Nagyon komolyan veszem az esküt, amelyet Istennek tettem. Minden tettemben, minden döntésemben ennek kell irányítania.

A nő nem tudott mit felelni erre a hitvallásra. Válla megroskadt, mintha legyőzték volna. Gépiesen fölvetett egy rézpermetezőt, hogy megnedvesítse az egyik páfrányt.

- Akkor miért jöttél ide? Ez a helyzet reménytelen. Én az vagyok, aki vagyok, és te is az vagy, aki vagy.

Hallotta a férfi lépteinek koppanását a tölgyfa padlón. A következő percben Ian kivette a kezéből a permetezőt, és letette a közelben egy fekete kovácsoltvas polcra, aztán maga felé fordította Shayt.

- Ha reménytelennek tartanám, nem lennék itt. Az életem egy kínszenvedés, amióta megismertelek. Csak azzal győzhetem le önmagamot és a fantazmagóriáimat, ha ide jövök, és kiterítem a kártyáimat. Én talán még nálad is jobban látom, hogy nem lesz könnyű. Talán semmi sem jön ki belőle. Elválhatunk úgy, mint halálos ellenségek, mint országos haverok, vagy kielégületlen szerelmesek, de ezt ki kell derítenem, Shay! Tartozom velem magunknak, nem gondolod?

- Nem tudom - nyöszörgött a nő. - Ian, te lelkész vagy. *Lelkész!* Még a legvadabb fantáziálásomban sem tudtam elképzelni, hogy közöm legyen egy paphoz!

Ian foga fehéren csillant, amikor elmosolyodott.

- Hidd el, én sem láttam eddig soha magam egy aktmodell udvarlójának szerepében. - A mosoly eltűnt az arcáról, ismét elkomolyodott. - Shay, mi a véleményed a lelki dolgokról?

Annyi csendes erővel tette föl ezt a kérdést, hogy Shay megértette, milyen fontos neki a válasz.

- Protestánsnak neveltek. Kicsi koromban minden vasárnap elmentünk hármásban a templomba. Inkább anyu szorgalmazta, mint apu. Azt hiszem, apám ugyanazt érezte, amit én, vagyis hogy nem a szervezet számít, hanem hogy mit érzel, milyen a személyes kapcsolatod Istennel. Anson erőltette, hogy járjak vele templomba. Mentem, de egyfolytában lázongtam. Ő azért ment, hogy lássák, és ő is láthasson másokat; nem érdekelt a lelki elmélyülés. Borzadok az effajta szemforgatástól.

- Én is. Valószínűleg több közös tulajdonságunk van, mint gondolod.

Ian próbált könnyedebb hangot megütni, de Shay továbbra is gondterhelt volt. Leginkább azért aggódott, hogy újra sebet kaphat. Hozzáment egy emberhez, aki meg akarta változtatni. Boldogtalanná tette Anson, mert nem az volt, akit a férje igazából akart. A sebek, amelyeket volt férje ütött a lelkén, nehezen gyógyultak.

Silánynak, szégyellnivalónak kellett éreznie mellette magát. És ha így járt egy Anson-féle akarnok törtetővel, akkor milyen élete lenne egy Ian-féle szellemi beállítottságú férfi mellett? Siralmas.

- Ian, én nem vagyok képes megváltozni! De ha tudnék, akkor sem akarnék. Jobban szeretem a szabadgondolkodást, magam akarom kialakítani a véleményemet a dolgokról, és hangot is akarok adni a véleményemnek, ott és akkor, ahol és amikor nekem tetszik. Nem akarlak kínos helyzetbe vagy szégyenbe hozni, de engem nem lehet megváltoztatni.

- Ezt akkor is tudtam, amikor ma eljöttem hozzád. Úgy tetszel, amilyen vagy, különben nem lennék itt. Ahogy már mondtam: fényévek választanak el azoktól a nőktől, akiket megpróbáltak rám szózni.

- Vakrandikat szerveznek meg neked az úgynevezett barátaid?

- Hacsak nem utasítom el őket mereven. Tudod: ennek és ennek az unokatestvére éppen ide látogatott Iowából, vagy annak és annak a húga éppen most diplomázott egy női főiskolán, és „nagyon kellemes egyéniség”...

Shay aggályait elsöpörte a nevetés.

- Azt hiszem, nekünk nagyon hasonló barátaink vannak!

Ian magához húzta, és együtt dülöngéltek a kacagástól. Shay nem is értette, hogyhogy nem jött rá a közös hétvégén, milyen jól tudnak mulatni egymás társaságában!

- Pénteken este Neil Diamond és Barbra Streisand lép fel a Madison Square Garden- ben - mondta Ian. - Bejössz a városba a koncertre és egy közös vacsorára?

- Te is szereted Neil Diamondot? Meg Blon- die-t és a Bee Gees-t?

- Ne feledd a Beach Boysot - dűnnyögte Ian, és odadörgölte az orrát a nő nyakához.

- Okét sosem fogom elfelejteni! - Shay mélyet sóhajtott, amikor a szájuk ismét összeforrt. A férfi nyelve megkereste a különösen érzékeny pontokat a szájüregében, és megsimogatta őket. Hihetetlenül jól tudott csókolni. Shay már meg akarta kérdezni, hol tökéletesítette a technikáját, ám Ian megelőzte a kérdésben.

- Tehát találkozol velem? Drágák voltak a jegyek, és azt se felejtse el, hogy én csak a lelkeszi fizetésből élek!

Shay elhúzódott tőle.

- Ian, egészen biztos, hogy folytatni akard ezt? Egyáltalán nem haragudnék, ha most kezét ráznánk, és úgy válnánk el, mint két jó barát. - Bele is halna, de ezt nem akarja a férfi tudtára adni.

- Nekem több kell tőled egy kézfogásnál. - A csókok, amelyeket elhelyezett a nő nyakának oldalán, megerősítették a kijelentését.

Shay nem értette, miként tudják Ian csókjai ennyire könnyedén meggyőzni őt arról, hogy amit tenni akarnak, az bölcs dolog.

- Találkozom veled - felelte félig nyöszörögve, félig súgva.

- Penn pályaudvar? Este hat? Be tudsz jönni vonattal?

- A Penn pályaudvar jó, de inkább autóval jövök. Nem akarok késő este egyedül vonatozni hazáig.

- Okos gondolat.

Újabb gyönyörűséges csókolózás következett. Végül Ian fölemelte a fejét, és a nő vállára tette a kezét.

- Mennem kell, hogy vacsorát készíthess magadnak.

- Mindkettőnknek össze tudnék csapni valamit - reménykedett Shay, és közelebb hajolt a férfihoz.

Az a fejét rázta.

- Nem szabad semmit elsielni. A meghívás a kávéra volt az egyetlen módszer, amellyel kihozhattalak az üzletből egyedül. El sem tudom mondani, milyen boldog vagyok, amiért kevés kávéház van ebben a kisvárosban.

- Felment a bűntudat alól? - ugratta mosolyogva Shay.

Ian vigyorgott.

- Olyasmi.

Aztán, továbbra is szorosan a nő kezét fogva, a vállára kanyarította a zakóját, és az ajtóhoz indult.

- Akkor hát pénteken?

Shay bólintott.

- Pénteken.

Nagyon közel álltak egymáshoz. Shay mellbimbójának hegye légiiesen súrolta Ian ingét. Rég felhagyott azzal, hogy közönyt mímeljen, és ne akarjon ránézni a férfira. Most, hogy véget értek az első találkozás óta eltelt, magányos hetek kínjai, nem győztek betelni egymás látásával.

Megigézve figyelte Ian ujjait, ahogy kioldják a blúzán a masnit. A kelme megszorult, aztán meglazult a nyakán. Ha nem érezte volna, azt hiszi, képzelődik. A blúz első gombja kibújít a gomblyukból. Hamarosan a másik gomb is követte.

Shay visszafojtotta a lélegzetét. Nem fogja megállítani Iant, tegyen akármit, de akkor sem bírta elhinni, hogy ez valóban megtörténik.

A férfi a harmadik gombnál megállt. Észbontó lassúsággal széthúzta a blúzt. Keze átfogta a nő nyakát, hüvelykujja rátapadt a nyak tövében az érre, amelyben szabálytalanul lüktetett a vér.

- Szükségem volt valamilyen intim érintésre. - Ian sóhajtott.

Shay akkor hunyta be a szemét, amikor a szájuk megint összeforrt.

A csók olyan tüzes és szenvedélyes volt, mint egy szeretkezés. A férfi ujjá ugyanazokkal a de- lejező mozdulatokkal masszírozta a nő nyaka tövét, épp csak sejtetve azokat a dolgokat, amelyeket Shay kívánt, és amelyeket Ian tekintete elárult. A nő mellbimbója annyira megkeményedett, mintha a férfi azt simogatta volna. Hozzátapadt, Ian felnyögött. A hang elárulta, hogy a gondolatai ugyanott járnak.

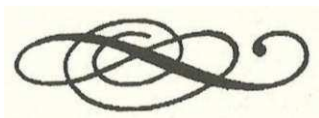
A tilalmas gondolatok, a közös szenvedély kényszerű elfojtása csak fokozta csókjuk érzékiségét. Valahol mélyen olyan érzések törtek fel

Shay nőiségének vulkánjából, amelyek tűzbe borították a mellét. Szíve túláradt valamitől, ami olyan volt, mint a szerelem. Józan fejjel tudta, hogy ez a lehetőség ugyanolyan izgalmas, mint amilyen esztelen, ám az ereiben vágató vér mindenüvé elvitte magával a vágyat.

Ian nem szólt többet. Levette a kezét a nő nyakáról, szép arcára kiült a sajnálkozás. Halkan betette maga mögött az ajtót.

Shay hallgatta lépteinek halkuló kopogását a folyosón, és búsán tépelődött: Miként bírja ki péntekig?

HATODIK FEJEZET

Valamiképpen kibírta, habár az elkövetkező napokban szórakozottan viselkedett a munkahelyén, gépiesen dolgozott, és egy cseppet sem érdekelték a vevők. Ahányszor megszólalt a csengő, tekintete az ajtó felé röppent, abban reménykedve, hátha Ian az! Ha neki is ilyen nehéz a munkájára összpontosítani, talán nem is olyan képtelen feltételezés, hogy idejöhét!

Vandiveer felfigyelt a révedezésére.

- Ez az asszony megvásárolta volna a vázát, ha veszi magának a fáradságot, és rábeszéli! — pirongatta, miután egy határozatlan vevő távozott a boltból. - Térjen magához, Shay, vagy menjen haza, és aludja ki magát! Zombi állapotban nem veszem hasznát.

- Elnézést - sóhajtotta a nő. - Nem... nem éreztem jól magam az utóbbi napokban.

A főnöke eltakarta a száját, és köhécselt.

- Ha nem ismerném ilyen jól, azt hinném, hogy szerelmes. - Shay felkapta a fejét. - Jó, jó, jó! - nevetett Vandiveer. - Csak nem tapintottam rá a lényegre? Új udvarló, Shay? - Behízelt, ingerkedő hangja volt. Ezt a kérdést sokszor feltette az évek során, amióta Shay neki dolgozott. Akár egy vénkisasszony, aki pikáns pletykákra éhes. A nő mindaddig határozott nemmel válaszolt.

- Meglehet - vetette oda. Fölvett egy frissen bekeretezett nyomatot, és ide-oda tologatta a falon, hogy lássa, milyen állásban mutatna jobban. - Lelkész az illető. - Épp elég keserves napokat kellett elviselnie, amióta Ian elment. Akkor miért ne húzza egy kicsit az öreg Vandiveert?

Főnöke pont olyan meghökkent képet vágott, mint várta.

- Lelkész?

- Igen, lelkész. Pap. Volt már valaha templomban, Mr. Vandiveer?

- Egyszer. Amikor anyám megkereszteltetett. Már akkor se tudtam mit szólni hozzá. - Shay kuncogott. - Be kell vallanom, én olyannak képzelem az egyházfikat, amilyen Bing Crosby volta *A magam útján*-ban. Hol a csudában ismerkedett meg maga egy pappal? Templomban? - kérdezte csipkelődve.

- Nem - felelte Shay révetegen. - Nem...

hm... valahol másutt. - Hiszen ez csak ugratás. Nem fogja kitergetni a magánéletét ennek a pasasnak. De mivel megunta a játékot, és bosszantotta munkaadójának léhán huncutkodó arca, hozzátette: - Tudom, hol lakik az utolsó vásárló. Segítettem nála egy fali dekorációban. Ha kiválasztok néhány selyemvirágot,

amelyek illenek a nappali szobájához, és felhívom, talán visszajön, és megvásárolja a vázát.

Vandiveer láthatólag megengesztelődött, ami Shayt pillanatnyilag egyáltalán nem érdekelt. Gondolatai máris visszatértek oda, ahol egész héten repestek: Ianhez.

Ha a napok hosszúak voltak, az éjszakák végeérhetetlenek rémlettek. Valóra vált a félelme: attól, hogy Ian átlépte a küszöbét, kicsi lakása óriásira tágult, és kongott az ürességtől. Ide-oda bolyongott a szobákban, és törte a fejét, mit csinálhatna. Minden jó volt, csak elterelje a gondolatait Ianről.

A rögeszméje lett a férfi. Láta, ahogy komoly, ünnepélyes arccal áll az ablaknál. Láta, ahogy szenvedélyesen átszellemült arccal ül a díványon. Láta, ahogy lustán elterpeszkedik az ő konyhai székén, maga elé nyújtva hosszú lábát. Ott volt mindenütt, de nem volt *sehol*. Shay nem akarta beismerni magának, mennyire szeretné, ha vele lenne.

Mielőtt elkezdődtek volna köztük a bajok, ő és Anson intenzív szexuális életet éltek. Sűrűn szeretkeztek, és nagyon élvezték. Csakhogy az olyan volt, mint amikor két gyerek váratlanul hozzájut a tiltott gyümölcshez: vad és játékos, sokszor sietős, és kissé önző mindkét fél részéről.

Ian tüzes csókjai megrendítő, csodálatos izgalmat jelentettek. Shay megérezte, hogy egy lángoló és gyengéd, szerető szív dobog a szigorúan fegyelmezett külső mögött. Vérpezsdítő kilátás volt, de nem akart túl sokat foglalkozni vele. Szörnyű csalódás is érhetné, ha egyszer sikerülne felülemelkedniük az ellentéteiken, és valóban szeretők lennének.

Csak az időt vesztegeti azzal, hogy elképzei, milyen szerető lenne Ian. Boldogan letagadta volna, de tudta, hogy reménytelen a helyzet. Meg volt győződve róla, hogy a férfi nagyon komolyan

veszi a hivatását. Ha nem venné komolyan, azon az estén nem váltak volna el kielégületlenül.

Ez bizony zsákutca. Shay még sohasem folytatott viszonyt házasságon kívül. Ian Douglas volt az egyetlen férfi, aki rávehette volna. Az vitathatatlan, hogy szexuálisan vonzzák egymást. Ám Ian nem hajlandó olyat tenni, ami ellenkezik a meggyőződésével. Minden kérdésben szigorúan ragaszkodik az erkölcshöz. Kizárólag akkor hál együtt egy nővel, ha az a felesége.

Képtelenség!

Akkor miért ver a szíved ilyen vadul, és miért izzad a tenyered?, kérdezte magától, miközben Manhattanben viaskodott a péntek délutáni csúcsforgalommal. Egyáltalán miért álltál rá, hogy találkozol vele? Aztán eszébe jutott utolsó csókjuk a lakása ajtájában, és tudta, az sem tarthatná vissza az esti találkozástól, ha cigánygyerekek potyognának az égből.

Örült, hogy a kocsik zöme kifelé igyekszik a városból, épp az ellenkező irányban, mint ő, de így is sokáig tartott, amíg talált egy parkológarázst. Míg ment a Hetedik sugárúton a Penn pályaudvar felé, úgy érezte magát, mint aki lefutott egy hosszú távot. Az állomás valóságos bolondokháza volt; ideges ingázók lökdösődtek és tolakodtak, hogy elérjék a vonatjukat.

Előbb vette észre Iant, mint az őt. A férfi az újságoskioszk előtt állt, ahova megbeszélték a találkozót, tekintete a tömeget vizslatta.

Shay örült és büszkélkedett, mert az arra siető nők pillantása megakadt Ianen. Nem is egy fordult vissza, hogy még egyszer megnézzék magának, mihelyt elmentek előtte.

Hát vaknak is kellett volna lenniük, hogy ne figyeljenek fel rá. A férfi blézert és nyakkendőt viselt. Púderkék inge érvényre juttatta szemének ragyogását, tökéletes szabású, fekete nadrágja

kiemelte izmos combját. A haja most is kócos volt és ellenállhatatlan.

Shay megnyalta kiszáradt ajkát, és közelebb ment, hogy a férfi is észrevegye. Ian tekintete átsiklott rajta, megállt, aztán úgy pattant vissza, mint egy gumilabda. Itta magába a nő látványát. Elmosolyodott, arca átmelegedett, felragyogott a boldogságtól. Három hosszú lépéssel ott termett Shay mellett, megfogta a karját, és a fal mellé kormányozta, el a tömeg útjából.

- Szia - üdvözölte. - Ugye hogy ideértél!

- Késtem?

- Én érkeztem korábban.

Egy hosszú percig nem szóltak, csak bámulták mohón egymást.

- Gyönyörű vagy! - állapította meg végül a férfi.

Shay puha selyemszövet ruhája meleg aranszínű volt. Úgy a kelme, mint az árnyalat szempontjából tökéletes átmenetet jelentett az őszbe. Azért választotta, mert a ruha kiemelte búzaszőke haját, bőrének meleg csillogását, és bársonyosan titokzatossá tette a szemét, amely- lyel felnézett az éhes tekintetű férfira.

- Köszönöm.

Iannek erővel kellett eltépnie magát ennek a szempárnak a csalogató mélységétől. Nyújtotta a kezében levő képes újságot. A *Glamour* utolsó száma volt.

- Láttam ebben egy modellt. Arra gondoltam, hátha te vagy az.

Kinyitotta a magazint az egyik oldalon, amelynek behajtott a felső sarkát. Franciaországból importált szappant és szivacsot hirdettek rajta, azt ígérve, hogy mindennapos használata eltünteti a csúnya narancsbőrt. Háromnegyedes portré volt, a nő a hátát mutatta, és fölemelte a fél karját, hogy látsszék az egyik mellének

az íve. Fekete-fehér kép volt, de a modell ugyanolyan laza kontyba fonta a haját a feje búbján, ahogy Shay szokta.

- Nem - mondta nő, és megrázta a fejét. Felnézett Ianre, aztán az újságoskioszokra villant a szeme, ahol a férfi vásárolhatta a képes újságot.

- Te a képeim után kutattál? - kérdezte.

- Nem, nem! - sietett Ian megnyugtatni. - Csak ezt lapozgattam várakozás közben, és olyan ismerősnek rémlett... Márminthasonlít az... íz... a hátatok. Nem vagy éhes?

Azért kötötte össze a két mondatot, mert nyilvánvalóan azt remélte, hogy Shay elfelejti az elsőt, és csak a másodikat hallja meg. A nő

hálás volt érte, bár szerette volna megkérdezni, hogy mi volt olyan ismerős a fotóban. - De. Egész nap nem ettem.

- Celia nem örülne.

- Ígérd meg, hogy nem szólsz neki!

- Csak akkor ígérem meg, ha hajlandó leszel

eljönni a kedvenc olasz éttermembe. Kétsaroknyira van.

- Lehet ott kapni ropogós kenyeret és parmezános-vajas spagettit? - A nő bájos mozdulattal félrehajtotta a fejét.

- Rengeteget.

Shay belekarolt a férfiba.

- Akkor vezess!

A családi kisvendéglő ajtajában egy alacsony, gömbölyű, kopaszodó ember fogadta őket, aki úgy megölelgette Iant, mintha össze akarná roppantani.

- Barátom! - bömbölte, és jó erősen hátba is vágta a vendéget.

- Hogyhogy ilyen hosszú távollét után megtiszteled az éttermemet?

- Szervusz, Lou! - üdvözölte Ian, és kifejtette magát a vendéglős karjából. - Hadd mutassam be Shay Morrisont. Shay, ő Luigi Pettrocelli.

Lou megszemlélte csillogó fekete szemével a szép nőt.

- Nem nagy a kísértés, tiszteletes úr? - Hasba könyökölte Iant, és hahotázott.

- Mi, protestánsok, ugyanúgy megtanuljuk kezelni a kísértést, mint katolikus kollégáink — felelte Ian zengzetes ünnepélyességgel, habár a szája megrándult a visszafojtott nevetéstől.

- Hö! - Lou odafordult Shayhez, és egy összeesküvő hangján súgta: - évek óta próbál áttéríteni!

- Te pedig reménytelen eset vagy! - mondta Ian, akiből végre kirobbant a nevetés. — Van ma este a konyhában valami, amit érdemes megenni?

Lou színpadias mozdulattal odatessékelté őket az egyik asztalhoz, miközben utasításokat hadart olaszul egy láthatatlan beosztottnak a konyhában. Rögtön hozta is a szalmafonatú palackot és a kenyérpálcikákkal töltött kosarat egy kötényes pincér, aki ugyancsak igyekezett minél fürgébben teljesíteni a tulaj utasítását.

- Távoznom kell, barátaim - közölte Lou sajnálkozva, miután fölvette a rendelést. - Tonym focizik ma este. - Shay kezéért nyúlt, és az ajkához emelte. - Ön csodálatosan szép hölgy Ilyen kell ennek a nagyképű kálomistának, hogy megmozgassa azt a lomha vérét.

- Üdvözlöm a kölyköket. Angélának adj egy puszit a nevemben - mondta Ian.

- Á, el is ájulna, és nem akarom, hogy rólad nyafogjon, miközben bemászik az ágyamba. - Hátba vágta Iant, olyan erővel,

hogy egy gyengébb ember összeesett volna tőle. - Örülök, hogy látlak, barátom. Mindig imádkozunk érted.

- Mint ahogy én is értetek - felelte Ian. Felállt, hogy átölelhesse a vendéglőst.

Lou meghajolt Shay előtt, aztán kacszó léptekkel távozott az étterem hátsó ajtaján, menet közben olasz nyelvű parancsokat osztogatva, amit ő úgy értelmezett, hogy figyelmesen szolgálják ki a barátját és a hölgyet.

- Csodálatos ember! - jegyezte meg. - Gondolom, régi barátok vagytok. Hol ismerkedtetek meg?

- A földalattin. - A nő olyan csodálkozó képet vágott, hogy Ian kuncogni kezdett. - Késő este ki akart rabolni három huligán. Lou oroszánordítással közéjük vágódott, mint egy futballcsatár. Kettőnek összezsapta a fejét, és eszméletlenülre rugdosta őket. A harmadik elfutott.

- Ez igaz? - nevetett Shay

- Az utolsó szóig. - A férfi keresztet rajzolt a szíve fölé a mutatóujjával.

- Nagyon megértően viselkedtek egymással - ugratta a nő.

Ian mosolygott, de a hangja komoly maradt:

- Megértjük egymást. Ugyanazt az Urat imádjuk. A világ népei más-más névvel illetik Istent, és másképp imádják, mint én, de ő mindünket szeret.

Shay könnyesen csillogó szemmel nézte a gyertyafényes asztal fölött. Csodálta ezt az embert és a meggyőződését.

Később, amikor bekapta a vastagon megvajazott kenyérpálcika utolsó falatját, Ian derűsen megjegyezte:

- Naponta csak egyszer eszel, de azzal pótolod a másik kettőt. - A tányér felé biccentett, amelyet Shay kiürített.

A nő a kicsi asztalra könyökölt, és harciasan nézett a férfira.

- Gúnyt űzöl abból, hogy megbecsülöm az enivalót?

- Anyád sohase figyelmeztetett, hogy úrinő mindig hagy a tányérján egy kis ételt? Főleg egy udvarló előtt!

- Anyám figyelmeztetett az összes undok dologra, amelyek megtörténhetnek egy elővigyázatlan fiatal hölgygel.

Ian ivott egy korty chiantit, aztán jelezte a pincérnek, hogy elviheti a tányérjukat.

- Például? Milyen csapdákra figyelmeztetett? - kérdezte.

Shay jókedvűen elszámolta az ujjain:

- Ne álljak szóba idegenekkel, ne üljek be ismeretlen férfiak autójába, ne engedjek be a házba idegent. Ilyesmikre.

Két pohár borral öblítette le a finom ételt, mert csak ennyit engedett meg magának, amióta részegen óvatlanul bemászott Ian ágyába. Hátradőlt a székén, és a férfira pillantott az asztal másik oldalán. Elhalkult fülében a konyhából kiszűrődő, barátságos edénycsörgés, a halkan zsongó beszélgetés a többi asztalnál, a mennyezetre szerelt hangszórókból hallatszódó, lágy zene. Shay világa ebben a pillanatban kettőjükből állt. - Egyetlen dologra nem figyelmeztetett - folytatta. - A lelkészekre, akiknek szexi kék szemük van.

Ian félretette a borospoharát, és előrehajolt, olyan közel a nőhöz, ahogy csak bírta. Éhesen legeltette tekintetét Shay arcán.

- Szexinek tartod? — kérdezte aztán látható örömmel.

- Aha.

- És miért kellett volna anyádnak ilyesmire figyelmeztetnie?

Shay kizökkent a kellemes kábulatból, vissza a valóságba.

- Mert... mert összezavarodhatok az érzésektől, amelyeket egy ilyen ember ébreszthet bennem.

- Miért?

A nő elengedte a kérdést a füle mellett, inkább azt tette fel, amely napok óta nem hagyta nyugodni.

- Ian, miért lettél te lelkész?

A férfi intett, hogy hozhatják a kávé, amit a pincér azonnal letett az asztalukra. Ian ivott egy kortyot, töprengett egy kicsit, aztán így válaszolt:

- Ahogy lediplomáztam a Columbián, beléptem a Békehadtestbe. Először csak vicc volt, frivol szeszély. Üzleti ismeretekből diplomáztam, apám azt remélte, hogy átveszem tőle a vállalkozást, de én haboztam, nem voltam meggyőződve arról, hogy ezt akarom csinálni. A Békehadtest eszköz volt, hogy időt nyerjek, és ne kelljen lustának vagy ambíciótlannak látszanom. - Elvigyorodott. A foga ragyogott még a félhomályban is. A szeme visszaverte az asztalon égő gyertyák lángját.

- Elmentem két évre Dél-Amerikába - folytatta. - Nem akarlak untatni a részletekkel, így csak annyit mondok, hogy ottlétem alatt megváltozott a világnézetem. Mi, vagy mondjuk inkább, hogy *én*, mindig magától értetődőnek vettem, hogy jól élünk. Magától értetődő tartozék volt számomra az étel, a meleg, betegség esetén az orvosság, ami rengeteg más embernek fényűzés. Leginkább az rendített meg, hogy mennyire nincs reményük azoknak az embereknek.

- Azzal a lángoló elszántsággal tértem haza, hogy külföldön leszek misszionárius - vallotta be. - Elvégeztem a szemináriumot. Nagyon izgalmas volt, Shay Eleteben először tudtam, mit akarok kezdeni az életemmel. Csak borzasztóan meggyűlt a bajom a nyelvekkel. Társalgási szinten eléggé értettem spanyolul, hogy elboldoguljak Dél-Amerikában, de ami az írást és az olvasást illeti, abban katasztrofális voltam. Hónapokig tartott ez a

kínszenvedés. Miért ajándékozott meg Isten ezzel a szándékkal, ha lehetetlenné teszi, hogy valóra váltsam?

Shay gondolkodás nélkül rátette tenyerét a férfiéra. Ian megfordította a kezét, és könnyedén megszorította a nő ujjait.

- Egy napon, amikor még szeminarista voltam, bejött hozzám az anyám egyik barátnője. Sírt, mert a férje alkoholista. Együtt imádkoztunk. Tanácsokat adtam neki, és sikerült rábeszélnem, hogy engedje, hadd találkozzak és beszéljek a férjével. Több ilyen alkalom után, amikor módomban állt segíteni azoknak, akikkel kapcsolatba kerültem, arra gondoltam, Isten próbál üzeni nekem valamit. - Iant mintha feszélyezte volna ez a végletekig leegyszerűsített magyarázat. - Nem kell ahhoz elmenni a világ másik végére, hogy szenvedést és szükséglet találj - folytatta. - Lehet, hogy az én gyülekezetem olyan kényelemben él, amelyet egy délamerikai indián faluban el sem tudnak képzelni, de a lelki hiányérzet világjelenség. Annak nincsenek földrajzi, társadalmi, gazdasági határai. - Megértésért könnyörögve nézett a nőre. - Megkaptad a választ arra, amit kérdeztél?

Shay némán bólintott. Igen, Ian válaszolt a kérdésére. Most már jobban megértette a férfit, és az arcába kiáltott a lehangoló igazság, hogy neki, Shay Morrisonnak nincs ilyen elhívása, mint Iannek. Nem osztozhat az életében. Még csak egy részecske sem lehet benne.

A férfi az órájára pillantott, és elszörnyedt.

- Tudnád nélkülözni a desszertet addig, amíg véget ér a koncert? Ha nem sietünk, Neil és Barbra nélkülünk kezdi el.

Az utolsó pillanatban érkeztek, végigrohanva a kétsaroknyi távolságot. Lihegve rogytak le a székükre.

A koncert remek volt. Tapsoltak, ha arra biztatták őket, és kacagtak a zene örömétől. Ian többször is a szájához emelte az

ujját, és éles fütyentéssel jelezte, mennyire el van ragadtatva az előadóktól. Amikor észrevette, hogy Shay nagyra nyílt, megdöbrent szemmel nézi, hozzáhajolt, és a fülébe kiáltotta, túlordítva a tömeg harsogását:

- Ne vágj ilyen megbotránkozott arcot! A szószékről nem csinálom! - Kacsintott, majd átkarolta a nő vállát, és magához szorította.

A szívszorító balladák közben fogta Shay kezét, és a hüvelykujjával simogatta a tenyerét. Egy különösen romantikus szövegű szám után a reflektorok fokozatosan addig halványodtak, amíg sötétség borult a teremre. Ian belefúrta ujjait a nő hajába, és maga felé fordította Shayt. Szájuk találkozott a feketeségben.

Nyelvének hegye alig érintette a nőét, ám Shay mégis a lénye legmélyében érezte a simogatást. Combjai között bizsergett a vágy. Ian szája elnémította halk nyöszörgését. Shay melle megduzzadt a szenvedélytől, mellbimbója remegett a várakozástól.

Most már tudta, hogy amit Anson iránt érzett, az egy, a kamaszkorból épp csak kinőtt fiatal lány szexuális beavatása volt. De amit Ian iránt érez, az az érett nő erős, tüzes, mohó szenvedélye. Ez a nő testben akar egyesülni a férfival, akit ugyanaz az ösztöke hajt hozzá, hogy együtt lehessenek teljessé.

Kisodortatták magukat a sokasággal a Madison Square Gardenből. Shayt nem zavarta a tömeg, sőt, örült a tolongásnak, mert így ürügye volt Ianhez nyomni a fenekét. A férfi mögötte jött, és átfogta a derekát, hogy el ne szakadjanak egymástól.

Karjának izmai olykor súrolták Shay mellének oldalát. Mivel csak egy csipkés kombinét viselt a ruhája alatt, a véletlenszerű érintések olyan érzéki álmokat keltettek benne, amelyek bizonyosan megbotránkoztatták volna a kísérlőjét. De mikor

hátranézett rá a válla fölött, amitől a férfi melléhez kellett nyomnia a fejét, Ian pillantása elárulta, hogy osztozik a nő fantáziájának csapongásában.

A férfi olyan helyre vitte desszertet enni, amely híres volt a süteményeiről és az operairodalmi ereklyéiről. A keskeny helyiség zsúfolásig megtelt vendégekkel, a pincérek különböző áriák dallamára kiáltották a rendeléseket. Iannek sikerült begyömöszölnie magukat egy asztalhoz, és odakiáltotta a rendelést egy tovarohanó pincérnek. Csodálatos módon mégis megkapták percek múlva a süteményt és az illatos kávéját.'

- Mi ez a szörnyű kalóriabomba? - kérdezte Shay, és belefúrta villáját a cukrászművészet remekének talapzatába.

- Te csak egyél! - parancsolta Ian. Gyönyörködve figyelte, ahogy a nő habzsolja a csokoládékrémmel, tejszínhabbal, szeletelt mandulával töltött süteményt. Shay úgy döntött, hogy későbbre halasztja a fogyókúráját. Egyelőre gátlástalanul falt.

Éppen távozóban voltak a zajos bárból, Ian már nyitotta az ajtót, amikor belépett rajta egy ember. Hirtelen sarkon fordult, és elkiáltotta magát:

- Shay! Te vagy az, édes Shaym? Hogy vagy?

Odahajolt hozzá, és affektált puszit nyomott a két orcájára.

- Szervusz, Armand - mondta szárazon a nő.

- Egy örökkévalóság óta nem láttalak! - áradozott a férfi.

- Hát igen - felelte Shay. Közben arra gondolt, hogy még nagyon hosszú ideig tudta volna nélkülözni a találkozást, és ha rajta múlik, ez nem ismétlődik meg egyhamar.

Armand hüllőszeme felmérte Iant, aki láthatólag elnyerte az elismerését, mert felmosolygott rá.

- Ő Armand Boliver, ő pedig a barátom, Ian Douglas -
darálta le Shay a bemutatás szövegét közömbösen.

- El vagyok ragadtatva! - mondta Armand, és nyújtotta petyhüdt kezét Iannek, aki futólag megrázta. - Sokat dolgozol, Shay? - folytatta, és közben nem vette le a tekintetét Ianről.

- Hébe-hóba.

- Túl szerény vagy, drágám! Azt hallottam, hogy jövő héten kezdesz modellt állni Robert Gladnek. Abszolút isteni dolgokat alkot fából. .. már ha nem szalad meg a vésője!

Szándékoltan rosszindulatú és kétértelmű megjegyzés volt. Shay úgy döntött, hogy nem vesz róla tudomást. Nem bírta azt hazudni, hogy nagyon örül, amiért viszontláthatták egymást, így inkább kimentette magukat:

- Későre jár. Jó éjszakát, Armand!

Megragadta társa karját, és elvonszolta, nem adva időt Armandnak, hogy mondhasson valamit. Láthatólag Iannek sem volt kedve maradni. Több saroknyit mentek feszült csöndben. Shay tudta, hogy a férfi kíváncsi, de csak akkor kívánt magyarázkodni, ha kérdezi.

Egy lámpánál várták, hogy zöldre váltson, amikor Ian megszólalt:

- Te valamikor...

- Nem! - vágott közbe Shay, és erélyesen rázta a fejét. - Sohase voltam a modellje!

Keresztülvágtak az utcán. A férfi csak a túloldalon folytatta:

- Mít csinál ez az Armand?

- Fotós - felelte csípősen a nő. - Méghozzá elég vacak, ha a véleményemre vagy kíváncsi. Az ügynököm elküldött hozzá. Kereken két percet töltöttem a műtermében: ezt a szót laza értelemben használom, mert sokkal inkább illene rá a kékbarlang.

Soha többé nem mentem vissza hozzá, és nem is fogok. Szép kis meséket hallottam róla, hogy mi folyik abban a párdúcibórral tapétázott szobában. Drogozás, orgiák. - Összerázkódott. - Hideglelést kapok tőle, ő pedig sose bocsátja meg nekem, hogy kinevettem, amikor azt javasolta, vetkőzzek anyaszült meztelenre, és feküdjek a vibrációs vízgyára.

Ian olyan cifrát mondott, hogy a nő megtorpant. A férfi megragadta a karját, és maga felé fordította.

- Ha bántott téged...

- Nem! - tiltakozott Shay. Megriasztotta a vad tűz, amely kigyúlt a férfi szemében. Ian tehát nemcsak szenvedélyes, de ingerlékeny is. Korábban is mutatta már tanújeleit, bár azok enyhébbek voltak. Ha a leghalványabb célzást tenné arra, hogy Armand valami visszataszító dolgot művelt vele, Ian kétségtelenül visszamenne a bárba, és laposra verné a fotóst.

- Armand túl gyáva ahhoz, hogy bárkit is bántson! - folytatta. - Hallottad, mit mondott Robert Gladról? Tipikusan az a pitiáner megjegyzés, amivel ez a típus ócsárolja az igazi tehetséget.

- Ki az a Robert Glad?

- Szobrász, aki főleg fával dolgozik. - Kényes témához értek. Shay nagyon szeretett volna kitalálni valamilyen diszkrét módot, amellyel másra terelheti a szót.

- Ez... ez az Armand nevű pofa azt mondta, hogy modellt ülsz Gladnek. A jövő héten.

- Igen.

Ian csak hosszú, kínos csend után folytatta a beszélgetést.

- És akkor... mármint...

Shay megtorpant a járdán, és szembefordult a férfival.

- Akt? Ezt a szót olyan nehéz kimondanod?

- Nem! Illetve igen, ez az a szó, de nem,

nem nehéz kimondanom!

- Hát persze hogy nem! - csikorgatta fogait a nő. - Ma este, mielőtt megérkeztem, átnézted azt a magazint, hogy van-e benne képem. Mint egy szesztilalmi erényőr, aki az ördögi pia után szimatol!

- Shay...

- Te azt képzeled, hogy én olyan típusú művészeknek dolgozok, mint Armand, ez a silány, degenerált féreg? - Kihúzta magát, és büszkén fölszegte a fejét. - Hát tudd meg, én ugyanolyan finnyásan megválogatom, melyik művésszel dolgozom, mint ahogy ők is válogatnak, mielőtt mellettem döntenének! És hogy kielégítsem a kíváncsiságodat: igen, a mellem csupaszon marad a jövő héten, bár a többi részem el lesz takarva. Robert Gladet, a híres szobrászt egy hawaii történeti társaság bízta meg, hogy faragjon egy szobrot egy múzeumnak. Egy polinéz lány arcát használja hozzá, de az én felsőtestemet. Elnyeri ez erkölcsi jóváhagyásodat?

- Nem vagy tisztességes, Shay - mondta Ian olyan nyugodtan, ami még jobban felbőszítette a nőt.

- Te sem! - Minden izma pattanásig feszült a dühtől. - Te már akkor kialakítottad rólam a véleményed, amikor rajtakaptál, hogy megbámullak meztelenül. Szörnyű bűn volt, tudom! Vájd ki a szememet! Gyújtsd meg a máglyát!

Ian is kezdett indulatba jönni. Több járókelő is megbámulta őket, de aligha észlelhettek többet annál, hogy ez a két ember haragszik valamilyen probléma miatt. Ez a probléma jelenleg leküzdhetetlennek tűnt. A reménytelenség még jobban felszította Shay dühét.

- Magának gyönyörű teste van, Douglas tiszteletes úr. Én pedig esztétikai élvezetet találok a szép testekben, ezért

megbámultalak, és tetszett, amit láttam, igen, tetszett! Továbbá nem kizárólag az esztéta szemével néztelek, nem bizony! És a rohadt életbe, még mindig kívánlak, pedig az ellenkezőjét szeretném!

Hátat fordított a férfinak, és lendületből rögtön neki is ment egy újságoskioszk oldalának. Könnyes szemmel bámulta az ordenáré választékot, és a gyomra felfordult az undortól. A magazinokat kizárólag az ízléstelenség fokozatai különböztették meg. Ami szöveget mellékeltek hozzájuk, az maga volt a színtiszta pornográfia. Shay a sértettségtől és a haragtól fuldokolva fordult vissza Ianhez.

- Ezekből miért nem vásárolsz? Miért nem böngészed őket, hogy nem vagyok-e bennük? Mert ezekkel vetsz össze engem, ugye? - Egy széles kézmozdulattal lesodort néhány képes újságot az állványról a járdára.

A tulaj feltápászkodott a zsámolyáról, és ráordított:

- Hé, hölgyem, mi a francot művel?!

Shay vakon botladozott a járdán. Amikor visszanézett, Ian éppen egy ötdollárost nyomott a büdös szivarját rágcsáló újságos kezébe, aki szidta mindkettejüket, mint a bokrot. Azt is látta, hogy Ian sietni kezd utána, miközben a nevét kiabálja. Shay addigra megérkezett a parkolóházhoz, és megadta a kocsija rendszámát a parkolóőrnek.

Az alkalmazott épp eltűnt, amikor berontott Ian. Megpördítette a nőt, hogy szemközt legyenek, és a két csuklójánál fogva magához rántotta, hogy megakadályozza a menekülésben.

- Shay, tudod, hogy nem, tudod, hogy nem! - zihálta. Még szorosabban átölelte a nőt, a hajába temette az arcát, és addig hajtogatta ugyanezeket a szavakat, amíg Shay le nem csillapodott, és rá nem borult megadóan a vállára.

Egymáshoz tapadtak a parkoló félhomályos, visszhangzó barlangjában, nem véve tudomást a veszélyről, amellyel esztelenül kacérkodnak.

Ian fölemelte a fejét, és két kézzel hátrasimította a nő haját a homlokából.

- Nincs igazad. Én csak annak tartalak, aki vagy: gyönyörű asszonynak. Tudom, mivel foglalkozol, *tudom*. Itt... - megütögette a tenyerével a halántékát - ...képes vagyok elfogadni. De itt... - a szívére tette a kezét - ...nem tudom.

A nő nyakához dörgölte az arcát.

- Nem szeretem, amivel foglalkozol. Elismerem. Nem azért, amit te hiszel, hanem azért, mert elviselhetetlen a gondolat, hogy egy ilyen Armand-féle házatlan csiga, vagy bármelyik férfi láthatja azt, aminek a látására, tapintására, ízlelésére én éhezem.

A nő kurtán, boldogan felkiáltott, és csókra nyújtotta a száját.

- Ó, Shay, Shay! - lehelte a férfi, mielőtt a szájuk összeforrt volna egy időtlen csókban.

Ian tüdejéből távozott a levegő, és beözönlött Shay szájába, aki mohón nyeldekelte. Karja fölemelkedett, majd összezárukt a férfi nyakán, feje hátracsuklott, hogy Ian kényelmesebben hozzáférhessen a szájához. Ian telhetetlen volt, nyelve kéjelegve vetődött alá a nő szájának édes szakadékába.

Shay a férfi hajába fúrta az ujjait, közelebb húzta magához, habzsolta és élvezte az ízt, szájának tapintását. Mindig megőrzött magában egy részt, amelyhez senki sem férhetett hozzá. Ez a titkos rész volt a lelke, ahova se a szüleinek, se Ansonnak, egyáltalán senkinek sem volt bejárása. Az csak az övé volt. Most azt is megnyitotta és felkínálta a férfinak, hogy vegye el.

Miután Ian elverte első éhét, gyengédebben kóstolgatta tovább Shay száját, és a nyelve lustán járt ki-be a nő ajkai között, amelyek megduzzadtak a szenvedélyes csókoktól.

- Olyan az ízed, amilyen vagy - súgta rekedten. - Meleg, édes és arany.

Simogatta a nőt, és olyan erős volt a keze, hogy Shay tökéletes biztonságban érezte magát mellette. Oly sokáig volt egyedül! Nem győzte élvezni, hogy úgy bánnak vele, mint egy drága, különleges kincssel.

- Nem tudok betelni veled - mondta Ian elgyötörten, azzal ismét rátapadt a nő szájára.

Isten szolgálja volt, efelől Shaynek nem voltak kétségei. De abból, ahogy a testük mozgott egymáson, és ahogy Ian benyomta a lábát az ő combjai közé, azt is tudhatta, hogy ez az ember is Ádám fajtájához tartozik. Minden, amit Shay nőnek nevezhetett magában, ezt a férfit kívánta.

Ian keze bátortalanul feljebb vándorolt a nő bordáin. Shay visszafojtotta a lélegzetét, aztán kifújta egy hosszú, reszketeg sóhajjal, amikor a férfi ujjai megsimogatták a melle alsó ívét, előre-hátra, háromszor egymás után. Shay elméje kipörgött a tér kötelékeiből, szíve vadul kalimpált a cirógató ujjak alatt.

Ian feljebb emelte a kezét. Tenyere a mellbimbó fölött tétovázott, amely kemény volt a vágyakozástól. Keze végtelennek tűnő másodpercekig lebegett a levegőben. Lélegzete forrón legyezte a nő nyakát.

- Shay - mondta elfúló hangon. Aztán leengedte a kezét, a másik tenyerét rászorította a nő hátának közepére, közelebb húzta magához, belefúrta az arcát a meleg fészekbe Shay nyaka és válla között. Ám a melléhez nem ért hozzá.

Shay azt hitte, mindjárt felsikolt a visszafojtott vágytól és a tehetetlen dühtől. Ekkor a kanyarban feltűnt a parkolóház alkalmazottja az autóban. Fékezett, kiszállt.

Shay kibontakozott Ian karjából, kinyitotta az autó ajtaját, beült.

- Shay...

A nő becsapta az ajtót, de az ablakot leengedte, hogy kiszólhasson:

- Megmondtam neked, hogy nem fog működni. Képtelenség.

Ian az autónak támaszkodott, szorosan behunyta a szemét, és a fejét rázta.

- Nem - mondta rekedten. - Nem az.

Végighúzta ajkát a nő homlokán, aztán fölegyenesedett.

- Óvatosan vezess! - kérte.

HETEDIK FEJEZET

Hát vége. Shay tudta. Attól a pillanattól fogva, hogy kihajtott a parkolóházból, és otthagya a férfit egyedül, aki komoran bámult utána az árnyékból, tudta, hogy értelmetlen ez a szerelem Ian Douglas iránt. Mindig is az volt. Csak magát ámította, amikor másképp gondolta. Forró vérét felkorbácsolta a férfi simogatása. Ezt Iannek is tudnia kellett. Meg kellett éreznie, hogy Shay fenyegeti az ő erkölcsi elveit.

Miért nem állt ő ellen? Vagy miért nem tettetett felháborodást, és miért nem kent le egy pofont Iannek? Vagy miért nem húzta arrébb a kezét, miért nem lehelt rá együttérző csókot, szelíd figyelmeztetésül, hogy nem kellene játszaniuk a tüzzel? Miért nem csinált valamit, *akármit*? Miért viszonzta ilyen buja éhséggel a csókokat és a simogatást?

Nem kétséges, hogy Ian most már az ördög eszközét látja benne, a kísértőt, aki veszélyt jelent a hivatására és a hitére nézve.

Amikor már két hete nem hallott a férfiről, megértette, hogy Ian megpróbálja kiűzni őt a lelkéből. Nem értelmezhetette félre, mit üzen Shay teste. Éhezik az érintésére. Azt akarja, hogy mindenét megérintse: a karját, a vállát, a hátát, a csípőjét, a mellét, a combját, és azt a legtitkosabb részét, amely némán kiáltozik Ian után, de a férfinak így is meg kellett hallania. Nem leplezte a csalódását, amikor Ian elhúzta a kezét az ő vágtyól elepedő mellbimbójának a közeléből. A csókjai is gátlástalanok és árulkodók voltak.

Amikor eltelt a harmadik hét, megkérdezte magától, hogy egyáltalán miért érdekli őt ez az unalmas falusi lelkész a connecticuti Brookside-ből. Az, hogy flörtölt vele, végül is csak egy kísérlet volt, ugye? Csak arra használta kezdettől fogva, hogy szórakozzon. Pár órás kikapcsolódást jelentett a vele eltöltött idő. Hát most vége. Jól van. *Jól van!* Mit érdekli ez őt?

Amikor megérkezett Robert Glad műtermébe, a szakállas, slampos művész betessékelte, de szinte egy szót sem szólt hozzá, csak megmutatta a hátsó szobát, ahol átöltözhet. A hosszú lepelbe burkolt Shay hagyta, hogy a szobrász beállítsa a pózba, amelyben talán órákig mozdulatlanul kell maradnia.

Glad aggályos gonddal eligazgatta a nő derekán a szárongfélesé- get, aztán mogorva arccal nekiesett a mahagó-

nifának, amelyből lassan kibontakozott az alak. Mikor letelt az idő, Glad a munkaasztalára dobta a fémszerszámokat, és érdes hangon odavetette: „Köszönöm.” Shay sietve átöltözött utcai ruhájába, és elment.

Cseppet sem bánta, hogy a szobrász nem hajlandó beszélni. Miközben modellt állt, kiszakadt a világból, átmenetileg megszabadult minden felelősségtől, így szabadon csaponghattak a gondolatai.

Elméje mintha konokul ragaszkodott volna Ianhez és rövid, viharos viszonyukhoz, már ha lehet itt ezt a szót használni. Fáradhatatlanul köröző gondolatai újra és újra visszatértek a problémájukhoz, és mindig ugyanarra a következtetésre jutottak: ez a helyzet reménytelen. Mindig is az volt, mindig is az marad. Bele kell törődnie.

Akkor miért olyan kétségbeejtő a lehetőség, hogy soha többé nem látja Iant? Miért fáj ennyire, hogy a férfi nem fogta meg a mellét, azaz visszautasította? Eleve tudta, hogy flörtölésük csak átmeneti időre szól. Mégis megdöbbenette, milyen üres lett Ian nélkül az élete. Bár ez a megdöbbenés semmi sem volt ahhoz képest, amikor egy délután Glad műterméből kilépve megpillantotta Iant, aki őt várta.

A harmadik héten rosszkedvűen kinyomakodott a műterem ajtaján a városi kanyonokban kóborló őszi szélbe. Földbe gyökerezett a lába, ahogy észrevette az ide-oda járkáló férfit. Ian a lábát bámulta, és kínosan vigyázott, hogy egyformákat lépjen. Könnyű felöltőt viselt. Széltől kócos haja sokkal szeibb volt, mint amilyenné egy fodrász varázsolhatta volna.

Felnézett, meglátta a nőt, aki a melléhez szorította túlméretezett táskáját, és hirtelen megállt.

- Ian? - kérdezte. Visszanézett a házra, ahonnan most jött ki, mert bizonyítékra volt szüksége, hogy nem álmodik.

- Szia.

- Honnan tudad, hol vagyok?

- Támadt egy ötletem, és kikerestem Glad számát a telefonkönyvben. Látni akartalak. Több mint egy órája várok.

Shay összeszedte minden erejét, kihúzta magát, és határozott léptekkel elment a férfi mellett.

- Nos, nem kellett volna pazarolnod az erőd és az időd - mondta. - El kell csípnem egy vonatot Woodville-be. Megígértem Vandiveer-nek, hogy zárás előtt bemegyek két órára a galériába.

- Shay! - A férfi elkapta a karját, és megállította. - Haragszol, amiért nem telefonáltam?

A nő türelmetlenül hátravetette búzaszőke fürtjeit, amelyeket összeborzolt a szél.

- Ezzel ne hízelegj magadnak! - Ki akarta szabadítani magát, de csak annyit ért el, hogy Ian még erősebben fogta a karját.

- Azok után, ami legutóbb történt, arra gondoltam, jobb lenne, ha egy ideig nem látnánk egymást - mondta a férfi halkán.

- Igazad volt. Csak én úgy gondolom, hogy jobb lenne, ha mi *soha többé* nem látnánk egymást. - Erőlködni kellett, hogy kimondhassa. Az volt minden vágya, hogy Ian nyakába borulhasson, átölelhessen az álmaiban kísértő testet, érezhesse száját az ajkán. A borús délután szürke fényében a férfi kék szeme volt az egyetlen ragyogás, az egyetlen dolog, ami reményt és boldogságot ígért Shaynek. Ám mindkettőt megtagadták tőle.

- Tudom, miért nem telefonáltál - folytatta. - Nem akarod, hogy egy magamfajta erkölcstelen nőszemély beszennyezzen. És el se mondhatom, mennyire megkönnyebbültem, amikor nem ragaszkodtál a találkozáshoz. Isten áldjon, Ian! Sietek.

Elhúzta a karját, és sikerült is tennie néhány lépést, amikor a férfi ugyanolyan erőszakosan megállította. Magához rántotta, az arcuk alig ujjnyira volt egymástól.

- Azért nem telefonáltam, mert túlságosan kívántalak! - A nő tágra nyílt szemmel, szótlánul bámulta. A szája is tátva maradt. - Nem érted, Shay? Majdnem belepusztultam, amikor kényszerítenem kellett magam, hogy ne szeretkezzem veled.

Shay hasztalanul rángatta a karját, mert a férfi nem akarta elengedni. Perverz öröm töltötte el, mert Ian is ugyanúgy és ugyanazon okokból szenvedett, mint ő. Ugyanakkor dühbe gurult attól, hogy a férfi még mindig képes játszani az ő összetört szívével.

- Nagyon köszönöm, tiszteletes úr, de nem szeretem, ha gonosz hatalomnak néznek.

Könnyek szöktek a szemébe, amitől még dühösebb lett. Nem akarta kimutatni, mennyire megsebezte a férfi. De talán azt hiszi, hogy a hideg szélről nedvesedtek meg a pillái.

- Nem, nem! - tiltakozott Ian. Átölelte a nőt, szétnyitotta könnyű felöltőjét, és a mellét fedő puha, meleg pulóverhez szorította a fejét. Ujjait belefúrta a hajába, hogy ne mozdulhasson.

- Egyikünk sem gonosz, Shay. A szex nem gonosz dolog. Úgy reagáltunk egymásra, ahogyan Isten akaratából két egészséges felnőttnek kell.

- Ráhajtotta állát a nő feje búbjára, és betakarta Shayt a felöltőjével. - Most már tudom, hogyan kezeljük ezt a szexuális vonzalmat, de ehhez három hétig kellett gondolkodnom, és nem kockáztathattam, hogy ésbontó erőd megzavarja józan ítélőképességemet.

Shay szíjogott, nehogy sírjon, aztán felnézett a férfira.

- Nos, gondolom, észbontó erőnek is jobb lenni, mint gonosznak. - Reszketegen mosolygott rá.

Ian lehajtotta a fejét, és gyengéd csókot lehelt a nő szájára.

- Hiányoztál.

- Igen? - Shay tartózkodást mímelt, nehogy lábujjhegyre álljon, és összecsókolja a férfit.

- Igen. Ma azért jöttem ide, hogy személyesen meghívjalak: töltsd nálam ezt a hétvégét Brookside-ban.

A nő hitetlenkedve meredt rá.

- Elment az eszed?

Ian nevetett, és magához szorította.

- Gyere, elviszlek taxival az állomásig. Útközben meggyőzlek róla, hogy nem ment el az eszem.

Ahogy elhelyezkedtek a taxi hátsó ülésén, Ian megfogta a nő kezét, a térdére tette, és végigsimogatta hüvelykujjával minden ujjpercét.

- Gyere le ezen a hétvégén Brookside-ba!

Nézd meg, milyen hely, és hogy milyen az életem! Vonattal gyere szombat délelőtt! Nap közben megismerkedhetsz a várossal. Vasárnap délelőtt velem jössz a templomba, aztán este hazahozlak autóval.

Ez a meghívás többet ígért egy szórakoztató hétvégénél. Amit Ian elhallgatott, jóval többet nyomott a latban annál, mint amit kimondott. A meghívásban rejtőző elkötelezettség kérdése annyira megriasztotta Shayt, hogy kertelnie kellett. Kinézett az ablakon, nehogy a férfi szépsége megzavarja a döntését.

- Hol szállnék meg?

A tiszteletes halkán kuncogott.

- Azt hitted, valami tilalmasat ajánlok? Nem. Minden dicsekvő szándék nélkül azt kell mondanom, hogy a

gyülekezetem rendkívül sokra tart, de nem hiszem, hogy helyeselnék, ha a lelkipásztoruk meghívna egy szép fiatal nőt, hogy töltsse a legénylakásán az éjszakát. Foglalnék neked szobát a helyi hotelban.

Shay lelkében csata dúlt: Iannel akart lenni, ugyanakkor félt, hogy nem illene bele a férfi világába. Mit gondolna róla a gyülekezet? Az biztos, hogy nem sok jót.

- Hát nem tudom, Ian - mondta végül. - Talán majd valamikor máskor.

A férfi nagyot sóhajtott.

- Arra kényszerítesz, hogy bevalljam a meghívás igazi okát. - Olyan büntudatos volt a hangja, hogy Shay aggodalmasan feléje fordult, de rögtön meg is könnyebbült, mert látta a férfi tekintetében a derűt. - Beismerem, volt egy hátsó gondolatom. Szombat este parókiai vacsorát tartunk. Utána tombola lesz. A gyülekezet egyik tagja felajánlott nyereménynek egy hermelinbundát. Arra gondoltam, hogy ha egy szédületes nő mutatná be a bundát, a jelen lévő urak talán késztetést éreznének, hogy több jegyet vásároljanak. Igazából ezért hívtalak meg. Eljönnél és bemutatnád nekünk a bundát?

Shay töprengve ráncolta a szemöldökét, bár a szája sarkában mosoly bujkált.

- Nem tudom. Mi a honorárium?

A férfi ugyanolyan komoly hangon válaszolta:

- Annyi kagylós halászlé, amennyi beléd fér... meg természetesen az én társaságom.

- A kagylós halászlé nem tartozik a kedvenceim közé, de... - Ismét töprengett. - Mire gyűjtitek a pénzt?

- Öregotthonra korosodó aktmodellek számára.

Shay két ököllel esett neki a férfinak. Az kacagva kitért előle, és sikerült lefognia a nő csapkodó kezét, mielőtt túl nagy kárt tehetett volna benne. Shay nem könnyen adta meg magát, de Iannek végre sikerült magához szorítania, hogy ne menekülhessen.

- Ezt a választ vártam tőled. A pénzt valójában egy ifjúsági központ felszerelésére szánjuk.

- Annyira fontos ez neked?

- De mennyire! - Rászögezte ragyogó tekintetét a nőre. - Kérlek, Shay, gyere el! Nekünk fontos lenne, hogy te csináld!

Igen, nekik fontos lenne. Tudna alkalmazkodni Ian életstílusához? Változtathatna a férfi az ő szabadgondolkodó természetén? Valamilyen okból nem sértette a kísérlet. Neki is szüksége volt válaszokra, amelyek hetek óta nem hagyták nyugodni. Léteznek vajon feltételek, amelyek közelíthetnék őket?

Még akkor is ezen tépelődött, amikor kiszálltak a taxiból, és bementek a főpályaudvarra. Ian nem noszogatta: időt és helyet hagyott számára, hogy rendezhesse a gondolatait.

- A szüleink meg fogják tudni - mondta Shay, miután Ian megvásárolta a vonatjegyét, és beálltak egy olyan helyre, ahol a legkevésbé zavarták őket.

- Erre én is gondoltam. Neked mi a véleményed róla?

A nő vállat vont.

- Gondolom, előbb-utóbb meg kell tudniuk.

- Oké. Előtte szólunk nekik. Én bizonyosan nem akarom titkolni.

- Én sem. - Shay mereven bámulta a férfi pulóverének bordázott kötését. Ian a válaszát várta. Minden érvelést és okoskodást félretéve itt arról van szó, hogy ő vele akar lenni. Haragja, neheztelése, amelyet a sértődés táplált, szertefoszlott

abban a pillanatban, ahogy meglátta Glad műterme előtt a fel-alá járkáló férfit.

Magányos és kívülálló volt egész életében, de igazából csak az utóbbi három hétben tudta meg, mit jelent a magány. Ha csak egy kis időre is, de hinni akarta, hogy Iannek és neki lehet közös sorsuk.

- Shay?

Súgva mondta a nevét, ám a nő a körülöttük tomboló hangzavarban is meghallotta. Felnézett, és boldogan nyújtotta csókra a száját. A férfi nyelve az ölni induló ragadozó magabiztosságával siklott be az ajkai közé. A szapora kis dőfések villámokkal bombázták Shay testét.

- Ez kényszer - lehelte alig hallhatóan, amikor a férfi végre levált a szájáról.

- Téged lehet kényszeríteni? - suttogta Ian forrón. Shay teste libabőrös lett, a füle zúgni kezdett.

Kissé távolabb húzódott a férfitől, és pajkosan nézett fel rá.

- Nekem még sosem volt bundám. Mit szokás viselni a hermelin alá?

Szombaton, korán reggel Shay felszállt a vonatra. Ian az állomáson várta, ahol minden lelkipásztori méltóságát félretéve megölelgette és összecsókolta a nőt, mielőtt az leszállt a vonatról.

A kisváros búbajos volt, egyszerűen elragadó. Shay úgy találta, hogy beillene egy albumba, mint a connecticuti vidéki település prototípusa. Szimmetrikus háztömbjei egy rét köré épültek. Még az üzletek is bájosan ódon hangulatúak voltak. A gyarmati stílusú házakat mintha egy történelemkönyvből vágták volna ki.

Miközben mentek az autóval a fákkal szegélyezett utcákon, a lelkész büszkén mutogatta városát:

- Ez itt a középiskola! A kosárlabdacsapat már második éve bajnok. A középcsatár a gyülekezetem tagja. Az pedig a Griffin Vaskereskedés. Mr. Griffin presbiter. Majd megismered a templomban.

Bekanyarodott a kombival egy gyarmati időkre emlékeztető ház felhajtójára. Az egyemeletes épület hatalmas pázsit közepén állt, amelyet színes őszi avar szőnyege borított. Fehér lécborítása volt, az ablakokat lombzöld színű zsalu keretezte.

- Isten hozott a parókián! - mondta Ian. Leállította a motort, és feszülten figyelte Shayt, hogy mit szól ehhez.

- Te itt laksz? - hitetlenkedett a nő. - Ez csodaszép! - Nem tudta, mire számítsen, de ez olyan gyönyörű volt, ami felülmúlta minden várakozását.

A férfi nevetett.

- Ne légy már ennyire odáig érte! Az egyházközségé volt jóval előbb, semhogy megszülettem. A tetőt ki kellene cserélni, a vízvezeték, enyhén szólva, nehezen kezelhető.

Megkerülte az autót, hogy kiségtse a nőt.

- Menjünk be!

Kitárta előtte az ajtót. Shayt csodálatos illat köszöntötte a házban.

- Mrs. Higgins! - kiáltotta Ian.

Kezét konyharuhával törölgető öregasszony sietett elő az egyik hátsó helyiségből, amely Shay gyanúja szerint a konyha lehetett.

- Jó napot! Ez a fiatal hölgy? - kérdezte kertelés nélkül.

- Ő Shay Morrison, Mrs. Higgins. Shay, ismerd meg életem egyetlen asszonyát! - Ian szeretettel átkarolta Mrs. Higgins vállát, aki úgy elpirult, mint egy kislány. - Többször is kosarat kaptam

tőle, amikor megkértem a kezét, ettől függetlenül nem élhetek nélküle.

- Jó napot, Mrs. Higgins - köszönt Shay.

- Jó napot, Miss Morrison. Isten hozta! Ne higgye ám egy szavát sem ennek a fiúnak! Folyton viccel, és annyira jóképű, hogy az már sok a jóból. - Feddően nézett Ianre, de a szeme ragyogott a szeretettől. - Akarnak most kávézni? Sütöttem egy kis gyömbéres mézeskalácsot.

- Köszönöm, szívesen megkóstolnánk, de Shay meg akarja nézni előbb a házat.

- Mire végeznek, készen is lesz! - kiáltotta Mrs. Higgins, aki már igyekezett is vissza a konyhába.

- Hol találtad ezt a gyöngyszemet? - kérdezte Shay, miközben Ian bevezette az impozáns ebédlőbe.

- A templomban. A férje közvetlenül azelőtt halt meg, hogy ide kerültem. A gyerekei kirepültek, saját családot alapítottak. Mrs. Higgins fokozatosan épült le, mert nem volt ki körül tüsténkednie. Neki a család jelentette az életet. Megkérdeztem, nem volna-e kedve beugrani hozzám naponta pár órára, hogy főzzön rám, és rakjon egy kis rendet. Másnap reggel hétkor itt volt! - Szeretettel mosolygott. - Néha úgy kell kihessegetnem az ajtón.

- Te csakugyan nagyon jó ember vagy. - Shay úgy hajtotta félre a fejét, mintha először nézné meg magának a férfit. - Továbbá Mrs. Higgins igazat beszélt. Olyan jóképű vagy, hogy az már sok a jóból.

- Bizonyítsd be! - Ian megragadta a nő kezét, és maga után húzta a keskeny résbe a nappali szoba súlyos ajtaja és a fal között.

- Mít bizonyítsak be? - pihegte Shay, aki egészen megszedült a szoros öleléstől.

- Hogy jóképűnek tartasz. - Végighúzta ajkát a nőén. Összeütötték az orrukat, és egymáshoz tapadtak. - Karold át a nyakam! - Shay engedelmessé vált, szükségtelenül lassú mozdulatokkal, hogy a hasuk és a csípőjük dörzsölje egymást. Ian a nevét sóhajtott, aztán a nő nyakához nyomta az arcát. - Úgy örülök, hogy itt vagy! - súgta.

- Bizonyítsd be!

- Mit bizonyítsak be?

- Hogy örülsz, amiért itt vagyok. Csókolj meg, hosszan és szenvedélyesen!

- Szívesen. ¹

A séta a házban jó tizenöt percet csúszott. Mrs. Higgins már aggódott, hogy kihűl a mézeskalácsa, mire kipirulva, pihegve, kart karba öltve beléptek a konyhába. A pirulásnak és a zihálásnak semmi köze sem volt az emeletre vezető lépcső meredekségéhez.

Shay még egyetlen napot sem élvezett ennyire. Csodálatos idő volt. Az ős lángoló színeket festett az ég zafírkék vásznára.

Ebédre szendvicset ettek egy büfében, amelynek tulajdonosai, egy fiatal pár, ugyancsak Ian gyülekezetéhez tartoztak. Miközben megmutatta a város érdekességeit, Ian kihasználta az alkalmat, hogy minél több embernek bemutatthassa vendégét. Láthatólag büszke volt rá, hogy ilyen szép nővel mutatkozhat, Shay pedig az általa rettegett gyanakvás vagy gáncsoskodás helyett kizárólag reménykedő kíváncsisággal találkozott. A gyülekezetet láthatólag aggasztotta pásztorának magányossága, és bizakodtak, hogy a tiszteletes minél előbb orvosolni fogja a hiányt.

Shay talányosan és bánatosan mosolygott. Ha ezek az emberek azt várják, hogy ő tölti be az Ian életében tátongó űrt, akkor csalódniuk kell. Nem tudja, mit tartogat nekik a jövő, de ő sohase

válna be papnének. No és egy pap szeretőjének? Arról sem lehet szó. Akkor meg mit keres itt?

Szórakozom, mondta magának határozottan. *Abban nem lehet semmi rossz.* Félresöpörte nyomasztó gondolatait. Nem engedi, hogy beárnyékolják ezt a szép napot.

Bánatára délután Iannek el kellett vennie tőle néhány órát, hogy átnézze a másnapi prédikációja szövegét.

- Egész héten dolgoztam rajta, de át kell futnom még egyszer a jegyzeteimet. - A szálloda tornácán álltak, ahol Ian szobát foglalt le Shaynek. Csomagjait már fel is vitte az emeletre az a barátságos ember, aki egyszerre töltötte be a recepciós és a londiner szerepét. - Ugye nem haragszol, ha egyedül hagylak egy kis időre?

- Dehogyan haragszol! Ma úgyszólván korán kellett kelnem. Szundítok egyet.

- Rendben, este fél hétkor itt vagyok. Ha bármire szükséged van, csak telefonálj. Nem fogsz zavarni.

- Akkor miért hagyasz itt? Miért nem mehetek haza veled?

Ian szenvedélyesen átölelte, és a fülébe súgta:

- Mert akkor már nem lenne nyugtom tőled.

A vacsora lármás és vidám volt. A templom mögötti terem zsúfolásig megtelt mindenféle korú emberrel. Öregek lamentáltak a lehangoló közállapotok miatt, gyerekek kergetőztek fáradhatatlanul a felnőttek közt. A gyülekezet számos hölgy tagja egész nap főzte a sűrű halászlét, amelynek melege jólesett a hideg estén.

Délutánra már mindenki tudta, hogy Douglas tiszteletes meghívta egy hölgy barátját a vacsorára. Shay bátortalanul lépett be a terembe, és ez bosszantotta. Szerette volna, ha elfogadják,

ugyanakkor sértette, hogy ilyen borzasztóan vágyik a befogadásra. Főlöszleges volt aggódnia. Fél óra alatt tökéletesen felszabadult, és beilleszkedett a vidám társaságba.

Amikor az utolsó torta is elfogyott, Ian felment egy mikrofonnal a kis emelvényre, és figyelmet kért.

- Még mindig sok tombolajegyünk maradt - mondta. - Emlékeztetnék rá, hogy a bevételt a régi Windsor-ház megvásárlására fordítjuk, amelyet ifjúsági központtá alakítunk át. Szeretnék egy kis ösztönzést adni a szűkmarkú uraknak. Shay! - kiáltotta a nőnek, aki egy függöny mögött épp felvette a hermelinbundát.

Shay kijött, szőrmébe bugyolálva. Soha aranyosabb nyuszika nem szökdécselt még a behavazott dombokon! A férfiak füttyögve-kurjongatva fogadták, a feleségek éhesen legeltették pillantásukat a drága szőrmén. Elkapkodták a maradék tombolajegyeket.

A bundát egy ötgyerekes asszony nyerte. Gyerekei és agyondolgozott, hajszolt férje izgatottan toporogtak körülötte, miközben Shay rásegítette a bundát.

Shay kellemesen elfáradt az estétől. Ők maradtak még azután is, hogy a gyülekezet hazament, mert segíteni akartak a gondnoknak a takarításban, és elrendezték a székeket a délelőtti vasárnapi iskolához. Ian a nő mögött lépkedett, és masszírozta a vállát a kabáton át, míg mentek az autóhoz.

- Köszönöm a segítséget - mondta, és kinyitotta neki az autó ajtaját. Csókot lehelt Shay fülére, afféle szórakozott, családias csókot, amelyet a férjek szoktak. A nő máskor kifeküdt volna a gondolattól, de most elégedetten mosolygott, miközben autóztak a sötét utcákon a szállodához.

- Örülök, hogy az az asszony nyerte a bundát - vallotta be.

- Nem bundáztad meg a sorsolást, ugye? - kérdezte gyanakodva a férfi. Ugyanis Shay húzta ki a nyertes tombolajegyet a nagy tálból.

- Űgyse árurom el! - trillázta a nő, és az űlés támlájára hajtotta a fejét.

Ian megállította a kocsit a szálloda előtt, és leállította a motort. Végigfektette karját a szomszédos űlés támláján, és a nő felé fordult.

- A tornácon kéred a jóéjt-puszt?

- Inkább a számon.

A férfi összevonta a szemöldökét.

- Ha megcsókollak, megkímélsz a rossz szójátékoktól?

- Próbáld meg!

Ian elvgyorodott, és magához húzta.

- Gyere ide!

A szája perzselt, akár a kemence. Shay imádta a forróságát, meg akart semmisűlni a tüzében. Ian szétnyitotta rajta a kabátot, és a szövet alá csúszttatta a kezét. Az egyik a nő derekát fogta át, a másik őrijtő tunyasággal babrálta a melltartó szaténpántját a blúz alatt.

Shay belemarkolt a férfi sűrű, sötét hajába. Vakmerő ujjai végigtapogatták Ian fűlkagyulójtát, végigsiklottak kemény állkapcsán. Kíváncsi keze bebűjt a férfi kabátja alá, és játsszani kezdett a pólóing legfelső gombjával, kibűjtatta a gomblyukból, és rátalált a rugalmas szőrre, amely elborítja Ian mellét, a hasát, a...

- Ian - kiáltotta halkán, és eltolta magától.

- Mi az? - kérdezte a férfi csodálkozva, és kihúztta kezét a nő kabátja alól.

- Semmi, semmi - nyöszörögte Shay halkán. Lehajtotta a fejét, és a keze helyett a száját tapasztotta rá a férfi mellére. A szőr puha volt, a bőr meleg. A nő megfürdette csókjaik harmatában, amely fényesen ült a száján.

- Édes... Shay... kérlek! - Ian ujjai eltévedtek a nő hajában. Nem lehetett tudni, mire gondol.

- Ian, Ian - suttogta a nő, ide-oda húzgálva a száját a férfi bőrén. - Még emlékszem rá, milyen vagy. Itt. - Szívverésnyi szünetet tartott, aztán végighúzta a kezét Ian ágyékán.

- Ó, Shay! - szakadt fel a szenvedélytől összeszűkülte torokból az elfúló kiáltás. Ian megragadta a vakmerő kezét, a szájához emelte, és beletemette száját a tenyér lágy húsába. - Én is emlékszem rád. - Fátyolos pillantását a nő mellére szögezte a félhomályban, aztán lesiklott az ölébe, a combjai találkozásához. - Mindenedre emlékszem.

Még egyszer megcsókolta a kezét, az agresszivitás határát súroló szenvedéllyel, aztán a ki- elégtelenség dühével feltépte az ajtót, és valósággal kirángatta a nőt az autóból.

Csókjuk a szálloda ajtajában szűziesen rövid volt, és egyáltalán nem verte el az éhüket.

Ian majdnem elnevette magát, amikor reggel fölvette a kocsijába Shayt, akit még sosem látott ilyen szemérmesnek, mint most, ebben piros gombokkal záródó, fehér bubigalléros, princesz szabású, sötétkék gyapjúruhában.

A templom szép, hagyományos épület volt: korinthoszi oszlopok, széles, kétszárnyú ajtó. A karcsú harangtorony tetején egyszerű fehér kereszt feszült az égnek. Ám igazi jellegzetességét a benti szellem adta, amiben nagy szerepe volt a szószéken álló embernek. Ian a szeretetről beszélt ezen a délelőttön.

- A Bibliában is olvashatjuk, hogy a szeretetnek nincsenek fokozatai - mondta a gyülekezetnek. - Vagy szeretünk, vagy nem. Önzetlenül és feltétel nélkül kell adnunk magunkat, különben az már nem szeretet.

Shay sírni tudott volna, ahogy a padból felnézett a parancsoló alakra.

Mrs. Higgins pompás ebédet főzött, és Ian udvariasan meghívta vendégül, hogy legyen az asztaltársuk. Shay tudta, hogy kettős oka van rá. Először is, egyedülálló emberek számára a vasárnap a legmagányosabb pontja a hétnek; másodszer pedig szükségük volt egy gardedámra.

Háromkor átmentek a középiskola tornatermébe, ahova Ian edzés céljából találkoztól beszélt meg a kosárlabdacsapat néhány tagjával. Olyan alakja volt kosaras mezben, hogy felért a nála tizenöt évvel fiatalabb sráccokkal, akiket alaposan megfuttatott a pályán. Shay a lelátón ült, és ujjongva biztatta. Amikor Ian egy különösen látványos kosarat dobott, feléje fordult, meghajolt, és csókot dobott neki. Shaynek ismét sírhatnékja támadt.

- Ilyen vén fatertől nem is volt rossz! - évődött az egyik fiú a meccs után.

Ian, aki a verejtéket itatta fel a homlokáról a törülközővel, önelégülten mérte végig a fiúkat.

- Igen, ti pedig elvesztettétek a fogadást. Három hittanóra zsinórban, és nem lóghattok!

A fiúk nyögdecseletek, de megígérték, hogy ott lesznek. Shay láthatta, hogy Ian képes lemenni a tizenévesek szintjére, akik nemcsak a fizikai teljesítményeit, de a jellemét is csodálták és tisztelték. Douglas tiszteletesnél nem is találhattak jobb példaképet.

Ahogy eljöttek a tornateremből, Shayt megint a könnyek fojtogatták.

Miután alkonyatkor véget ért a hittanóra, átöltöztek, és rögtön indultak is Woodville-be.

- Mi a véleményed a prédikációról? - kérdezte Ian, miközben a vasárnapi este hosszúra nyúlt árnyékai között robogtak a műúton Woodville felé. A hétvégén ez volt az egyetlen alkalom, amikor megkérdezte, mi a nő véleménye a munkájáról és az életmódjáról.

- Csodálatos volt - felelte Shay szívből jövő őszinteséggel. Megint nevetségesen közel állt a könnyekhez, maga sem tudta, miért. - Minden tetszett: a városod, a házad, a templomod és különösen az emberek.

- Jól szórakoztál? Jól érezted magad?

A nő csak bólintott, mert nem mert megszólalni.

Ian mélységes gyengédséggel megszorította a kezét. Néma csendben tették meg az út hátralevő részét, amíg meg nem érkeztek Shay lakásához.

- Brrr! - mondta Ian, aki felvitte a bőröndöt a lépcsőn. - Fűtetlenül hagytad itt a lakást?

- Nem, csak nem számítottam rá, hogy ilyen hideg lesz a hétvége.

- Azt ott meg lehet gyújtani? - mutatott a férfi a farakásra a kandallóban.

- Igen, még szilánk is van alatta. Csak az alkalmat vártam, hogy begyújthassak.

- Akkor ez a legjobb alkalom! - Ian összedörgölte a kezét, aztán letérdelt, hogy ellenőrizze a tüzelzáró fémlapot.

Mire a lángok végigfutottak a fahasábokon, Shay is elkészítette a két bögre forró csokoládét.

- Ez majd elúzi a belső hideget - mondta. A padlóra helyezte a tálcát, és lehuppant Ian mellé, aki elmélyülten bámulta a tüzet.

Percekig ültek némán, még csak meg sem érintették egymást, csak nézték a lángokat, várva, hogy hűljön a gőzölgő csokoládé. Langyos lett, mire Shay megkóstolta. Ian elfordította a fejét, ránézett. Sorsdöntő kérdés volt a tekintetében.

Kiolvashatta Shay szeméből a választ, mert szótlánul félretolta a tálcát. Úgy borultak össze, mintha két jóságos kéz tolná őket egymáshoz, hogy teljesülhessen a legnagyobb vágyuk.

Szájuk szétválaszthatatlanul összeforrt. Ian lefektette a nőt a szőnyegre. Testük úgy simult egymáshoz, mintha előre elrendeltetett volna ez a találkozás. Tagjaik összefonódtak, Shay puha melle párnát kínált Ian kemény mellkasának.

- Gyönyörű vagy! Olyan gyönyörű vagy! - lihegte, amikor Ian nyelve felkutatta a legérzékenyebb pontot a fülkagylójában. - Olyan jó érzés, ha a bőrödet csokolhatom!

Ian szája újból rátalált a nőére. Megfordult, hogy ő legyen alul. Felemelte a fejét, végigharapdálta a nő nyakát. Keze eltűnt a pamutpulóver alatt, és megsimogatta Shay selymes, meleg hátát.

Aztán az ujjai levándoroltak a bordákon. Légiesen súrolták a nő mellének oldalát, de ez is elég volt, hogy egyszerre nyögjenek fel a vágtyól. Ian ismét megfordult, ezúttal ő feküdt Shayn, akivel időtlen ölelésben forrt össze.

Tenyere ráborult a nő csupasz mellére. Mélyen belenézett Shay szemébe.

- Egymilliószor lejátszottam magamban azt a nyári reggelt - vallotta be rekedt hangon. - Azt gondoltam, álmodom, de talán mégsem álom volt. Talán csak ürügy volt, hogy megérinthesselek. Már az első pillanatban meg akartalak érinteni. Téged nézni és megérinteni egyforma gyönyörűség.

- Én pedig majd meghaltam az érintésedért - súgta a nő. - Érints meg most! - Két tenyere közé fogta Ian fejét, magához húzta, hogy a szájuk összeérjen. Nyelvének hegye vakmerően játszott a férfiével, gerjedelemtől hegyes mellbimbója kibújt Ian legyezőként szétnyíló ujjai között.

Annyira vágyott a férfi bőrének érintésére, hogy felhúzta Ian pulóverét, lemeztelenítve a hasát, és gátlások nélkül beletúrt a göndör szőrbe, megkeresve azt a pontot, ahol a szőrzet selymesebb lett és a mintája keskenyedni kezdett. Shay ujjai követték a mintát a farmernadrág cipzárjáig.

Ian felhördült, ám Shay enélkül is érezte lüktető gerjedelmét. Sütötte a combját még a farmervásznon keresztül is.

- Shay, Shay! Nagyon kívánlak!

Megsimogatta, kissé feljebb nyomta a nő mellét, aztán eltemette arcát a pulóvertől takart lágymok közé. Shay mellbimbója merev lett a vágytól a pulóver alatt. Ian szája megkereste a mellbimbót, és tovább ingerelte a nyelvével, aztán harapdálni kezdte. Végül bevette a szájába a pulóveren át, ritmikusan húzogatni kezdte, míg ugyanabban az ütemben dörgölte ágyékát a nőéhez.

- Igen, Ian! Kérlek! - zihálta Shay. - Kérlek, kérlek, Ian!

Az ölelkezés ugyanolyan hirtelen és hangtalanul ért véget, ahogy elkezdődött. Ian felpattant a padlóról, keresztbe tette karját a kandalló párkányán, és ráhajtotta az arcát.

Shay úgy ült fel, mintha rugó lökte volna meg. Arca és nyaka lángvörös lett a haragtól.

- Te... te szemét! - süvöltötte. - Kifelé! Ez volt az utolsó alkalom, hogy ezt csinálhattad velem!

Ian megpördült. Toronyként magasodott a nő fölé.

- Shay, figyelj ide, te...

- *Te* figyelj ide! Nő vagyok, ember vagyok, és szeretem, hogy húsból és vérből vagyok! Ami persze magas a magadfajta halvérű szemétládának!

- Nagyon jól tudom, hogy nő vagy, én...

- Ha annyira gyűlöletes előtted a szeretkezés, ha ártok az üdvösségednek, ha nem vagyok elég jó...

Ian lenyúlt, megmarkolta a nő vállát, talpra állította, és kegyetlenül megrázta. Arca félelmetes volt a lángok fényénél, csupa éles peremű sík és fenyegető árnyék.

- Ne mondj...

- Azt mondom, ami nekem tetszik! Nekem te ne dirigálj!

- Shay, figyelj rám!

- Nem! Elegem volt...

- Szeretlek, az istenfádat! - üvöltötte ekkor a férfi.

Váratlan vadsága, a káromkodás - arról nem is szólva, amit mondott - belefojtotta a szót a nőbe. Amikor meg se tudott mukkanni, Ian folytatta, immár higgadtabban:

- Légy a feleségem!

NYOLCADIK FEJEZET

Shay akkor se hülhetett volna el jobban, ha azt vallja be, hogy drogozik, hogy perverz vagy szekercés gyilkos. Leesett az álla a hitetlenkedéstől. Ian tekintetében láthatta magát, tágra nyílt szemét, megdöbbsent arcát.

Ahogy megértette, mit hallott, kibuggyantak szeméből a könnyek, amelyek egész nap fenyegették. Lehajtotta a fejét, zokogni kezdett.

- Shay, mi... Miért sírsz?

Ellökte a kezét, két ököllel püfölte a mellét, és átkozódott, ügyet sem vetve a figyelmeztetésre, amit hetekkel korábban kapott.

- Verjen meg az Isten! Verjen meg! Kegyetlen vagy! Hall engem, Douglas tiszteletes? Kegyetlen!

Patakozott arcán a könnyek, és csak öklözte tovább a férfi mellkasát. Ian túrte, nem próbálta megállítani. Egy idő után Shay kimerült, és ráborult a mellére.

- Esküszöm, nem azért mondtam, hogy szeretkezhessen veled.

- Ian a két tenyerébe fogta és fölemelte a nő arcát, hogy belenézhesen a könnyekben úszó szempárba. - Ha csak ennyit akarnék - mosolygott ferde szájjal —, nem tartott volna ilyen sokáig, hogy kimondjak néhány romantikus szót.

Shay nyeldekelt.

- Miért mondtad, hogy szeretsz? Miért kértél feleségül?

- Mert szeretlek, és minden vágyam, hogy a feleségem legyél.

Shayból ismét kitört a zokogás. Ellökte magától a férfit.

- Te is tudod, hogy ez lehetetlen! Miért csinálod ezt velem?

Ian utánanyúlt, és hátulról megragadta a vállát.

- Shay, szeretsz engem? - kérdezte halkán.

A nő abba hagyta a zokogást. Most csak néma könnyek peregtek az arcán. Megfordult, komolyan nézett a férfi szemébe.

- Igen. - Reszketett a szája, és reszketett a keze is, amikor rátette Ian vállára. Majd a mellére hajtotta könnyektől nedves arcát. - Igen, igen, igen! - Úgy dalolta a szavakat, mint egy zsolnárt. - Örültség, nevetséges dolog, de szeretlek. Hetek óta tudom, hogy beléd szerettem, pedig nem akartam.

- Szomorúan nézett a férfira. - Reménytelen, Ian. Képtelenség.

Ian a melléhez szorította a nő fejét, aztán magához ölelte.

Ajka bolyongani kezdett Shay hajában.

- Nem az. Nem engedjük, hogy képtelenség legyen.

- De hát te az vagy, aki, és én is az vagyok, aki, és...

- Gyönyörűen kiegészítjük egymást.

- Én nem lehetek egy lelkész felesége!

- Honnan tudod? Sohase próbáltad. Magad mondtad, hogy élvezted ezt a hétvégét.

- De egy hétvége nem egyenlő egy élettel!

- Pedig ez egy életre szól, Shay

- Igen. Holtodig a nyakadon maradok. Indulatos vagyok, impulzív, tiszteletlen, szeszélyes. Egyetlen templomba illő ruhám van. Azt viseltem ma.

Ian fölnevetett, és ringatni kezdte a nőt a karjában.

- Ha egy asszony azon kezd izgulni, milyen ruhát vegyen föl, akkor már meg van győzve.

Hátralépett, lenézett Shayre.

- Örömemre szolgál a munka, de az életem örömtelen. Megérted ezt? Kezdtem begyepesedni, elkényelmesedni. Te olyan voltál, mint egy földrengés, amely mindent megrázott, a feje tetejére állított. Olyan energiával töltöttél el, aminek a hiányát nem is éreztem. Már ott tartottam, hogy haragudtam a feladataimra, az egyházra, amiért mindenestől kitöltik az éle-

temet. Elfoglalt voltam, de nem volt kivel megosztanom a csendes órákat. Nem fogod te hátráltatni a munkámat, sőt, új dimenziót adsz neki. Egyensúlyba hozod a világot. Máris itt vagy a szívemben, Shay, de nekem az kell, hogy benne legyél az életben, az ágyamban is.

Szelíden megcsókolta a nőt. Shaynek nem maradt ereje a tiltakozáshoz. Még kevésbé tudott a szíve ellenére tenni. Nagyon szokatlan lesz a házasság Iannel, de mégis élet lesz. Nélküle csak vegetálna tovább azon az átokföldjén, amelyé a világa lett.

Ha nincsenek felöltözve, pár perce szeretkeztek volna. Amikor homorított, hogy magába fogadja a férfit, tudta, hogy többet akar tőle a szexuális kielégülésnél. A szívének volt szüksége a férfi szerelmének balzsamára. Iannel egészen érezte magát, nem pedig olyasvalakinek, aki jelmezben játssza el a kiosztott szerepeket.

A házasságuk nem lesz mentes a kockázatoktól, a csalódásoktól és a szívfájdalomtól. De hát mi a házasság? Az ő esetükben talán több minden szól ellenük, mint mellettük, de mindketten erős egyéniségek, akik nem hátrálnak meg a kihívásoktól.

Azonkívül szeretik egymást. Ez a szerelem bizonyára megéri némi áldozatot.

Ajka megnyílt a férfi szájának szelíd unszolásától. Ian ismét felhúzta a pulóverét, és megragadta a mellét, amely duzzadtan lüktetett a szerelemtől. Csak annyi időre vált le a nő szájáról, hogy megkérdezze:

- A feleségem leszel, Shay? Adok neked harminc másodperc gondolkodási időt.

Igazából három napot adott. Játék volt. Mindketten tudták, mi lesz a válasz.

- Shay, ha nem leszel a feleségem - mondta Ian a telefonba a harmadik nap estéjén -, olyan bűnbe taszítasz, amely örök kárhozatra ítéelhet. Ezt akarod a lelkedre venni?

- Másképp fogalmazva, nem hagysz választást. Igen, a feleséged leszek.

Ian teljes öt percen át kurjongatott, mielőtt annyira megnyugodott, hogy szóba kerülhessenek az esküvői terveik. Egy percet sem akart elvesztegetni, de azért adott Shaynek két hetet.

Másnap közölte Vandiveerrel, hogy kilép. Munkaadója úgy fogadta a bejelentést, ahogyan Shay várta. Rosszul.

- De miért? Valaki talán magasabb fizetést ígért? Főállású modell lesz magából? - A férfi menyétarcát összegyűrte az irigy harag.

- Nem - felelte Shay egykedvűen. - Főállású feleség leszek.

- Feleség?! Kihez megy hozzá?

- Ahhoz az emberhez, akiről pár hete beszéltem.

- A lelkészhez! - Vandiveer olyan harsányan hahotázott, hogy Shay összerándult. - Hát ez óriási! Hónapok óta nem nevettem ekkorát! - Sunyi pillantása fölmérte a nő lábszárközépig érő szoknyáját, vörösésbarna antilopcsizmáját, hosszú pulóverét, csípőn megkötött, fonott bőrvét. - Drágám, bocsássa meg, ha ilyesmire hívom fel a figyelmét, de maga nem éppen egy papné típus.

Shayről lepergett a megjegyzés. Mosolyogva csípőre tette a kezét, hátradobta búzaszőke haját, és azt mondta:

- Egy fenét nem vagyok az!

- - El sem tudom mondani, hogy John és én milyen boldogok vagyunk! - turbékolt Celia, miközben rásegítette lányára az aranyszínű szaténkombinét, amelynek csipkés kosara följebb nyomta Shay mellét.

Csípősen hideg, de napsütéses napon házasodtak össze. Az esküvő előtti ebéd után, amelyet Mrs. Higgins remekelt, John és Ian püspöke elvonult a nappali szobába, a vőlegény pedig a hálósobájába ment átöltözni. A menyasszony a parókia egyik vendégszobáját kapta meg az öltözködéshez.

Shay lefogta anyja repdeső kezét, és komolyan megkérdezte:

- Igazán örültök, anyu? Nekünk nagyon fontos, hogy John és te helyeseljétek a házasságunkat.

- Hát persze, Shay drágám, annyira örülünk ennek a házasságnak! - kiáltotta Celia. - Bevallom, sokkolt a viselkedésed a konyhóban azon a nyári hétvégén, de hát mikor nem sokkolt engem a te viselkedésed? Johnnak és nekem fogalmunk sem volt róla, hogy ismét találkoztatok Iannel, egészen addig, amíg nem telefonáltad meg, hogy Brookside-ban töltöd a hétvégét. Következőnek már csak azt hallottuk, hogy összeházasodtok!

- Annyira mások vagyunk - adott hangot Shay a szorongásnak, amely két hete gyötörte. És ha téved? Ha megint olyan sebeket kap, mint Ansontól? Vagy ami még ennél is rosszabb: Mi lesz, ha ő sebzi meg Iant ugyanúgy?

- Én nem hagynám ilyesmivel rontani a kedvemet - mondta Celia szórakozottan, és leemelt Shay menyasszonyi ruhájáról egy nem létező szöszet. - Ezek a kis jellembeli eltérések épp hogy fűszert adnak a házasságnak. Igazán szép a menyasszonyi ruhád, drágám!

Shay mondta volna, hogy különbségeik nem korlátozódnak a jellemükre, és nem is „kicsik”, ám az anyja elterelte a figyelmét a ruhára, amelyet ő választott. Pezsgőszínű selyem volt, széles övvel, csónak kivágású, kissé buggyos felsőrésszel. A hosszú ujjak szűk mandzsettában végződtek, az enyhén bővülő szoknya éppen térd alá ért. Shay már feltűzte a haját laza kontyba.

Egy régimódi tükörasztalnál ülve az utolsó simításokat végezte a sminkjén, amikor az anyja megszólalt:

- John már évek óta aggódott Ianért. Egy férfi, az ő helyzetében, nem lehet meg feleség nélkül. Óriási felelősség nehezedik rá, és nem egészséges, ha egy ilyen fiatal embernek nincs módja levezetni a... nos, hiszen tudod - fejezte be pirulva és dadogva.

- Igen, tudom - vigyorgott kajánul Shay.

- Túl sokáig volt egyedül. John azt mondta, ő nem is hitte, hogy a fia valaha is képes lesz túltenni magát Mary tragikus halálán. - Hirtelen fájdalom hasított bele Shaybe. Letette a szemceruzát, és üres tekintettel bámulta magát a tükörben. - Mary nagyon különleges egyéniség lehetett - folytatta Celia. - John szerint búbajos volt. Azt mondta, Ian imádta a feleségét, csaknem beleőrült a halálába, és...

- Anya - szakította félbe Shay -, megbocsátasz egy pillanatra? Szeretnék egyedül maradni egy kicsit.

Celia abbahagyta a fecsegést, és értetlenül nézett a lányára.

- De hát én úgy szerettem volna segíteni az öltözködésben! - mondta bánatosan.

- Persze, természetesen! Nem is tudnék felöltözni nélküled. Majd szólok, ha készen állok. Csak pár percre van szükségem. Ugye megérted? Kérlek!

- Na jó. - Celia az ajtóhoz indult. - Lent leszek Collins püspökkel és Johnnal. Majd szólj, ha szükséged lesz rám! - Halkan becsukta az ajtót.

Mary! Mary! Shay csaknem elfelejtette Ian első feleségét. Most eszébe jutott a párbeszédük. Ian haragudott, azt mondta, a felesége volt az egyetlen nő, akivel meghitt kapcsolatba került, azt mondta, hogy szerette, nem nősült újra...

Felpattant, és lenge öltözékére ügyet sem vetve, harisnyásan végigsietett a folyosón Ian szobájához, és halkán bekopogtatott.

- Gyere be, apa! - kiáltotta Ian.

A tükörsztalnál állt, behajlítva a térdét, hogy lássa magát, és a haját kefélte. Egy szál szoros alsónadrág volt minden ruhája. Bőre nedvesen csillogott, mert nemrég zuhanyozott. A lábszárán és a mellén nyirkosán göndörödött a szőr. Ránézett a belépő Shayre, elsápadt, az öltözőasztalra dobta a hajkeféjét, és odarohant hozzá.

- Mi a baj, Shay?

- Beszélnem kell veled!

Ian beljebb húzta a szobába, és becsukta az ajtót. A nő vállára tette a kezét, és megfordította, hogy a szemébe nézhessen.

- Miről?

- Maryról. - Ian felrántotta sötét szemöldökét, amiből Shay láthatta, hogy erre nem számított. Görcsösen nyelt. Shay szíve összeszorult.

- Miért fontos most Mary?

- Mindenért. Tudni akarom, milyen volt.

Mennyire... mennyire szeretted. Mindent.

- Shay - mondta komolyan a férfi, és megdörgölte ökölbe szorított kezével az állkapcsát -, Marynek semmi köze hozzánk.

- Tudni akarom! - kiáltotta Shay hisztérikusan. - Most!

Ian szúrósan belenézett a sötét szempárba.

- Szelíd, bájos asszony volt. Érzékeny, filigrán, halk szavú. Zongorázott.

Shay ereiben megfagyott a vér, Mary Douglas minden volt, ami ő nem. Egy elhivatott pap tökéletes felesége.

- Meddig voltatok házasok? - suttogta.

- Négy évig. Aztán megölték.

Shay gépiesen, bambán bólintott. Ian megrázta a vállát. Ujjai belemélyedtek a lány húsba.

- Shay! - Amikor a nő nem válaszolt, egyre élesebb hangon ismételte a nevét, addig, amíg Shay rá nem nézett. - Szerettem a feleségemet. Gyászoltam, amikor elveszítettem. Hiányzott. De most téged szeretlek. Mary a múltam, és én szeretettel gondolok rá, de ennek vége, és nem jön vissza soha többé. Te vagy a jelenem és a jövőm.

Shay görcsösen megmarkolta a férfi meztelen karját.

- Ian, hát nem érted? Nekünk ez nem fog menni! Tévedtünk! Én egyáltalán nem hasonlítok Maryre!

- Egyáltalán nem. Egyetlen közös tulajdonságotok sincs. - Szavai tördöfészként érték Shayt, ám Ian folytatta, mielőtt elhúzódhatott volna. - Benne egy szikrányi sem volt a te csodálatos kiszámíthatatlanságodból. Hangulatai nem hullámlámoztak olyan izgalmasan, mint a tied. Békés természetű volt, hiányzott belőle az a szilaj önállóság, ami benned lobog.

Átölelte a nőt, acélkemény testéhez szorította, és mohón súgta:

- Igen, szerettem Maryt. Csakhogy ő olyan volt, mint a gömbölyűre csiszolt tejopál, te viszont metszett topáz vagy, ezernyi kápráztató kristálylappal, amelyekben titokzatos tűz ég. Veled akarom leélni az életemet, hogy felfedezhessük egymást.

Égő, mohó ajkával elfojtotta Shay boldog kiáltását. Nyelvét olyan mélyen belefúrta a nő szájába, mintha a lelkét akarná elérni, hogy meggyőzze feltétlen szerelméről.

- Szeretlek, Shay, nagyon szeretlek! Szeretlek minden csepp véremmel! - mondta, miközben légies, izgató csókokkal borította el a nő száját.

- Ian, én annyira szeretlek téged, hogy már félek tőle!

- Sohase kételkedj abban, hogy tebenned megvan minden, amit egy feleségtől és egy asszonytól akarok!

Megmarkolta Shay szaténba burkolt fenekét, odaszorította szenedélyének kőkemény bizonyítékához, amelyet a nő képlékeny agyagként engedelmeskedő teste befogadott a combjai közé. Vágytól nehéz lélegzetük csak egy szív- verésnyi időre olvadhatott egybe, mert kopogtattak.

- Ian! - Collins püspök volt az. - Jobb lenne, ha sietnél, különben a menyasszonyod... - Elakadt a szava a látványtól.

Shay csak most kapott észbe, hogy majdnem meztelen. Szétrebbentek. Ianben őrijítően tudatosodott, mennyire látszik rajta a gerjedelem. Shay eltakarta a mellét, és megpördült, hogy a püspök csak a hátát lássa. Életében úgyszólván először érzett zavart és restelkedést.

Collins püspök krákogott, és rosszállóan összevonta fehér szemöldökét, habár a szeme kajánul csillogott.

- Úgy gondolom, tanácsos lesz minél előbb odaérnünk a templomba - mondta szárazon.

A Central Parkban hunyorogtak az ösvényeket jelző lámpák. A Plaza Hotel lakosztályának ablakából Shay láthatta az egyfogatú kocsikat, amelyek a vendégekre vártak. Johntól és Celiától azt

kapták nászajándékba, hogy három napot tölthettek ebben a fényűző lakosztályban.

Érthetetlen idegességgel ácsorgott az ablaknál, megkötötte, kioldotta, majd újra megkötötte a masnit, amely összefogta a pongyolát a melle alatt.

Életének legcsodálatosabb élménye volt az esküvő. A templomban fogadalmi gyertyák borostyánsárga lángja vibrált a zöld növények és az őszi krizantémok között. Celia halkán szipogott az első padban.

Collins püspök vezette a ceremóniát, amelynek forgatókönyvét zömmel Ian és Shay írta. Semmi köze sem volt a hagyományhoz, az állam törvényeihez, egyáltalán semmihez, kivéve a szerelmet, amelyet egymásnak fogadtak.

Szakítva a szokással, Ian maga mondta el az esküvői imát, Isten áldását kérve közös életükre. Könnyek csillogtak Shay szemében, amikor fölemelte a fejét, hogy a férje megcsókolhassa. Ian minden szerelme benne volt az édes, puha csókban. Áttüzesítette Shay lelkét, és összeforrasztotta Ianével, olyan szoros egységbe, amelyet nem törhet meg semmi.

Most viszont idegroncs volt, míg arra várt, hogy a férje kijöjjön a fürdőszobából. Úgy reszketett, mint az a néhány megmaradt levél a park fáin, amelyeket már a következő hideg fuvallat is elsodorhatott. Nem tudta, hogyan viselkedjen, mit tegyen.

Sokszor csókolóztak azóta az este óta, hogy Ian megkérte a kezét. Ezek a csókolózások mindig szenvedélyesek voltak. Azon a nyári reggelen, amikor felébredt a férfi karjában, ajkának és kezének cirógatására, ízelítőt kapott belőle, hogy milyen lesz Iannel az ágyban. A férfi mohó lesz és gyengéd, de fegyelmezett.

Shay valamikor kalandos szexre vágyott. Már elvált Ansonától, amikor megértette, hogy nemi életük inkább szabványos volt. Ám azt nem várta, hogy Ian osztozzék az ő vágyában a változatosságra és a kísérletezésre.

Végül is Mary több mint két éve halott. Ian azóta nem volt nővel. Azonkívül lelkész. Az ágyra is átterjednek vajon a megszorítások, amelyek természetes velejárói egy pap mindennapjainak?

Ha Ian félszeg vagy gátlásos lesz, akkor türelmesen kell viselkednie, és nem szabad kimutatnia a csalódását. Nem akarta megbotránkoztatni vagy megsérteni a nászéjszakájukon. Időbe telhet, amíg a szexuális életük olyanná fejlődik, ami mindkettejüket kielégíti.

Nyílt a fürdőszoba ajtaja. A villany égve maradt. Shay mosolyt ültetett a szájára, és megfordult. A holdfényes szobában Ian közeledett feléje... meztelenül.

Alakja és arányossága maga volt az emberi tökéletesség. Istennek, gondolta Shay, ezt a tervrajzot kellett követnie a Teremtés napján. A sötét szőrrel borított, széles vállú, vékony derekú törzset a legférfiasabb férfi is megirigyelhette. Nemi szerve merészen, büszkén, szégyentelenül ágaskodott.

Shay szája kiszáradt, ami nem volt jellemző rá akkor, amikor először látta így a férfit.

- Te... te égve hagytad a villanyt? - hebegte az első dolgot, ami az eszébe jutott.

Ian lustán mosolyogva odajött hozzá, és óvatosan átfogta a felesége nyakát. Két hüvelykujja felváltva simogatta Shay ajkát.

- Látni akartalak.

- Ó - felelte a nő, és idegesen tördelte kezét a testeik közt maradt, bár egyre szűkülő résben. - Nem fázol?

- Hogy fázhatna az, akiben tűz ég?

Lehajtotta a fejét, jelezve, hogy végzett a fölösleges fecsegéssel. Nyelve körülrajzolta az asszony száját. Csillogó harmat maradt a nyomán. Ian felszívta a harmatcseppeket, aztán rátapasztotta száját az asszonyéra, szétnyitotta Shay ajkát, belefúrta szájába a nyelvét, amely a tulajdonos merészségével felfedezett mindent odabent.

Shay térde annyira elgyengült, hogy a férjébe kellett kapaszkodnia. Ian forró szája a szenvedélyes csókok ösvényén vándorolt le a nyaka oldalán a gödörig a kulcsesontok között.

- Túl sok ruha van rajtad - zsörtölődött Ian szelíden.

- Igen? - lehelte az asszony. Látása elködösült, a füle zúgott.

- Aha. Szabad? - Beleegyezésnek vette a halk nyögést, és kioldotta a szalagot Shay melle alatt. A pongyola a padlóra csúszott, mint egy habos felhő.

Ian mormolva méltatta a hálóinget, amelyet a felesége hosszas válogatás után kiszemelt. Mellének tökéletes gömbjeit csipke takarta, amely alatt sötét árnyként sejlettek a mellbimbók. A testhez simuló hálóing érvényre juttatta Shay karcsú combját.

- Szép - mosolygott Ian. Keze fölemelkedett, és könnyedén végigsuhant az asszony mellén. Szeretettel simogatta, és a tekintete elködösült a vágytól, amikor érezte, hogy a mellbimbók kihegyesednek az izgalomtól. Már nem félnék árnyékok voltak, hanem szemérmetlenül hirdették éhségüket. - Meg akarlak csókolni itt. - Megfogta az egyik ágaskodó mellbimbót, és alig észrevehető mozdulatokkal becézte.

Shay szorosabban markolta a derekát.

- Igen, Ian, igen - nyöszörögte halkán.

A férje nem vette le róla azonnal a hálóinget. A csipkén keresztül csókolgatta, addig húzogatva fürge nyelvét a

megkeményedett mellbimbókon, amíg Shay ujjai bele nem vájtak a bőrébe.

- Édes vagy, olyan édes! - mondta Ian, és végre lefejtette felesége válláról a hálóing pántját. Shay is segített: egy vállrándítással kibújt az ingből, amely a derekáig csúszott. Ian letekintett a mellére, és a szeme olyan lett a szerelemtől, akár a folyékony zafír. Megfogta az egyik duzzadt emlőt, hogy szomjazó szájához emelje.

Míg ő a szomját oltotta, Shay vonaglott a megsemmisüléssel fenyegető vágtyól. Ian a másik emlőt is elhalmozta imádatával. Bevette forró, nedves szájába a bimbót és a lágyszál egy darabját, s gyengéden szívogatta, majd addig ingerelte a nyelvével, amíg még jobban meg nem keményedett.

- Ó, Ian, ez olyan jó - lihegte Shay

- Elragadó vagy! - Keze levándorolt a felesége keresztcsontjáiig, és lefejtette az asszonyosan ívelő csípőről a hálóinget.

Amikor már Shay is meztelen volt, Ian kihúzta magát, néhányszor mély lélegzetet vett, majd azt mondta:

- Meg akarlak nézni. Úgy érzem, egész életemben erre a kiváltságra vártam.

Egy lépést hátrált. Shay feje búbjánál kezdte. Bálványimádó, rajongó pillantása úgy elemezte az aranyhaj szabálytalan glóriáját, mintha először látná életében.

Folytatta a lefelé irányuló, vizuális felderítést, sorra gyűjtve lángra a felesége testrészeit: a keskeny vállat, a karcsú nyakat, a telt, kerek emlőket, az előreszögeződő, korallszín mellbimbókat, a vékony derekat, a gömbölyű csípőt, a hosszú lábszárakat.

Ismét felnézett, és mosolygott.

- Emlékszel arra az első estére, amikor homorítottál, és előrenyomtad a melled, miközben én törölgettem?

- Majdnem eldobtad a tányért!

- Majdnem eldobtam az aggályaimat is. Le akartam tépni a blúzodat, hadd lássam, tényleg olyan tökéletes-e a melled, mint amilyennek hiszem.

- Csalódtál?

Válaszul Ian előrehajolt, és megcsókolta a két lány halmot.

- Dehogyan csalódtam! - A torkát köszörülte, kiegyenesedett. - Elkalandoztam a tárgytól. Fordulj meg!

Shay alázatosan engedelmeskedett. Ian fölemelte felesége két karját vízszintes középtartásba. Ujjai végigvándoroltak az asszony oldalán, a derék völgyén, a csípők halmain. Gyengéden megszorongatta Shay gömbölyű fenekét. Keze a visszaúton előresiklott, felsuhant a bordákon, és ráborult Shay mellére. Ian az asszonyhoz tapadt, keményen, tömören és forrón.

Orra hegyével eltolta a nő füléről a hajfürtöket, és azt súgta:

- Gyönyörű vagy!

Shay megragadta a férje kezét, amely úgy tartotta a mellét, mint felbecsülhetetlen értékű műalkotást.

- Te is. Úgy imádom a külsődet! Imádtam attól a perctől fogva, hogy kiléptél a zuhany alól.

Hátraszegte a fejét, és a szájuk egyesült egy hosszú csókban.

Ian, anélkül, hogy levált volna a felesége szájáról, szembefordította magával az asszonyt, és magához szorította. Hímtagja bársonnyal bevont acélrúdként nyomta a nő hasát.

- Eljött az idő, Shay. Most szeretni foglak.

Kissé meghajlította a térdét, és átkarolta asszonyát a csípője alatt. Amikor kiegyenesedett, a feje egy szintben volt Shay mellével. Ide-oda fordította az arcát a két emlő között, amíg oda-

vitte a feleségét az ágyhoz, és lefektette. Egy figyelmes szobalány megágyazott, amíg ők vacsoráztak.

Shay élő szobornak érezte magát. Haja szétterült az illatos, hófehér lenvászonon. A melle olyan jó formájú volt, hogy épp csak egy kicsit lapult le a hanyatt fekvéstől. Hasa sekély völgyet alkotott a finom bordák alatt. Gombjai találkozásánál a puha, arany pihe mutatta, hogy nem márványból van, hanem húsból és vérből.

Kecses lábai szemérmes csábítással simultak egymáshoz.

Ian fölébe térdelt az ágyon.

- Majdnem ki tudnék elégülni csak attól, hogy nézlek. -
Megcsókolta a feleségét, nyelvét incselkedve belenyomta Shay szájába. - De csak majdnem.

Ismét megszorította az asszony mellét. Ujjai készítettek utat a szájának, amely rátapadt a szerelemtől sajgó mellbimbókra.

Shay az ujjai közé csavarta férje fényes, fekete haját, annál fogva kapaszkodott belé, miközben Ian szája izgató lassúsággal vándorolt fel-alá a testén. Nyelve leírhatatlan vakmerőséggel járta érzéki táncát a mellek dombján, a duzzadt mellbimbókon, a köldök csészéjében. Fogainak kéjes harapdálásával felébresztett minden idegsejtet felesége testében. Amikor gyors, nedves csókokkal borította el Shay hasának forró bőrét, az asszony izmai összerándultak az eksztatikus várakozástól.

Ian keze telhetetlen volt. Újra és újra végigsimogatta az asszony testének rejtett zugait, és ilyenkor mindig elsuttogetta, hogy milyen szép ott. Shay hátraszegte a fejét, nyaka megfeszült. A világ megszűnt. Egyedül Ian szakavatott kezét és hozsannázó magasztalását érezte.

Aztán ellazult a teste, és hagyta, hogy Ian keze és szája azt tegyen vele, amit akar. Olyan erővel lüktetett benne a vágy, hogy

felhördült, amikor a férje ujjai óvatosan benyomultak a szenvedély legtitkosabb kapuján.

Ian hozzáértő mozdulatokkal és halk szavakkal olyan pózba állította magukat, hogy maradéktalanul kiélvezhessék egymást. Kézen fogta Shayt, végignyalogatta ujjainak hegyét, aztán magára tette az asszony kezét.

- Érints meg, Shay! - Hangja rekedt volt a parancsoló vágytól, ugyanakkor szelíd, türelmes, tapintatos. Amikor Shay megszorította, a férje rekedten sóhajtott a gyönyörűségtől.

Shay élvezte a tapintását, szagának tisztaságát, bőrének sós ízét. Rendkívül fontosnak érezte, hogy viszonzza a szerelmet, amit Iantól kapott. Egyre vakmerőbben becézgette, növekvő gátlástalansággal bizonyítva szerelmét.

Pillái lecsukódtak, reszketett a még sohasem tapasztalt izgalomtól. Ian érintése maga volt a bűvölet. Kézzel, szájjal, nyelvvel cirógatott olyan testrészeket, amelyeket még senki sem érintett meg rajta kívül. Az önzetlen testi közösségnek eddig a pillanatáig nem tudta, mit jelent az érzéki szerelem.

Hasának és combjának izmai ösztönösen összehúzódtak. Melle reszketett az ismeretlen izgalomtól, és érezte, hogy mindjárt kizuhan a világból.

De nem akart egyedül menni.

- Ian! - kiáltotta, abban a kétségbeesett reményben, hogy sikerült hangosan kimondania az imádott nevet, mert egyre gyorsabban sodródott a kéjes megsemmisülés felé. Kíméletlenül tépte a férfi haját, egészen addig, amíg az meg nem fordult, fölé nem hajolt, és belé nem fúrta magát.

- Shay, drága feleségem, úgy szeretlek!

Mélyebbre süllýedt a szoros forráságban, és

Shay szívének minden szerelmével behódolt neki.

Amikor kizuhant a világból, Ian is vele volt, hogy gyengéden elkaphassa, mielőtt az asszony visszakerül a földre.

- Shay?

Az elstutogott név olyan volt, mint egy hang kísértete. Shay felébredt, és önmagát gúnyolva mosolygott. Miből gondolta, hogy Ian nem mestere a szerelemnek? Férje egész éjszaka ennek az ellenkezőjét bizonyította. Az ő teste csordultig telt a fantasztikus szeretkezés utóízásával. Ám Ian láthatólag azt gondolta, hogy az éjszakának még nincs vége.

- Hmmm? - dűnnyögte álmosan az asszony.

Hason feküdt, a párnába fúrva arcát. A mellette elnyúló Ian teste félig eltakarta az övét. Ruganyos szőrzetének minden érintése apró, kéjes áramütésekkel szította Shayben a kielégültnek hitt vágyat.

- Emeld föl magad egy kicsit! — sürgette a férfi, és közben felesége tarkóját nyalogatta.

Az asszony engedelmeskedett. Ian a teste alá csúsztotta a kezét, és megmarkolta a mellét, aztán a hátára feküdt, és elhelyezkedett Shay combjai között.

- Ó... Ian... ez... olyan jó! - zihálta az asszony, aki ismét fönt repült a szédítő magasságban. A férfi egyik keze lejjebb csúszott a hasán, megkeresve azt a pontot, amely éhesen várta az érintését.

Ianból ismét tanár lett, ő oktatta Shayt, hogy miként lelhetik egymásban a legnagyobb gyönyörűséget. Az asszony még kimondta, amit gondolt, mielőtt ismét beleszédült volna az őrzítő ürbe:

- Nekem még sosem volt ilyen, Ian... Ó, drágám, ez csodálatos... Nem hittem, hogy ilyen lesz veled.

- Hát mit gondoltál, milyen lesz? Ne olyan gyorsan... ez az. Tökéletes, Shay, tökéletes.

Az asszony szorosan behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Amit Ian csinált, olyan mennyei volt, hogy attól félt, meg sem tud majd szólalni.

- Hagyományosabb. Mi... - Nem, most nem mondhatja ki másnak a nevét, most nem. Káromlás lenne. És nem akart Ianre és Maryre gondolni, nehogy belehaljon a féltékenységbe. - Tudtam, hogy ilyen is lehet, de csak az irodalomból, a könyvekből... filmekből... - Hangja elfúlt egy sóhajban, amely olyan volt, akár egy zenei futam.

Ian a felesége gerincéhez nyomta az arcát, és lassan ringatózott Shay hátán.

- Nekem se, szerelmem. Soha.

Shay szíve túláradt a boldogságtól. Tehát ő is egyedülálló élményt jelent a férjének. Ezek után meglehetősen hosszú ideig fölöslegesnek találták a beszédet.

KILENCEDIK FEJEZET

A következő néhány hétben mennyei boldogok voltak. Shay olyan magától értetődően költözött be a parókiára, amire ő

maga sem számított. A lakásbérlete lejárt volna egy hónap múlva, és mivel a tulajdonos azonnal ki tudta adni másnak, gyorsan lezárhatták az ügyet.

Mrs. Higgins aggodalmaskodott, amíg Ian el nem magyarázta neki, hogy megtarthatja korábbi rangját. Még azt is javasolta, hogy adhatna a feleségének néhány főzőleckét, aminek hallatán Mrs. Higgins rácsapott a fenekére.

Shay átrendezte és modernizálta a parókiát.

- Semmi különös - sietett közölni, amikor Ian gyanakodva sandított rá. - Csak egy-két ecsetvonás itt és ott. Most, hogy van háziasszony, gyakrabban kell vendéget fogadnod.

Először a hálószobájuknak esett neki. A hatalmas ágy mögött, amellyel Ian lepte meg magát egy régi karácsonyon, szövettel fedte be a falat. A tűzött ágytakarót úgy választotta ki, hogy a színe kontrasztot alkosson a kárpittal, míg a párnák árnyalata harmonizált vele.

Ian a szemöldökét ráncolva nézte:

- Ha nem is leszek fáradt lefekvés idejére, okvetlenül kimerülök, mire leszedem ezt a rengeteg párnát! - közölte szárazon, ám Shay látta rajta, hogy elégedett.

A nappali szobán végrehajtott változtatások még a kedd délelőtti bibliakör tetszését is elnyerték. Az egyik összejövetelükön megszavazták, hogy nászajándékokkal lepik meg a lelkészüket és a feleségét. Shay nem a perselypénzből rendezte át a házat, hanem a magáéból, és a hölgyek nem győztek ámulni az eredménnyen. Nem fukarkodtak az ajándékozással, Shay pedig lubickolt a befogadás boldogító melegségében. Ian büszke mosollyal megcsókolta a feleségét. A hölgyek örvendeztek.

Shay figyelmét a templom sem kerülte el.

- Kellene csinálni valamit a vasárnapi iskola osztálytermeivel - mondta egyik este.

- Jaj, ne! - nyögött fel Ian. - Már megint kezdted? - Úgy kortyolt a kávéjából, mintha érzéstelenítő orvosság lenne. - Oké, ne kímélj!

Shay kedvét nem vette el a csipkelődés.

- Egyszerűen rémesek! Borsózöld falak között hogyan foghatnák föl a gyerekek Isten dicsőségét?

Az osztályoknak vidám, derűs árnyalatúaknak kell lenniük. Aztán kell még faliújság, a falakra képek, babzsákfotelok, oktatási segédeszközök...

- Shay - szólt közbe Ian, és rátette kezét a felesége karjára. - Azt hiszed, hogy én nem vagyok tisztában ezzel? Az oktatók is tudják. Csakhogy mindez pénzbe kerül. Nem futja az egyházközség idei költségvetéséből.

- Pénz? Csak ezen múlik? - kérdezte vidáman Shay. - Akkor bízd rám! Majd én megszerzem a pénzt!

Ian fenyegetően összevonta a szemöldökét.

- Mit forgatsz a fejedben, Shay? Ugye nem tennél olyat, amivel kínos helyzetbe hozol?

- Ugye milyen finom ez a pite? Igazán meg kellene kérnem Mrs. Higginst, hogy tanítson meg rá, hogyan kell sütni.

- Shaaaaay! - figyelmeztette Ian.

- Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy nincs rajtam bugyi?

- Azt szólnám, hogy ez szemérmertlenség, és megpróbálnám másra terelni a szót.

Shay felugrott, és kilibegett a szobából.

- És ahhoz mit szólnál, ha azt mondanám, mire az ágyhoz érek, semmi sem lesz rajtam?

Két hét múlva megújult a vasárnapi iskola. Az egész gyülekezet erről beszélt. Shay meghívott vacsorázni egy visszavonult papírgyárost, az egyházközség egyik tagját, aki egyformán híres volt a gazdagságáról és a fukarságáról. Vacsora közben, nem véve tudomást Ian fenyegető nézéséről, mintegy mellesleg szóba hozta, hogy mennyire nem tetszenek neki a sivár osztályok. A távozó vendég nemcsak egy tetemes összegre szóló csekket állított ki Shaynek, de még meg is kérte alázatosan, hogy hadd vegyen részt a kicsinyek oktatásán. Most aztán minden vasárnap délelőtt élvezhette a vidám gyermekzsivajt.

- Manipulációval vádolnálak, ha nem tűnne az adakozó ennyire boldognak - mondta Ian, és ámultan csóválta a fejét.

- Csak arról van szó, hogy magányos volt. Éreznie kellett, hogy szükség van rá.

Amikor közeledett a hálaadás napja, Shay azt javasolta a nőegyletnek, hogy gyűjtsenek élelmiszert a szegény családoknak.

- De hát a mi eklézsiánkban nincsenek szegények! - tiltakozott az egyik hölgy

Shay csak azért is felkutatott a szomszéd kisvárosban több családot, ahol a kenyérkereső elveszítette az állását. Egyik család sem tartozott a brookside-i gyülekezethez, egy kisteher platója a hálaadás hetében mégis csordultig megtelt élelemmel. Egy fűszeres három kopasztott pulykát ajánlott fel; az egyházközség üzletember tagjai utánanézték, hol tudnák alkalmazni a vállalkozásukban a munkanélkülieket.

- Ha megszólal a telefon, most már mindig csak téged keresnek, nem engem! - panaszkodott mímelt féltékenységgel Ian. Ez egy szombat délelőtt történt. Mivel Mrs. Higginsnek kimenője volt, Shay készítette el a kései reggelit.

- Badarság! - mondta az asszony. Lehuppant a férje ölébe, átkarolta a nyakát, és szájára szorította ajkát.

Csüggedten sóhajtottak, amikor megszólalt a telefon. Shay a kagylóért nyúlt.

- Halló...? Ó, igen, Mrs. Turner! - Nyelvet öltött Ianre, akinek az arca mintha azt mondta volna: „Nem megmondtam?” - Mrs. Graham megszült az éjszaka? Kisfiú? Csodálatos! Okvetlenül szólok Iannek, hogy még ma délelőtt menjen be hozzá a kórházba. Igaza van. - Elkezdte kikapcsolgatni tűzött pongyoláját, feltárva meleg, rózsaszín testét Iannek. - Talán vinnünk kellene ételt a családjának, amíg ő kórházban lesz. És mire kijön, szerintem önkénteseket kellene toboroznunk, akik délután felváltva segítenének elkészíteni a vacsorát. Mit szól hozzá? - Szeme se rebbent, amikor megfogta Ian kezét, és a mellére húzta. — Talán csak az első héten... Köszönöm. Senkit se tudok, aki jobban megszervezhetné... Rendben, megmondom neki... Isten áldja!

Shay hívása több volt annál, aminek Ian ellenállhatott. Előrehajolt, cirógatni kezdte feleségét az orrával és a szájával, azon a módon, amely mindig felizgatta az asszonyt.

- Mit kell megmondani nekem? - dűnnyögte Shay melleinek bársonyos völgyében.

Az asszony buján hátravetette a fejét, és sóhajtott. Ian nyelve éppen átsiklott keményedő mellbimbóján.

- Azt, hogy Mrs. Graham orvosa azt kéri, hogy ma csak később látogassák meg.

- Juttasd eszembe, hogy köszönjem meg az orvosnak, ha legközelebb találkozom vele - mondta Ian. Felkapta az asszonyt, és a lépcsőhöz indult.

Az első veszekedés két hét múlva esett meg, éppen karácsony előtt. Csendes estéjük volt: feldíszítették a nagy fenyőfát a nappaliban, forralt almabort iszogattak, élvezték a kandalló melegét és egymás társaságát. Az enyelgés, a sűrű csókolózás felébresztette a vágyukat. Már útban voltak az emeletre, amikor csengettek.

A gyülekezet egyik férfi tagja volt: halkán kérte, hogy négyszemközt beszélhessen Iannel. Ő bevezette a dolgozószobájába, aztán visszafordult Shayhez:

- Melegítsd meg a helyemet! - Rácsapott az asszony fenekére, és csókot lehelt a szájára.

Shay az emeleten sokáig áztatta magát a habfürdőben, tetőtől talpig bekente magát illatos testápolóval, kifényesítette a körmeit, aztán bemászott a széles ágyba, és várta a férjét.

Eltelt egy óra. Shay megpróbált olvasni egy könyvet, de nem volt hozzá türelme. Meleg köntösbe bújt, és lement a földszintre.

Mostanra megszokta, hogy a gyülekezeti tagok bármikor beállíthatnak a parókiára, vagy a nyilvánosság előtt is megrohanhatják Iant. Gyakran nem volt rá más okuk, csak az, hogy magányosak voltak, és szükségük volt valakire, akivel beszélhessenek. Ian változatlan türelemmel végighallgatta őket, akkor is, ha hosszú lére eresztették a mondanivalójukat. Ám még senki sem volt ennyire szószátyár, mint a mai vendég! Biztos, hogy Ian is szeretné tapintatosan befejezni a beszélgetést.

Shay vásottan vigyorgott, amíg kitervelte, hogyan szabadítja meg Iant a hívatlan vendégtől, és ugyanakkor becsalhatja a férjét a hitvesi ágyba, ahol a helye van. Szerencsére az előszoba asztalán volt jegyzetömb és toll.

Pár perccel később halkán kopogtatott a dolgozószoba ajtaján.

- Tessék! - szólt ki Ian.

Shay belépett. Nem nézett a látogatóra, csak a férjére.

- Elnézést a zavarásért, de valaki telefonált, és megkért, hogy adjam át ezt a sürgős üzenetet.

Ian kifejezéstelen arccal nézett a feleségére, aztán a telefonra, amely órák óta nem szólalt meg, majd ismét az asszonyra. Elvette a papírt, amelyet Shay nyújtott feléje, széthajtogatta, elolvasta az üzenetet: *Meleg a helyed az ágyban, ahol egy begerjedt nő vár. Küldd már haza! Aláírás: a Bergerjedt Nő.*

Ian olyan dühösen nézett a feleségére, hogy Shay szájáról lehervadt a búj káló mosoly

- Köszönöm! — mondta a férje nyersen.

- Nagyon szívesen - felelte az asszony dölyfösen. Hátraszegte a fejét, kihúzta magát, majd büszkén kivonult a dolgozószobából, és felment a lépcsőn. A szobájukban letépte magáról a pongyolát és az alatta megbújó, szexi negligzét, s belebújt egy hosszú flanel hálóingbe.

Annyira felbőszült, hogy még sírni sem tudott. Ökölrel püfölte a párnákat és a takarót. Mivel nem bírt aludni, ismét megpróbált olvasni, de a szavak összefolytak a szeme előtt. Dühöngött, amiért Ian így semmibe veszi őt.

Ám amikor meghallotta a lépéseit a lépcsőn, a szíve összerándult a félelemtől. Látta már jeleit Ian haragjának, és rettegett az első alkalomtól, amikor ez az indulat rázúdul. Abban a pillanatban tudta, hogy most lesz az első alkalom, amikor az ajtót feltépték, majd rögtön be is csapták.

- Soha többé ne csinálj ilyet! - Férje szeme lángolt a haragtól.

- Soha többé! Érted?

Shay kiugrott az ágyból. Az olvasatlan könyv a párnákkal együtt hullott a padlóra.

- Nem, nem értem.

- Akkor hadd magyarázzam meg! Ennek az embernek az egész világa összeomlóban. Segítségre, tanácsra volt szüksége. Hála legyen Istennek, hogy hozzám jött segítségért, már amennyit én segíthetek, és nem az italban keresett vigasztalást, vagy nem loccsantotta ki az agyvelejét, mert bevallotta, hogy mindkettő megfordult a fejében. És akkor a tanácsadás kellős közepén, amin ennek az embernek a lelki békéje, ha ugyan nem az élete múlik, te bejössz, és egy trágár cédulát lobogatsz az arcomba! Hogy beszélhetnék hozzá, hogy imádkozhatnék vele, ha így megzavarnak?

Könnyek szöktek Shay szemébe.

- Az nem volt trágár. A feleséged vagyok.

- Akkor több eszed lehetne, hogy olyankor zavarj meg, amikor tanácsokat adok egy rászorulónak!

- És én? És ha nekem van szükségem rád?

- Meg kell tanulnod várni!

- De én a *feleséged* vagyok! - ismételte az asszony. - Én vagyok az első!

Ian egy hosszú percig bámult rá, majd azt mondta mély hangján:

- Nem, Shay. Isten az első.

Az asszony arca megfakult. Úgy érezte, az élet folyik el a testéből. Vakon megfordult, bemenekült a fürdőszobába, magára zárta az ajtót. Csak ezután engedett a könnyeinek, amelyek patakokban folytak az arcán, miközben vadul zokogott.

- Shay, nyisd ki az ajtót! - követelte Ian, és kopogtatott. - Elnézést, amiért ordítottam. Most pedig nyisd ki!

Az asszony engedelmeskedett. Azonnal ajtót nyitott, bűnbánóan repült a férfi karjába, és szorosán átölelte.

- Ne haragudj, ne haragudj! - hajtogatta. - Nem tudtam! Komolyan nem tudtam! Vacak feleség vagyok!

Ian beletemette az arcát az asszony dús hajába. Az ágyhoz húzta, és addig vigasztalta, amíg a zokogás hüppögéssé halkult.

- Ezúttal melléfogtál. Általában szeretek malac leveleket kapni tőled. Nem a levél, hanem az időzítés ellen volt kifogásom. Igyekszem nappal és a templomi irodámban tartani a tanácsadásokat, mert akkor nem zavarnak. Ez azonban vészhelyzet volt, ráadásul az első eset a házasságunk óta. Fel kellett volna készítenem téged, hogy lesznek idők, amikor megszólal a telefon, és nekem gyakorlatilag magyarázat nélkül kell itthagynom téged és az ágyunkat.

- Tudom, tudom! Lélekben tudom, hogy a te életedben Istennek és a munkának kell az első helyen állni. Bocsásd meg, hogy időnként fellobban bennem a féltékenység. - Megsimogatta férje arcát. - Nem rosszindulatból tettem. Nem tudtam, milyen súlyos helyzetben van az az ember. Azt hittem, csak látogatni akar. Úgy igyekszem, Ian! Igazán igyekszem.

A férfi szorosabban magához ölelte, és végighúzta kezét az asszony hátán.

- Tudom, hogy igyekszel, és annyira büszke vagyok rád, hogy az már majdnem bűn.

Shay fölnevetett, és eltolta magától. Könnyben úszó szemmel nézett a férjére.

- Annyira szeretlek!

- Én is szeretlek - súgta a férfi, és lehajtotta fejét egy csókra, amellyel magába itta Shay lelkét. - Szeretlek. - Növekvő mohósággal csókolgatta az asszony arcát és nyakát. A simogatása is szenvedélyesebb lett. - Mit keres rajtad ez a sátor? - kérdezte, a

több méternyi flanelt rángatva, hogy hozzáférjen a feleségéhez. Sietve levetkőztek. Ian magára húzta az asz- szonyt. - Szeretlek, Shay.

- Tudom, tudom. Sajnálom és szégyellem, amit ma este csináltam. Meggondolatlan és önző voltam.

- Adok rá alkalmat, hogy önzetlen lehess.

Shay elmosolyodott. Előrehajolt, hogy Ian hozzáférhessen a melléhez.

A gyertyafényes istentisztelet, amelyet Ian december huszonnegyedikén, éjfélkor tartott, a legmegindítóbb esemény volt Shay életében. Vidám karácsonyuk volt a parókián, Celia és John társaságában, akik a szokottnál is szerelmesebbnek látszottak. Egyházközségi tagok jöttek ajándékokkal, megköszönni Ian önzetlen szolgálatát. Mrs. Higgins, számítva a látogatókra, rengeteg kávét meg forró áfonyás puncsot főzött, és töménytelen finomságot sütött.

Shay azt javasolta, hogy Ian négy szemkört bontsa fel a tőle kapott ajándékot. Egy doboz testfesték volt benne, amit ki is próbáltak a zuhanyzóban, amíg Celia és John visszavonult az emeleti vendégszobába délutáni szundítás céljából.

- Hát nem muris? - Shay egy Buja Bíbor vonalat mázolt a férje mellére és hasára. Ian lélegzete elakadt, amikor az asszony ujjai lejjebb siklottak.

- Dekadencia! - mondta nyersen, miközben elhelyezett egy pötty Kéjes Kárminvöröset Shay mellbimbóján. - Azt hiszem, ezt művelhették Szodomában és Gomorrában, mielőtt az Úr elpusztította őket.

- Micsoda halál - súgta bele Shay a szájába.

A zuhanyzó padlójára dobták a festékes tubusokat, mert a kezük jobb foglalatosságot talált. Shay hipnotikusan ringatózott jobbra-balra, a combjával horzsolva a férje altestét. Ian reszketett a vágytól.

- Shay, nem bírom tovább! Hadd tegyem beléd...

Megmarkolta erős kezével az asszony fenekét, az pedig hagyta felnyársalni magát. A csempés kis fülke visszhangzott Shay kiáltásától. Testük a tenger teremtményeinek síkos, nedves pontosságával tapadt össze. Szeretkezésük lázas volt és gyors. Ian összerázkódott és elélezett. Shay ugyanabban a pillanatban borult az ő mellére, hogy meghaljon egy kicsit, miközben a férje átfecskendezi bele a saját életét.

Elgyengülten kapaszkodtak egymásba, mosatták magukat a zuhannyal, amely lehűtötte lázas testüket. Ijedten rebbentek szét, mert valaki kopogtatott a fürdőszoba ajtaján.

Ian elzárta a vizet.

- Tessék! - mondta rekedten.

- Ian, nagyon nem szívesen zavarlak - kiáltotta Celia de nem találok Shayt. Itt van egy csomó ember a gyülekezetből, hozzád jöttek. Vittem nekik frissítőt a nappaliba.

- Kösz... köszönöm - hebegte Ian. Shay huncut keze nem hagyott nyugtot neki. - Jövünk. .. jövök mindjárt.

Lefogta a felesége kezét, hogy az ne nyúlhasson hozzá.

- Próbáljunk tiszteletre méltónak látszani!

Tizenöt perccel később maguk voltak a testet öltött ildomoság, amikor kart karba öltve lesétáltak a lépcsőn.

- Elnézést, de... izé... éppen dolgoztunk valamin, amikor jöttek - üdvözölte Ian udvariasan a csoportot a nappali széles ajtajából.

- Egy kis festés a fürdőszobában - mondta Shay félrevezetően angyali mosollyal. A férje alattomban belecsípett a fenekébe.

A rájuk váró társaság összerezzent, amikor a lelkipásztor felesége minden látható ok nélkül felvisított.

- Parancsolnak egy kis puncsot? - kérdezte szívélyesen és jóval alázatosabban, míg Ian bevezette a nappaliba.

Az újév boldogságot ígért. Shay minden nappal szerelmesebb lett a férjébe. Szeretettel fogadták a templomban is, és bár egyesek némileg rendhagyónak találták az eszközeit, nem bírálhatták a teljesítményeket, amelyeket ezekkel az eszközökkel elért.

Shay óriási örömét lelte a közösséggel kapcsolatos tervekben, de ezek nem kötötték le minden energiáját. Felfigyelt a téren egy kedves ajándékbutikra, ahol több mindent vásárolt a parókia berendezéséhez. A raktárkészlet nem volt olyan kifinomult, mint Vandiveeré, de a bolt vonzó meghittségeit árasztott. Shay megismerkedett a tulajdonossal, és amikor megtudta, hogy az alkalmazottja szülési szabadságra megy tavasszal, jelentkezett a munkára. Heti három délutánról volt szó, de lesz mivel kitöltenie felesleges idejét. Amikor megemlítette a dolgot a férjének, az feltétel nélkül helyeselt. Shay türelmetlenül várta a tavaszt, hogy munkába állhasson.

Ian hazatért egy havas délutánon. Topogva leverte cipőjéről a havat, összecsapkodta kesztyűs kezét, és torkaszakadtából kiabálta a felesége nevét. Shay éppen a házi levest kavargatta a tűzhelyen. Izgatottan, kipirult arccal sarkon fordult.

- Tudod, mi újság? - kérdezték egyszerre, aztán együtt nevettek.

- Te kezd! - mondta Shay.

- Nem, te!

- Az én hírem jobb. Te vagy az első.

Ian a fogával lecibálta a kesztyűjét, és megragadta hidegtől kivörösödött kezével a felesége vállát.

- A kosárlabdacsapat megy a három állam bajnokságára, és engem is hívtak, hogy kísérjem el őket! - Kék szeme ragyogott, akár egy gyereké. Aztán ünnepélyes képet vágott, és pedánsan köhécselt. - Mint a lelki vezetőjük.

- Jaj, drágám, ez nagyszerű!

- Buszozni fogok meg minden!

Shay nevetett ezen a fiús lelkesedésen.

- Most pedig te mondd el, mi újság! De előbb adj egy csókot! - Nedves csókot cuppantott az asszony ajkára, és a keze becsusszant a pulóvere alá.

- Aú! - jajdult fel az asszony, és elfordult. - Ez hideg!

- Ugyan már! - mondta Ian. Kezét kinyújtva körbekergette az asszonyt a konyhában, és csücsörítve cuppogott. - Egy csókot!

Shay nevetett, és a fejéhez vágott egy edénytörlőt.

- Azt már nem! Addig nem, amíg meg nem melegíted a kezed!

- Halljam, mitől jöttél ekkora izgalomba - mondta Ian, és töltött magának egy csésze kávé a kannából, amelyet a felesége a tűzhelyen melegített.

- Sohase találád ki! Telefonált az ügynököm, hogy Peter Zavala le akar fotózni! Jövő nyáron exkluzív kiállítása lesz a Metropolitan Múzeumban. Természetesen én csak az egyike vagyok a modelleknek, akikről próbafelvételeket készít - folytatta lelkesen -, de úgy tervezi, hogy egyetlen modelltől szól majd az egész kiállítás. Ha engem választ, hát azt el sem tudom mondani, mit jelent ez a pályafutásomra nézve!

- Vagy az enyémmre nézve. - Ian válasza visszhangzott a hirtelen csendben.

Shay rámeredt. Majdnem kirobbant belőle a düh. Azt hitte, Ian örülni fog. De a férfi arca olyan volt, mint egy viharfelhő, miközben makacsul bámult bele a csészéjébe. Shay semmiképpen sem akart veszekedést. Megnyalta a száját, és türelmesen folytatta:

- Ő a legjobb, Ian. Csak nőket fényképez. Kizárólag Avedonhoz és Scavullóhoz mérhető.

Már az is megtiszteltetés, ha egyáltalán megkér, hogy lefényképezhessen!

Ian haragosan ellökte magát a konyhapulttól.

- Tudom, kicsoda Zavala! Mindig csodáltam a munkásságát. Nem vagyok az a mucsai puritán, akinek te szeretsz képzelni!

- Akkor talán képes vagy méltányolni...

- Nem vagyok képes méltányolni, ha a feleségem lázba jön attól a gondolattól, hogy ledobálja a ruháit egy fotósnak, akkor se, ha az illető maga a sziámi király! - ordította Ian. - Továbbá, el sem tudok képzelni annál rosszabbat, hogy téged mutogassanak a Metropolitan Múzeumban, amint éppen csupaszon fetrengsz mindenki szeme láttára!

Shayben lobot vetett a tüzes harag.

- Én nem *fetrengék!* - csattant fel. - Zavala klasszikus felvételeket készít, gyönyörű tanulmányokat az emberi testről!

- Azt pedig tudjuk, hogy te mennyire büszke vagy az emberi testedre, hm? Mindig is boldogan mutogattad!

- Te pedig mindig kurvára boldog voltál, ha megbámulhattad! - üvöltötte az asszony Hetek óta nem káromkodott, és a szónak furcsa íze volt a szájában.

- Én a férjed vagyok!

- De nem a tulajdonosom, nem a lelkiismeretem! Mások jöhetnek hozzád tanácsért, hogy mit csináljanak, de nekem nincs rá szükségem, mert tudom, mit akarok! És most modellt akarok állni Zavalának! - Ezzel kiment a szobából.

Nem jött le vacsorázni. Ian késő éjszakáig a dolgozószobájában maradt. Amikor végre ágyba feküdt, Shay alvást tettetett. Ez egész héten így folytatódott. Kapcsolatukból eltűnt minden meghittség, csak annyit szóltak egymáshoz, amennyit okvetlenül kellett. A házban tapintható volt a feszültség.

Nem látta a férjét azon a reggelen, amikor be kellett mennie Manhattanbe, mert Ian már távozott hazulról, mire ő lejött az emeletről, de már jó előre megszervezte, hogy Mrs. Higgins kivigye az állomásra. Ólomnehéz szívvel szállt fel a vonatra. Haragudott Ianre. Inkább büszke lenne, amiért ilyen felkérést kapott a felesége! Bátorítania, vidítania kellene, hogy kevésbé legyen ideges. Neki nagyon fontos ez a megbízás.

A vonatkerekek kattogva örölték a kilométereket. Shay egyre keserűbb és eltökéltebb lett. Nem túri, hogy Ian tönkretegye ezt a lehetőségét! Csodálatosnak kell lennie, amikor belép a műterembe: temperamentumosnak, elevennek, csillogónak!

Az is volt. Ám este kilencre, amikor véget ért a fotózás, elhasználta minden erejét. Bejelentkezett a legolcsóbb hotelba, ahol biztonságban érezhette magát, aztán hazatelefonált.

- Tessék! - szólt bele Ian a kagylóba. Csak nem aggodalom volt a hangjában?

- Én vagyok az, Ian. Még mindig New Yorkban vagyok, de mivel ilyen későre jár, úgy döntöttem, itt töltöm az éjszakát, és a reggeli első vonattal megyek haza.

- Aha - felelte rideg hangon a férje. - Van nálad elég pénz? Megvan mindened, ami kell?

- Igen.

- Helyes, akkor telefonálj Mrs. Higginsnek, ha megérkezel, és ő majd kimegy érted.

- Jó. - A torka elszorult a megbánástól. Szeretett volna beszélni a férjével, el akarta mesélni, hogy a helytelenítése miatt a fotózás nem volt olyan izgalmas, mint várta. A művész sokat követelt, lekezelő volt és türelmetlen.

Sírni tudott volna Ian hangjától, el akarta mondani, mennyire elfáradt, mennyire utálja, hogy ilyen ellenségesek, mennyire hiányzik neki a tüzes, gyengéd szeretkezés. Ám a büszkesége nem engedte. Vigye el Iant az ördög! Sarokba szorította, márpedig ő nem adhatja be a derekát.

- Hát akkor jó éjszakát!

- Jó éjszakát! - A férfi egyetlen további szó nélkül letette.

Másnap Mrs. Higgins felvette Shayt az állomáson, és a piacra menet kitette a háznál.

- Douglas tiszteletes otthon van - mondta neki, míg az asszony kiszállt. Mivel nem találta a férjét a földszinten, felment az emeletre. Szíve összeszorult a félelemtől, amikor belépett a hálószobába, ahol Ian éppen ruhákat dobált be egy bőröndbe. Csak nem hagyja el?

- Ian!

A férfi megfordult.

- Szervusz, Shay Hogy utaztál?

- Mit csinálsz? - kérdezte az asszony, elengedve füle mellett a kérdést. - Hová mész?

- Hát a kosárlabda-bajnokságra a srácokkal! Elfelejtetted?

Shay fellélegzett.

- Hát persze. Mikor?

- Most.

A nőt elöntötte a csalódás. Azt remélte, hogy ma elsimíthatja a nézeteltérésüket.

- Értem. Mennyi időre?

Ian becsatolta a bőröndöt, és leemelte az ágyról.

- Amíg el nem veszítenek egy mérkőzést. - Elcsörtetett a felesége mellett, és lement a földszintre. - Megkértem Mr. Griffint, a presbiterek elnökét, hogy lássa el a szolgálatot a távollétemben. Akkor hívjanak fel, ha vészhelyzet van! Egyébként mindenkit hozzá küldjél templomi ügyekben.

- Azt teszem - felelte Shay. Csüggedten követte lefelé Iant a lépcsőn.

Férje felvette a kabátját, kesztyűt húzott.

- Az edző felesége tudni fogja, hol szálltunk meg, ha szükséged lesz rám.

Szükségem van rád!, sikoltotta Shay némán.

- Ian. - Hangjának kétségbeesett csengése nem kerülhette el a férje figyelmét, mert megfordult az ajtó előtt. Sötét hajában, szempilláin megültek a hópelyhek.

- Igen?

Shay a nyakába akart borulni, rá akart tapadni a szájára, érezni akarta a szenvedélyét, magába akarta fogadni. Ám a feje kongott a dühös, gyűlölködő szavaktól. Nem akarta megadni magát, és tudta, hogy Ian sem fogja.

A fejét rázta.

- Semmi. Jó utat!

- Szervusz!

Az ajtó becsapódott mögötte. Akkorát szól, mint egy börtöncella ajtaja. Shay ottmaradt a reménytelenség - a teljes, totális, fekete reménytelenség - börtönében.

TIZEDIK FEJEZET

Ian távozását követően órákig havazott. Shay ki se mozdulhatott a házból. Mikor a sűrű hóesés csak nem akart elállni, és látszott, hogy nehéz lesz vezetni, hazaküldte Mrs. Higginst, hogy addig vissza se jöjjön, amíg tart a hóvihar. Nem akart még azon is aggódni, hogy az öregasszony ilyen hízivatarban autózzon el a parókiáig és vissza.

Bolyongott a barátságatlan, üres szobákban, öntudatlanul várva, hogy egyszer csak meghallja Ian hangját, cipőjének topogását, mély, torokhangú nevetését, elsuttogott szerelmes szavait. Ezek voltak a legédesebb emlékek, viszont épp ezektől zúdult rá hullámokban a magány.

- Szeretem, amikor megérintesz ott - mondta az utolsó szeretkezésük alkalmával. - Itt?

Hosszú szünet következett, amelyben csak a zihálásuk hallatszott.

- Igen.

- Szeretlek megérinteni. Olyan puha vagy és nőies.

Ügyes ujjai, amelyek ismerték a szerelem összes titkát, előkészítették az utat mámorító szájának és fürge nyelvének. Shay testét úgy öntötte el a szerelem, mint egy drága fajbor, amely nehéz és tiszta, üdítő és bódító.

Most csak ő karolhatta át saját magát. Mérhetetlen úr ásított benne, amikor felidézte szeretkezéseiket. Hol játékosak és gyorsak voltak, hamar elérték a robbanásszerű beteljesedést; máskor lusta bujasággal órákig szították egymásban a szenvedélyt, mielőtt megengedték maguknak, hogy felhágjanak a kirobbanó csúcspontra. Ám a szerelem mindig kölcsönös adakozás volt, nemcsak testben, de lélekben is. Ez hiányzott a legjobban.

A bajnokság napokig elhúzódott. Shay a rádióban hallgatta, mert így közelebb érezte magát a férjéhez. Brookside egyfolytában győzött, és Ian nem jött. Shaynek újfajta aggálya támadt. Már napok óta érzett bizonytalan változásokat a testében. A menstruációja egy hetet késett, holott a szervezete olyan pontos volt, akár az óramű. Az üres házban nem oszthatta meg a gondolatait senkivel, így egyre idegesebb lett. Végül úgy döntött, hogy dacol a behavazott utcákkal.

Elhajtott egy közeli gyógyszertárba, és vásárolt egy elég megbízhatónak tartott terhességi tesztet.

Ahogy hazatért, leült a tűzhöz, és órákon át bámulta a lángokat hasán összekulcsolt kézzel. Sokkal több minden járt a fejében, mint a teszt várható eredménye.

Lassan formát öltött benne a gondolat, hogy most már tudja, mi volt az értelme a prédikációnak, amit Iantól hallott az első délelőttön. Azt is tudta, mit kell tennie.

Abban a tudatban ment feleségül Ianhez, hogy szereti, de csak mostanában fogta fel ennek a szerelemnek a nagyságát, és azt, hogy mit követel tőle. Le fog mondani a modellségről, legalábbis az aktmodellségről. Önként mond le róla, nem azért, mert a férje megköveteli, hanem azért, mert szereti őt, és nem bírná ki, ha boldogtalannak kellene látnia. Valamikor el sem tudott volna

képzelné effajta önmegtágadást. Azt gondolta volna, hogy elvárják tőle, és haragudott volna Ianre, amiért nem fogadja el olyannak, amilyen. Most egyáltalán nem érezte önmegtágadásnak a döntését. Mikor felment a fürdőszobába, és látta, hogy a teszt eredménye pozitív - vagyis állapotos -, olyan teljesség és béke töltötte el, mint még soha életében. Ó, hogy miért nem jön már Ian!

Hirtelen felpezsdült benne az energia. Mivel még nem kellett beállnia dolgozni a kis butikba, razzitát tartott az éléskamrában, és egész délután sütött-főzött, csupa olyasmit, amit lefagyaszthat későbbre. Dúdolt munka közben, és hangosan felnevetett, amikor rájött, hogy azt a dallamot dudorássza, amelyet Ian énekelt a zuhanyzóban azon az első napon. Úgy rémlett, nagyon régen történt. Hol volt már az a léha, felületes nő! Egy asszony vette át a helyét, egy asszony, aki tudja, mit jelent, ha szeretik. Csak azt szeretete volna, ha Ian is itt lenne, és ő elmondhatná a férjének, mennyire másképp látja a világot.

Megszólalt a telefon. Valósággal rávetette magát, reménykedett, imádkozott, hogy a férje legyen az, és ő közölhesse vele, mire jött rá a távollétében.

- Mrs. Douglas, itt a tűzoltóparancsnok. Otthon van a tiszteletes?

- Sajnos nem tartózkodik a városban. Én nem segíthetnék? - A kiabálásból arra következtetett, hogy a tűzoltóparancsnok mobiltelefonon beszélhet, akkor pedig nagy baj lehet.

- Pokoli tűz van a Shady Oaks lakóparkban! Azoknak a lakóknak, akiket nem kell kórházba vinni, valami meleg helyre van szükségük. Használhatnánk a templomot addig, amíg értesítik a barátokat vagy a rokonokat, hogy jöjjenek értük?

- Addig használhatják, amíg szükséges. Haladéktalanul hozzák ide őket! Az alagsorba. Ott várom magát, és majd ellenőrizzük, működik-e a kazán.

- Páran elég rossz állapotban vannak, Mrs. Douglas. Sajnálom, hogy ezt magára kell lőcsölnöm, de...

- Majd gondom lesz rá, hogy megkapják a megfelelő ellátást. Vannak... sebesültek?

- Fájdalom, igen, Mrs. Douglas.

Shay görcsösen megmarkolta a kagylót, és lenyelte a torkába toluló epét.

- Indulok.

Megeresztett még három telefont, megszervezte, ki gondoskodik a pokrócokról, az ételről, az elsősegélyről, méghozzá minél előbb. Aztán felhívta Mr. Griffint a vasboltban, hogy azonnal menjen a templomba, nézze meg, ég-e a kazán, és tegyen meg mindent, amit szükségesnek tart a kitelepítettek érdekében. Aztán telefonált a hotelba, ahol a férje megszállt. Pár napja, amikor azt hitte, belepusztul az egyedüllétbe, rákérdezett az edző feleségénél, hol érheti utol Iant. A szám tehát megvolt, de büszkeségében nem bírta rávenni magát, hogy fel is hívja.

Most pedig megtudta, hogy a férje nincs a szobájában. Sürgős üzenetet hagyott neki. Számba vette, mire lehet szükség egy meghatározatlan ideig tartó virrasztáshoz, eloltotta a tüzet a kandallóban, bezárta a házat, és elindult a templomba.

A következő órák lidércnyomásosak voltak. Kimerült tűzoltók és rendőrök rémült, összetört, megzavarodott embereket hoztak le a templom alagsorába. Gyerekek sírtak a szüleik után, akiktől elszakadtak. Kétségbeesett anyák szölongatták a gyerekeiket, akiket nem találtak. Öregek ténferegtek sírva, hűdött értetlenséggel.

Shay megtudta, hogy a tüzet egy kazánrobbanás okozta, amely egészen a tetőig megrepesztette a falakat. A folyosók megteltek fekete, olajos füsttel. A mennyezetek beomlottak, megakadályozva a menekülést. A túlélők zsibbadtak voltak a sokktól. Mindenüket elvesztették.

Shay egész éjszaka dolgozott szünet nélkül, megtett mindent, amivel enyhíthetett a test és a lélek kínjain. Meleg pokrócot adott azoknak, akik dideregve, félig öltözöten érkeztek, mert a ruháik bennégtek vagy elszakadtak. A gyülekezet női tagjai laktató levest osztottak. Shay, aki korábban elvégzett a Vöröskeresztnél egy elsősegély-tanfolyamot, bekötözte azokat a sérüléseket, amelyek nem voltak annyira súlyosak, hogy azonnali kórházi ellátást igényeltek volna. Életre masszírozott kéz- és lábujjakat, amelyek megdermedtek a hidegtől.

Óráról órára komorabb hírek érkeztek a katasztrófa helyszínéről. A tüzet végre sikerült eloltani, és újabb áldozatok kerültek elő a romok alól. A hírek szerint a kórház zsúfolásig megtelt égési sérültekkel.

Shay parancsokat osztogatott, mint egy tábornok, altatódalokat énekelt és imádkozott. Egyszerre volt ott mindenütt, kérdések százaira válaszolt, segített mindenkin, aki kérte.

Amikor az egyik nő hisztériás rohamot kapott, mert megtalálták a férje holttestét, Shay telefonált a katolikus plébánosnak. Hálásan fogadta a rabbit a helyi zsinagógából, aki ugyancsak eljött, hogy vigaszt nyújtson a rászorulóknak. Mr. Griffin rosszállóan felvonta a szemöldökét, de Shay ügyet sem vetett rá. Ian ugyanezt tenné.

Kora reggel sikerült aludnia néhány órát, mielőtt a túlélők mocorogni kezdtek. A háta hasogatott, a halántéka lüktetett a fáradságtól, de azért kedvesen mosolygott, és addig hízelgett egy

hároméves gyereknek, aki az anyja után sírt, amíg sikerült megegetnie vele az egy tojásból süttöt rántottát. Az ölébe ültette, pici falatonként adogatta a reszkető szájacskába az omlettet, és ekkor meglátta, hogy az ajtóban ott áll a férje.

Tekintetük találkozott, és Shay egy pillanatig attól félt, hogy megáll a szíve. Szemét, amely gyulladt volt a kialvatlanságtól, előtötték az örömkönnnyek. Ian itt van! Nincs már semmi baj!

Férje odasietett hozzájuk a táborigyákok között, amelyeket Shay a Nemzeti Gárdától kért, és leguggolt a szék mellé.

- Bocsásd meg, hogy nem voltam itt!

- Elboldogultunk, de azért nagyon örülök, hogy megjöttél. - A szája remegett.

Ian vigasztalóan megsimogatta a gyermek göndör hajú fejét.

- Hol az anyja?

Egy könnycsepp futott végig Shay arcán.

- Ahol az apja. A nagyanyja viszi majd el, amint ide ér.

Ian bólintott. Megfogta a gyerek kezét, és az arcához szorította. Szorosán behunyta a szemét. Shay még sohasem szerette annyira, mint ebben a pillanatban. Végül a férfi kinyitotta a szemét, és felállt.

- Sok utat még mindig elzár a hó. Ahogy megkaptam az üzenetedet, abban a pillanatban autót béreltem, és vezettem egész éjszaka. - Félénken megérintette a felesége arcát. - Te hogy vagy?

Shay a fejét rázta. Micsoda számár kérdés ez ilyenkor!

- Ian, most *nekik* van szükségük rád. - Az emberek felé bólintott a zsúfolt teremben.

Ian biccentett.

- Akkor majd később megkereslek.

A második nap estéjére kiürült az alagsor. Shay hazamehetett volna, de miután megszervezte a csapatot, amely kitakarítja az alagsort, és visszaviszi a kölcsönzött felszerelést, ruhákat kezdett gyűjteni a túlélőknek. Meglátogatta a kórházban azokat, akik már olyan állapotban voltak, hogy látogatókat fogadhassanak. Utánanézett, hogy van-e üresedés más lakóparkokban azoknak, akik hajléktalanok lettek.

Ian eltemette a halottakat, és vigasztalta a hátramaradottakat. Fáradhatatlanul dolgozott a romeltakarítókkal, kereste a megmenthető ingóságokat. Szerencsére az idő is a segítségükre sietett. Még mindig farkasordító hideg volt, de legalább nem havazott.

Telefonált Celia és John; felajánlották, hogy Brookside-ba utaznak segíteni. Shay és John arra kérték szüleiket, hogy maradjanak otthon. Reggelente ki-ki ment a maga útján, és késő este vetődtek csak haza, hogy megegyék a vacsorát, amit Mrs. Higgins a sütőben hagyott, aztán elcsigázottan belezuhantak az ágyba. Most nem volt idejük vendégekre - még olyanokra sem, akik segíteni akarnak.

Egy hét múlva az élet többé-kevésbé visszazökkent a megszokott kerékvágásba. Egy délután Shay korán tért haza a kórházból, és hirtelen rájött, hogy nincs semmi sürgős dolga. Tüzet rakott a kandallóban, salátát készített a pecsenyéhez, amelyet Mrs. Higgins reggel sütött, és megterített az ebédlőben. Ahogy ezzel végzett, felment az emeletre, hogy zuhanyozzon és átöltözzön.

A konyhából leste, hogy mikor fordul be a felhajtóra Ian autója. Csengett a telefon. Az ügynöke hangja volt az utolsó, amire számított. Azért telefonált, hogy közölje, Zavala őt válasz-

totta, de előtte akar egy újabb sorozat próbafelvételt, mert ő ugyan tetszik neki, de a képekkel nem elégedett.

Shay mély lélegzetet vett.

- Nem szívesen mondok ilyet - kezdte -, de nem hiszem, hogy vállalom... tudom, de... Igen, sajnálom, de nem akarok veled dolgozni... nem érdekel. Nem viselkedett profihoz illő módon, hatszor verte ki a hisztit, amíg nála voltam. Erre nekem nincs szükségem. Még nem kaptam megbízást, csak azért a sorozatért fizettek ki, tehát nem használhatja a fotókat az engedélyem nélkül. Mellesleg, van másik okom is, jóval fontosabb.. .Nem, nem arról van szó. Gyerekem lesz... Nem, nagyon örülök... Nem, nem gondolom, csakis akkor, ha igazán különleges munka... Talán. Meg kell beszélnem a férjemmel... Oké, őszintén sajnálom ezt a Zavalá-dolgot... Köszönöm... Minden jót!

Tűnődve visszaakasztotta a kagylót a fali készülék villájára. Ezzel megvolnánk. És még csak nem is érzi úgy, hogy kifosztották. Talányos mosollyal megfordult - és meglátta Iant az ajtóban. Kővé dermedt. Igyekezett kitalálni, milyen hangulatban lehet a férje, de nem sikerült. Végül annyit mondott gyöngé hangon:

- Nem is hallottam, hogy bejöttél.

Ian tekintete úgy járt ide-oda az arcán, mint a hőkereső rakéta, amikor a célra repül. Még mindig rajta volt a kabátja, a sálja és a kesztyűje. A talpa alatt pocsolóba gyűlt az olvadék.

- Neked gyereked lesz? - kérdezte rekedten.

Shay szorongva bólintott. Fog-e örülni a hírnek?

Fölöslegesen aggódott. A férje odabotladozott hozzá, menet közben szórva le magáról kesztyűt-kabátot. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az asszonyt, habozott, visszahúzta a kezét, és Shay hasára nézett, amely lapos volt, mint mindig.

Az asszony gyengéden mosolygott.

- Megérinthetsz. Tulajdonképpen örülnék, ha megtennéd.

- Shay! - mondta a férje olyan hangon, amely egyszerre volt bocsánatkérő és megkönnyebbült. A falnak dőlt, aztán óvatosan rátette kezét az asszony hasára.

- Gyermek! - suttogta. - A gyermekünk! Shay, én olyan szerencsétlen voltam - vallotta be.

Shay odahajtott a fejét Ian ingének gallérjához, a nyaka tövében levő háromszögbe, és beszívta a férfias szagot, amelyet úgy szeretett.

- Én is. Annyira kívántalak! Annyira hiányoztál, annyira hiányzott a meghittségünk!

Ian, aki az egyik kezét továbbra is a felesége hasán tartotta, a másikkal fölemelte az állát.

- Nagyon hosszú idő volt ez. Már majdnem elfelejttem, milyen a csókod íze.

Shay incselkedve mosolygott.

- Akkor légy szíves, frissítsd fel az emlékeidet!

Ian szája parancsoló volt, és meglepően forró ahhoz képest, hogy most jött be a hidegről. Ajka puhán megnyílt. Shay követte a példáját. Egy percig így maradtak, nem mozdultak, csak a lélegzetük susogott. Ian ujjai lejjebb csúsztak a felesége testén, és megmarkolták azt a helyet, ahol a gyermekük növekedett.

Shay érezte, ahogy a férje megremeg a szerelemtől. Mély, elégedett hangon felnyögött, amikor a nyelve szelíd erőszakkal behatolt az asszony szájába, ahol boldogan fogadták. Portyázott és simogatott, hol gyorsan, hol lassan, abban az örökké változó ütemben, amely megbabonázta a nő érzékeit.

- Gyerünk az ágyba - mondta, miután elfordult az ajkak nektárjától Shay meleg, illatos nyakának kedvéért.

- És a vacsora? - kérdezte gyöngé hangon az asszony.

- Később.

Ölben vitte fel az emeletre, miközben a szemük ezer szerelmes üzenetet váltott. Kéjes lustasággal levetkőztették egymást, egyfolytában egymást nézve, egymást falva éhes tekintetükkel. Az ágy két oldaláról bújtak be a takaró alá, és középen találkoztak.

- Ölelj magadhoz! - könyörgött Shay, és átnyalábolta a férje derekát. - Ölelj magadhoz!

Szívük egyszerre lüktetett. Már nem különállóak voltak, hanem két része ugyanannak az egésznek. Ian az álla alá húzta a felesége fejét. Válltól a lábujjaik hegyéig összeért a testük.

- Pontosan úgy viselkedtem, mint az az ostoba, korlátolt álszent, akinek valamikor szidtál - ismerte el a férfi. - Miért nem vágdál gyomorszájod, úgy, ahogy először csináltad?

- Ne hidd, hogy nem estem kísértésbe - mosolygott Shay. Élvezte a férje mellszőrzetének érintését a száján. - Nem gondolkoztam, Ian, különben sosem vettem volna fel, hogy modelt állok Zavalának.

- Nem, nem! Tökéletesen igazad volt, hogy el akartad vállalni a munkát. Veled kellett volna örülnöm. Büszke vagyok a testedre. Lelkesednem kellett volna, hogy mások is láthatják a szépségedet. Marha voltam. Pontosan azt tettem, amitől óvni szoktam a fafejű, zsarnoki férjeket. Mindig a házastársak egyenlőségét hirdettem, de mikor rám került a sor, bizony hogy bort ittam, és vizet prédikáltam!

Shay közelebb fészkelte magát hozzá.

- Miután voltam a műteremben, már nem is akartam a munkát. A te helytelenítésed elvette minden örömet.

- Látod? — kiáltotta Ian, aki önostorozó kedvében volt. - Épp erre céloztam. Úgy érzem, mintha csalással megfosztottalak volna valami nagyon fontostól.

Az asszony felemelte a fejét, ránézett.

- Ugyan már, Ian! Semmi olyat nem akarok az élettől, amiben nem osztozhatunk. Különben is, Zavala egy genyó volt. Szidott engem, a gépét, a világítást, az asszisztenseit. Hisztizett, rohangászott, elszívott vagy hat füves dekket, püfölte...

Ian hirtelen felült. Orrcimpái kitágultak, a szeme lángolt.

- Fűvezett! Püfölt? Mit püfölt?

- Nyugi! - mondta az asszony Szeretettel beletúrt a férje hajába, és örült a mérgeződésének, mert ez is őerte volt.

- Püfölte a falat az öklével. Hát én megvagyok az ilyen hülyeségek nélkül. Már mondtam neked, hogy én különleges vagyok. - A hajánál fogva visszahúzta a férjét a párnára. A fekete fürtök úgy csavarodtak az ujjaira, akár a selyem.

- De ugye nem vonulsz vissza teljesen? Nekem úgy rémlett, mintha az ügynököd említett volna egy másik munkát.

- Hát igen - kertelt Shay, aki nem tudta, hogyan fogadja férje a hírt.

- Mondd el!

- A *Life* magazin egy várandós nőt keres, akinek a terhességét fotósok kísérhetnék végig az első napoktól a szülésig. Orvosok segédkeznek a fotózásnál. Képekkel akarják dokumentálni a terhességet, a magzat növekedését és a születést.

Ian arca felragyogott.

- Vagyis a fiam benne lesz a *Life*-ban?

- Szóval hogy a fiadat fényképezzék aktban, az oké, de a feleségedet, azt már nem! Különben is ki mondta, hogy fiú lesz?

Ian nevetett, és magához ölelte a feleségét.

- Nekem tetszik a gondolat, hogy mindketten hírességek lesztek. Szeretnék beszélni a szervezőkkel. Semmi esetre sem akarom, hogy az egészségedet veszélyeztessék!

- Azt úgysem túrném. Ez vagy családi munka lesz, vagy semmilyen.

- Esküszöm, Shay, soha többé nem leszek ilyen engesztelhetetlen! Azt mondtad, téged nem lehet megfojtani. Nem is akarok próbálkozni vele.

- Én pedig soha többé nem viselkedem úgy, mint egy elkényeztetett, önféjú taknyos. Kikérem a véleményed mindenben, amit teszek. - Ráfektette az arcát a szűrős mellszőrzetre. - Ian, te az első perctől átláttál rajtam. Szerepet játszottam. Frivolnak és nemtörődömnek akartam látszani, mert magam sem tudtam, ki vagyok. Apám azt akarta, hogy lázadó legyek. Amilyen polgárpukkasztó természete volt, direkt élvezte minden disznóságomat. Még bátorított is, hogy minél botrányosabban viselkedjek. Anyám azt akarta, hogy úrinő legyek. Sosem helyeselte a magatartásomat.

- Én meg csapdába estem valahol kettejük között, de könnyebb volt rosszkodni, ami tetszett apámnak, mint jól neveltnek lenni, ami tetszett volna anyámnak - folytatta. - Sohase éreztem magam igazi személynek. Hasadt egyéniség voltam, amelynek a két része örök harcban állt egymással. A te szerelmed kellett, hogy kihozza belőlem a valódi énemet.

- Én szeretem minden arcodat. Már megmondtam.

- Téged nagylelkűvé tesz a szerelem. Egyelőre nem tervezem, hogy visszatérek a munkámhoz. A baba teljesen megváltoztathatja az alakomat. - Lustán, légies könnyedséggel cirógatta Ian farának ívét. - Különben is bőven lesz itt nekem

dolgom veled, a babával, a délutáni munkámmal a butikban és a templommal.

- Erre számíthatsz is, főleg az elmúlt hét után. Figyelemre méltó vezetői adottságokról tettél tanúságot. - Végighúzta ujját az asszony finom kulcscontján. - Mindenki szeret, Shay.

- Örülök. Nem miattam, hanem miattad.

- Egész héten mást se hallottam, mint a te magasztalásodat, hogy milyen prímán viselkedtél a vészhelyzetben. Téged dicsért a tűzoltóparancsnoktól kezdve mindenki. - Somolyogva körberajzolta az ujja hegyével az asszony száját. - Leszámítva Mr. Griffint. Látta, amikor belerúgtál a tűzhelybe, és káromkodtál, mert nem akart azonnal begyulladni.

- Az a pletykafészek! - kiáltott méltatlankodva Shay. - Szóval rugdostam a tűzhelyet, és káromkodtam? Én nem emlékszem ilyesmire.

Ian kuncogott.

- Mr. Griffin is elismerte, hogy feszült idegállapotban voltál. - Mutatóujjával fölemelte az asszony állát. - Mielőtt ennek vége lesz, akár javasolhatják is, hogy avassanak szentté!

- Akarod, hogy szent legyek? - Lélegzete legyezte a férfi mellkasát, ajka a mellbimbójával játszott. - Mindig?

- Esetleg a nyilvánosság előtt. Az ágyban inkább légy egy kicsit gonosz.

- Nem fogja beszenyezni irántam érzett csodálatodat? - Rózsaszín nyelvével nyalogatta Ian bőrét, bizonyítva, hogy még nem vezett ki belőle a gonoszkodás.

- Éppen ez járt az eszemben most. Meg akarlak csodálni. - Egyetlen fürge mozdulattal félredobta a takarót, és a hátára fektette Shayt. Tekintete gyorsan, éhesen bejárta a nő testének tájait, majd visszatért az arcához, amelyet elborított puha, légies

csókokkal. - Sosem felejttem el, milyen volt ez az arc, amikor először láttam egy fürdőszoba tükreben.

- Én meg sosem felejttem el, hogy mit láttam meg elsőnek... előbb, mint az arcodat. - Shay megérintette, és elvigyorodott, amikor a férje megborzongott az izgalomtól.

- Te szégyentelen! Így visszaélni egy szegény, védtelen férfi kiszolgáltatottságával!

- Hát igen, még ilyet! - Egyre gátlástalanabban becézgette Ian férfias testét.

- Negyven évet kapsz, hogy hagyd abba - lihegte elfúló hangon Ian. Nyaldosni kezdte Shay fülcimpáját, aztán addig bolyongott a nyelve hegyével a fülkagyló belsejében, amíg az asszony azt nem követelte, hogy csókolja meg.

Szájuk kacérkodva sétálgatott egymáson. Shay a nyelvvel ingerelte Ian szájának szögletét, Ian a nyelvvel rajzolta körül Shay száját. Mindez csak előjáték volt a szeretkezéshez, amelynek során addig döfölték a nyelvükkel egymás szájüregét, amíg ki nem fogytak a szuszából.

- Sohase fogok betelni veled - bizonygatta a férfi. - Minél többet kapok belőled, annál éhesebb leszek. - Lejjebb csúszott az asszonyon, és ragyogó szemmel gusztálta a mellét. Próbaképpen megérintette az egyik mellbimbót, figyelte, ahogy megkeményedik az ujjá alatt, aztán könnyedén megnyalta. - Gyönyörű! - suttogta, és beszívta szájába a duzzadó rügyet. Miután mindkét mellbimbó megkapta a neki járó becézgetést, Ian mohón gyönyörködött nedves csillogásukban.

- Hadd szeresselek én is! - esdekelt Shay.

- Mindjárt. Túl sok megcsodálni való rész van rajtad.

Szája lesiklott az asszony hasára, és a nyelve addig játszadozott a köldökével, amíg Shay nyögdecselni nem kezdett.

Ian különös figyelmet szentelt a lány halomnak, amely alatt a gyermekük szendergett, és áhítattal hódolt felesége asszonyiségának. Ő volt a legszenvedélyesebb szerető: szemérmetlenül csókolt, önzetlenül adakozott, és olyan magaslatokra sodorta fel hitvesét, ahol az még sohasem járt.

- Kérlek! - zokogta az asszony, és görcsösen kapaszkodott a férjébe.

Ian a háta alá csúsztotta a kezét, feltérdelt, és megemelte Shay csípőjét. Egyszerre zakatolt a szívük, amikor belefúrta magát az asszonyába, átszegezte, felszántotta szívét az olthatatlan fényszikrákat hullató szerelemmel.

Shay zihálva borult a férje mellére. Ian magához szorította, amíg le nem csillapodtak. Szerető kézzel simogatta a feje búbjától a kecsesen gömbölyödő csípőjéig. Óvatosan leengedte az ágyra, és ráfeküdt, de nem csúszott ki belőle. Shay álmosan mosolygott föl rá.

- Egészen biztos, hogy te mindig lelkész voltál? - kérdezte, és félresimította férje homlokából a hollőfekete, kócos fürtöket.

- Miért kérdezed? - Lecsókolta az izzadság fénylő hártóját a felesége homlokáról.

- Csak azért, mert fenemód jó pasi vagy az ágyban.

Ian rázkódott a hangtalan nevetéstől.

- Shay, te addig se húztad volna az Édekertben, mint szegény Éva.

- Nem is örülsz neki?

- Ha azt akarod tudni, hogy szeretlek-e, akkor a válaszom igen.

- Puha csókot lehelt az asszony szájára. - És nehogy megváltozz! Ilyennek szeretlek, amilyen vagy.